

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 65 / II Legislatura / Cinquè període

Divendres, 30 de maig de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 54

Quarta i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu en punt del matí.

Dictamen sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1986 i les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple (Continuació.)

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 350, de modificació)

L'H. Sr. Espasa (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 2935).

Direcció General d'Arquitectura i Habitatge

Esmenes del G. Socialista (núms. 351 i 352, d'addició i de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 354, 355, 361 i 362 (p. 2935).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 2936).

Votació de les esmenes núms. 351, 352, 354, 355, 355, 361 i 362 : rebutjada per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 2937).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 353, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 323).

Esmenes del G. Socialista (núms. 354 i 355, d'addició i de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 351).

Esmena del G. p. Popular (núm. 356, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 330).

Junta de Sanejament

Esmena del G. Socialista (núm. 357, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2937).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 2938).

Votació : *rebutjada per 23 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 2939).

Junta de Residus

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 358, de retorn)

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat retirada (p. 2939).

Esmena del G. Socialista (núm. 359, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Abelló (S) (p. 2939).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 2940).

Votació : *rebutjada per 27 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 2940).

Institut Català del Sòl

Esmena del G. Socialista (núm. 360, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Oliart (S) (p. 2940).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 2941).

Votació : *rebutjada per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 2942).

Esmenes del G. Socialista (núms. 361 i 362, de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 351).

Comissió de Ports de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 363, de retorn)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 345).

Institut Cartogràfic de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 364, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Tomás (S) (p. 2942).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 2943).

Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental

Esmena del G. Socialista (núm. 365, de retorn)

Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 2944).

Torn a favor : I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2944).

Torn en contra : I. Sr. Masó (CiU) (p. 2945).

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 2946).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. p. Popular (núm. 267, de retorn)

Torn a favor : H. Sr. Folchi (P) (p. 2946).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 268, de retorn)

Torn a favor : H. Sr. Espasa (PSUC), *juntament amb l'esmena núm. 298* (p. 2947).

L'H. Sr. Folchi (P) intervé per al·lusions (p. 2950).

Esmena del G. Socialista (núm. 269, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Garcia i Sáez (S), *juntament amb l'esmena núm. 297* (p. 2951).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2953).

Votació de les esmenes núms. 267, 268, 269, 297 i 298 : *rebutjades per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2957).

Esmena del G. p. Popular (núm. 270, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 107).

Gabinet del Conseller i Secretaria General

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 271, de modificació)

Torn a favor : H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2957).

Torn en contra : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2957).

Votació : *rebutjada per 22 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 2958).

Esmena del G. Socialista (núm. 272, d'addició i de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Garcia i Sáez (S), *juntament amb les esmenes núms. 274, 277, 281, 282, 288, 289, 291 i 294* (p. 2958).

Torn en contra : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2958).

Votació de les esmenes núms. 272, 274, 277, 281, 282, 288, 289, 291 i 294 : *rebutjades per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 2959).

Esmena del G. p. Popular (núm. 273, de modificació)

Torn a favor : H. Sr. Folchi (P), *juntament amb les esmenes núms. 286, 293, 302, 304, 314 i 318* (p. 2959).

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2960).*

Votació de les esmenes núms. 273, 286, 293, 302, 304, 314 i 318 : *rebutjades per 5 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció (p. 2960).*

Esmena del G. Socialista (núm. 274, d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 272).

Esmena del G. Socialista (núm. 275, d'addició i de modificació)

Torn a favor : *I. Sra. Ferran (S), juntament amb les esmenes núms. 285 i 290 (p. 2960).*

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2960).*

Votació de les esmenes núms. 275, 285 i 290 : *rebutjades per 21 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2961).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 276, de modificació)

Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 278, 280, 283, 287, 292, 295 i 296 (p. 2961).*

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2962).*

Votació de les esmenes núms. 276, 278, 280, 283, 287, 292, 295 i 296 : *rebutjades per 17 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2963).*

Esmena del G. Socialista (núm. 277, de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 272).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 278, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Esmena del G. Socialista (núm. 279, d'addició i de supressió)

Debatuda i votada després (esmena núm. 312).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 280, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Esmenes del G. Socialista (núms. 281 i 282, d'addició i de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 272).

Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 283, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Esmena del G. p. Popular (núm. 284, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 2963).*

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2963).*

Votació : *rebutjada per 3 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 2964).*

Esmena del G. Socialista (núm. 285, d'addició i de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 275).

Esmena del G. p. Popular (núm. 286, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 287, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Esmenes del G. Socialista (núms. 288 i 289, d'addició i de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 272).

Esmena del G. Socialista (núm. 290, de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 275).

Esmena del G. Socialista (núm. 291, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 272).

Direcció General de Serveis Socials

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 292, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Direcció General de la Salut Pública

Esmena del G. p. Popular (núm. 293, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 294, de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 272).

Direcció General de la Seguretat Social

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 295, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Institut d'Estudis de la Salut

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 296, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 276).

Institut Català de la Salut

Esmena del G. Socialista (núm. 297, de retorn)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 269).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 298, de retorn)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 268).

Generalitat

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 299, de modificació)

Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 300, 301, 305, 306, 307, 308 i 309. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 303 (p. 2964).*

Torn en contra : *I. Sr. Colomines (CiU) (p. 2964).*

Votació de les esmenes núms. 299, 300, 301, 305, 306, 307, 308 i 309 : *rebutjades per 19 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2965).*

Seguretat Social**Assistència sanitària domiciliària**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 300, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 299).

Assistència sanitària amb mitjans propis a institucions obertes

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 301, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 299).

Assistència sanitària amb mitjans propis a institucions tancades

Esmena del G. p. Popular (núm. 302, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 303, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 299).

Assistència sanitària amb mitjans aliens

Vot particular del G. p. Popular (núm. 304, de modificació)

Debatut i votat abans (esmena núm. 273).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 305 i 306, de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 299).

Administració General

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 307, 308 i 309, de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 299).

Institut Català d'Assistència i Serveis Socials

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 310 i 311, de retorn)

Torn a favor : *H. Sr. Espasa (PSUC) (p. 2965).*

Esmena del G. Socialista (núm. 312, de retorn)

Torn a favor : *I. Sra. Ferran (S), juntament amb les esmenes núms. 279, 313, 315, 316, 317, 319, 320 i 321. Tot seguit, anuncia la retirada de les esmenes núms. 313, 315, 317, 319, 320 i 321 (p. 2965).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 2967).*

Votació conjunta de les esmenes núms. 279, 310, 311, 312 i 316 : *rebutjades per 18 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 2968).*

Generalitat**Servei d'atenció a persones disminuïdes**

Esmena del G. Socialista (núm. 313, d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 312).

Esmena del G. p. Popular (núm. 314, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 315, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 312).

Esmena del G. Socialista (núm. 316, d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 312).

Servei d'atenció a la vellesa

Esmena del G. Socialista (núm. 317, d'addició i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 312).

Esmena del G. p. Popular (núm. 318, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 273).

Serveis socials d'atenció primària

Esmena del G. Socialista (núm. 319, d'addició i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 312).

Servei d'atenció a la infància i a l'adolescència

Esmenes del G. Socialista (núms. 320 i 321, d'addició i de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 312).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts.

Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Esmena del G. p. Popular (núm. 366, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 107).

Gabinet del Conseller i Secretaria General

Esmena del G. Socialista (núm. 367, a la totalitat)

Torn a favor : I. Sr. Aleu (S) (p. 2968).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 368 i 369, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 388, 390 i 394 (p. 2968).

Torn en contra : I. Sr. Grau (CiU) (p. 2970).

Votació de l'esmena núm. 367 : rebutjada per 15 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2970).

Votació de les esmenes núms. 368, 369, 388, 390 i 394 : rebutjades per 15 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2971).

Esmena del G. Socialista (núm. 370, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Aleu (S), juntament amb les esmenes núms. 381, 386, 389 i 392 (p. 2971).

Torn en contra : I. Sr. Grau (CiU) (p. 2971).

Votació de les esmenes núms. 370, 381, 386, 389 i 392 : rebutjades per 14 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2971).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 371 i 372, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Santacreu (P), juntament amb les esmenes núms. 375, 382, 383, 384, 387 i 391. Alhora, retira l'esmena núm. 379 (p. 2972).

Torn en contra : I. Sr. Grau (CiU) (p. 2974).

Votació de les esmenes núms. 371, 375 i 387 : rebutjades per 5 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions (p. 2975).

Votació de l'esmena núms. 372 : rebutjada per 7 vots a favor, 57 en contra i 17 abstencions (p. 2975).

Votació de l'esmena núm. 382 : rebutjada per 4 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció (p. 2975).

Votació de les esmenes núms. 383, 384 i 391 : rebutjades per 4 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions (p. 2975).

Esmena del G. Socialista (núm. 373, de modificació)

L'I. Sr. Aleu (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les núms. 378, 380 i 395 (p. 2975).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 374, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Torres (ER), juntament amb les esmenes núms. 376, 377, 385 i 393 (p. 2975).

El M. H. Sr. President anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional a la núm. 374 (p. 2977).

L'I. Sr. Torres intervé per retirar l'esmena núm. 374 (p. 2977).

L'I. Sr. Secretari Segon llegeix el text de l'esmena transaccional (p. 2977).

Torn en contra de les esmenes núms. 376, 377, 385 i 393 : I. Sr. Grau (CiU) (p. 2977).

Votació de l'esmena transaccional a la 374 i esmena núm. 376 : aprovades per 60 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions (p. 2977).

Votació de les esmenes núms. 377 i 385 : aprovades per 62 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions (p. 2977).

Votació de l'esmena núm. 393 : rebutjada per 7 vots a favor, 58 en contra i 14 abstencions (p. 2977).

Esmena del G. p. Popular (núm. 375, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 376 i 377, de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. Socialista (núm. 378, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 373).

Direcció General de Producció i Indústries Agroalimentàries

Esmena del G. p. Popular (núm. 379, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. Socialista (núm. 380, de modificació i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 373).

Esmena del G. Socialista (núm. 381, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 370).

Esmena del G. p. Popular (núm. 382, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Direcció General de Promoció i Desenvolupament

Esmenes del G. p. Popular (núms. 383 i 384, de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 385, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. Socialista (núm. 386, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 370).

Esmena del G. p. Popular (núm. 387, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Direcció General del Medi Rural

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 388, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 365).

Esmena del G. Socialista (núm. 389, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 370).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 390, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 368).

Esmena del G. p. Popular (núm. 391, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Direcció General de Pesca Marítima

Esmena del G. Socialista (núm. 392, de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 370).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 393, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 374).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 394, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 368).

Institut Català de la Vinya i el Vi

Esmena del G. Socialista (núm. 395, de retorn)

Retirada abans (esmena núm. 373).

Departament de Treball

Esmena del G. p. Popular (núm. 396, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 2977).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 397, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2980).

Esmena del G. Socialista (núm. 398, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2981).

Torn en contra conjunt : I. Sr. Renau (CiU) (p. 2983).

Votació de les esmenes núms. 396, 397 i 398 : rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2984).

Esmena del G. p. Popular (núm. 399, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 107).

Secretaria General

Esmenes del G. p. Popular (núms. 400 i 401, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Esteve i Oriol (P), juntament amb les esmenes núms. 404, 406, 409 i 410 (p. 2984).

Torn en contra : I. Sr. Renau (CiU) (p. 2985).

Votació de les esmenes núms. 400, 401, 404, 406, 409 i 410 : rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2985).

Esmena del G. Socialista (núm. 402, de modificació)

Torn a favor : H. Sr. Codina i Torres (S) (p. 2985).

Torn en contra : I. Sr. Renau (CiU) (p. 2986).

Votació : rebutjada per 18 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2986).

Esmena del G. Socialista (núm. 403, de modificació i de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Direcció General de Relacions Laborals

Esmena del G. p. Popular (núm. 404, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 400).

Esmena del G. Socialista (núm. 405, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Direcció General d'Ocupació

Esmena del G. p. Popular (núm. 406, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 400).

Esmena del G. Socialista (núm. 407, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Guitart i Domènech (S), juntament amb les esmenes núms. 411 i 413 (p. 2986).

Torn en contra : I. Sr. Renau (CiU) (esmenes núms. 407 i 411) (p. 2987), i I. Sr. Castellnou (CiU) (esmena núm. 413) (p. 2987).

Votació de les esmenes núms. 403, 405, 407, 408 i 411 : rebutjades per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció (p. 2987).

Votació de l'esmena núm. 413 : rebutjada per 17 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 2987).

Direcció General de Cooperació*Esmena del G. Socialista* (núm. 408, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 178).**Esmenes del G. p. Popular* (núm. 409 i 410, de modificació)*Debatudes i votades abans (esmena núm. 400).***Programa per al Foment de l'Ocupació***Esmena del G. Socialista* (núm. 411, d'addició i de supressió)*Debatuda abans (esmena núm. 407).***Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 412, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2987).

Torn en contra : I. Sr. Castellnou (CiU) (p. 2988).

Votació : rebutjada per 16 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2988).

Esmena del G. Socialista (núm. 413, de modificació)*Debatuda i votada abans (esmena núm. 407).***Departament de Justícia***Esmena del G. p. Popular* (núm. 414, de modificació)*Retirada abans (esmena núm. 107).***Gabinet del Conseller i Secretaria General***Esmenes del G. p. del PSUC* (núms. 415 i 416, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 417 (p. 2988).

Torn en contra : I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 2988).

Direcció General de Protecció i Tutela de Menors*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 417, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 415).*

Votació de les esmenes núms. 415 i 417 : rebutjades per 15 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 2989).

Votació de l'esmena núm. 416 : rebutjada per 12 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions (p. 2989).

Direcció General de relacions amb l'Administració de Justícia*Esmena del G. p. Popular* (núm. 418, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcà (P) (p. 2989).

Torn en contra : I. Sr. Pérez-Moreno (CiU) (p. 2990).

Votació : rebutjada per 3 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 2990).

Departament d'Indústria i Energia*Esmena del G. p. Popular* (núm. 419, de modificació)*Retirada abans (esmena núm. 107).***Gabinet del Conseller i Secretaria General***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 420, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 421 i 422. Alhora retira la 429 (p. 2990).

Torn en contra : I. Sr. Aymerich (CiU) (p. 2991).

L'I. Sr. Vives intervé per retirar l'esmena núm. 420 (p. 2991).

Serveis Territorials*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 421, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 420).***Direcció General d'Indústria***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 422, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 420).*

Votació de les esmenes núms. 421 i 422 : rebutjades per 15 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2991).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 423, de modificació)*Debatuda abans (esmena núm. 36).*

Votació : aprovada per unanimitat (p. 2991).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 424, 425, 426, 427 i 428, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Colomé (P) (p. 2991).

Torn en contra : I. Sr. Cardús (CiU) (p. 2992).

Votació de l'esmena núm. 424 : rebutjada per 2 vots a favor, 71 en contra i 2 abstencions (p. 2992).

Votació de l'esmena núm. 425 : rebutjada per 2 vots a favor, 60 en contra i 13 abstencions (p. 2992).

Votació de les esmenes núms. 426, 427 i 428 : rebutjades per 4 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions (p. 2993).

Direcció General d'Energia*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 429, de modificació)*Retirada abans (esmena núm. 420).*

Departament de Comerç, Consum i Turisme

Esmena del G. p. Popular (núm. 430, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 107).

Gabinet del Conseller i Secretaria General

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 431 i 432, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC), juntament amb l'esmena núm. 435. Alhora anuncia la retirada de l'esmena núm. 436 (p. 2993).*

Torn en contra : *I. Sr. Coll i Majó (CiU) (p. 2993).*

Votació de les esmenes núms. 431 i 432 : *rebutjada per 12 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2994).*

Votació de l'esmena núm. 435 : *rebutjada per 15 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2994).*

Direcció General de Comerç Interior i Consum

Esmena del G. p. Popular (núm. 433, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Colomé (P), juntament amb l'esmena núm. 434 (p. 2994).*

Torn en contra : *I. Sr. Coll i Majó (CiU) (p. 2994).*

Direcció General de Turisme

Esmena del G. p. Popular (núm. 434, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 433).

Votació de les esmenes núms. 433 i 434 : *rebutjades per 16 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció (p. 2995).*

Sindicatura de Comptes

Vot particular del G. Socialista (núm. 437, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Càrnicer (S) (p. 2995).*

Vot particular del G. p. del PSUC (núm. 438, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 2995).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Sesmló (CiU) (p. 2996).*

Votació dels vots particulars núms. 437 i 438 : *rebutjats per 13 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions (p. 2996).*

El M. H. Sr. President anuncia que ja han estat rectificades les quantitats de l'article 1 i que hi ha una esmena tècnica a la Disposició Final Tercera (p. 2996).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1 : *aprobat per 62 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 2996).*

Exposició de Motius**Títol de la Llei**

Votació de l'Exposició de motius, modificació de la Disposició Final Tercera i títol de la Llei : *aprobat per unanimitat (p. 2929).*

La sessió s'aixeca a les vuit en punt del vespre.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu en punt del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el Llettrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

L'esmena que tenim ara a la vista és la 350, de la qual és titular el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*) : Senyor President, és per anunciar la seva retirada.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Ve després la 351, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Senyor President, anuncio l'acumulació, per a la defensa d'aquest torn, de les esmenes números 351, 352, 354, 355, 361 i 362.

El Sr. PRESIDENT : ...62?

El Sr. OLIART : 62, sí senyor.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. OLIART : Bé, senyores i senyors diputats, les tres primeres esmenes formen un bloc —la 351, 352 i 355—, són esmenes que tenen en comú que les tres són de creació de noves partides pressupostàries i que les tres van destinades a finançar actuacions de les corporacions locals.

La primera proposa l'addició d'una partida dotada amb 80 milions de pessetes, destinada a subvencionar l'absorció del barraquisme als barris de la Perona i del Camp de la Bota, de Barcelona.

És aquest del barraquisme, senyores i senyors diputats, un problema social que cal eradicar definitivament de la societat catalana. Problema que necessita fortes inversions, que les corporacions locals per si soles no poden afrontar amb l'eficàcia i la urgència exigides. Problema, per una altra banda, que la Generalitat té obligació d'ajudar a la seva solució, tant perquè són competències estatutàries com també perquè és una exigència moral que el Govern de Catalunya no pot, de cap de les maneres, defugir.

Cal dir que en d'altres comunitats autònomes l'eradicació del barraquisme no recau, com a responsabilitat i càrrega econòmica, exclusivament en els ajuntaments, sinó que és subvencionada pels diferents governs autònoms. L'any 1983 així ho va entendre el Consell Executiu de la Generalitat, i mitjançant dues ordres del Departament de Política Territorial i Obres Públiques es varen concedir subvencions per a aquest concepte per un total de 214 milions de pessetes als diversos ajuntaments, dels quals 109 milions van anar destinats al Patronat de l'Habitatge de Barcelona. Aquests 100 milions eren per a una primera fase, que això s'ha complert fa temps. Sorprenentment, els anys 1984 i 1985 no s'ha obtingut cap subvenció dels Pressupostos de la Generalitat, i en el Projecte que se'ns ha presentat en aquesta Cambra aquest any tampoc hi figura cap partida destinada a aquest concepte. I això, a més,

sense cap explicació satisfactòria : tant és així que, quan el Diputat que els parla va defensar aquesta mateixa esmena en ocasió dels Pressupostos del 1985, el ponent de Convergència i Unió va justificar la negativa afirmant que el Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona encara no havia justificat l'aplicació de les subvencions del 1983. Cal dir, taxativament, que això no era possible que passés, atès que —segons es desprèn de l'article tercer de l'Ordre de l'11 de maig i de l'article segon de l'Ordre del 20 de novembre de 1983— la justificació de la despesa és necessàriament prèvia a la percepció de les subvencions, i fins i tot va resultar que el Patronat va haver d'avançar els imports per poder disposar de les escriptures de compra-venda.

Ara, el Patronat Municipal de l'Habitatge està fent un gran esforç a fi d'accelerar l'eradicació total i definitiva del barraquisme a Barcelona. Per això és molt necessària una subvenció destinada a aquesta finalitat. Espero, senyores i senyors diputats de la majoria, que votaran a favor d'aquesta esmena, i que no sortiran amb falsos pretextos per justificar una negativa que ningú no podrà entendre.

L'esmena 352 proposa obrir una nova partida pressupostària, amb la quantitat simbòlica de 1.000 pessetes, destinada a subvencionar les reparacions a habitatges de protecció oficial promoguts per les corporacions locals.

De la mateixa manera, senyores i senyors diputats, que existeix un patrimoni d'habitatges de protecció oficial de promoció estatal, que ha estat traspasat a la Generalitat i que necessita reparacions importants, així també existeix un patrimoni edificat de promoció municipal, que també necessita ser reparat. Als Pressupostos Generals de l'Estat existeix una partida per a aquest concepte i, pel que fa a la part corresponent als municipis catalans, la quantitat és transferida a la Generalitat, la qual, a la seva vegada, la distribueix proporcionalment als ajuntaments.

L'any 1985, i pel que fa a Catalunya, l'import total destinat a reparacions del patrimoni d'habitatges de protecció oficial promoguts pels ajuntaments va ser aproximadament de 500 milions de pessetes, que van ser liquidats als ajuntaments per l'Administració de la Generalitat, sense que constessin en una partida específica dels Pressupostos presentats i aprovats en aquest Parlament l'any 1985.

Nosaltres, el Grup Socialista, entenem que, per a la major claredat pressupostària i també per tal que els ajuntaments sàpiguen exactament la partida consignada cada any per a aquest concepte, és necessari que d'aquí endavant consti aquest concepte en els Pressupostos de la Generalitat, ben entès, senyores i senyors diputats, que, sigui per negociació amb l'Administració central, sigui mitjançant recursos propis de la Generalitat, la dotació pressupostària haurà de ser suficient per cobrir les necessitats, cosa que ara no és així. Per exemple, una simple proporcionalitat amb les partides destinades a les reparacions del patrimoni edificat recentment traspasats per l'IPPV donaria un mínim de 840 milions per a l'any 1986, que s'haurien de destinar a reparacions dels habitatges de protecció oficial promoguts pels ajuntaments. Però, com que una quantitat d'aquesta importància no sabem d'on treure-la, ens conformem, de moment, a dotar-la amb la quantitat simbòlica de 1.000 pessetes. Perquè el més important, senyores i senyors diputats, és que la partida quedi oberta d'una vegada.

Quant a l'esmena 355, es proposa crear una nova partida destinada a proporcionar ajuts extraordinaris a usuaris d'habitatges de protecció oficial promoguts per les corporacions locals.

Com tots vostès ja deuen saber, senyores i senyors diputats, els habitatges promoguts pels ajuntaments tenen un caràcter eminentment social i van destinats, en la seva major part, a proporcionar habitatges a sectors marginats de la societat. Els usuaris d'aquests habitatges, amb ingressos familiars molt minsos, tenen en molts casos grans dificultats per afrontar les quantitats que han de pagar en concepte de lloguer o d'amortització. Això vol dir que els ajuntaments de les ciutats industrials de Catalunya han d'afrontar anualment un important problema financer: deixar de cobrar un nombre considerable de quotes, atès que, tant si cobren com si no cobren els lloguers, ells han de liquidar anualment a l'Administració de la Generalitat els interessos i les amortitzacions concertades.

És per tot això, senyores i senyors diputats, que considerem necessària aquesta nova partida, i que la dotem —inicialment— amb la quantitat de 60 milions de pessetes.

Quant a les baixes d'aquest primer paquet, fonamentalment hem desviat les quantitats necessàries per bastir aquestes esmenes de conceptes que pertanyen al capítol I, de la mateixa Direcció General —és a dir, de les retribucions de personal. Efectivament, senyores i senyors diputats, si mirem el total del capítol I de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, observarem que aquest any puja a la impressionant quantitat de 642 milions de pessetes, mentre que l'any 1985 era de 397 milions. Això significa un increment del 65% en despeses de personal, que no es justifica ni per noves competències ni per noves funcions, atès que la major part dels serveis traspasats per l'IPPV l'any 1985 són gestionats actualment per l'empresa ADIGSA i no per la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge.

Espero, doncs, que no hi haurà cap inconvenient, senyores i senyors diputats, perquè aquestes tres esmenes, que formen un bloc, siguin votades favorablement.

Quant al segon bloc de les esmenes, la 354, 361 i 362, aquest paquet d'esmenes es refereix a tres partides que formen bàsicament el programa «Ajudes per a la construcció, rehabilitació i accés a l'habitatge», de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge. Com admet la mateixa Direcció General en la seva memòria, la dotació pressupostària per a les despeses és totalment insuficient, malgrat l'impacte públic, social i polític d'aquest programa, tal com la mateixa memòria reconeix —i jo no m'hi estendré, perquè hi estem profundament d'acord.

Estant, doncs, d'acord amb aquesta valoració, és per això que hem presentat esmenes de modificació, augmentant les consignacions de la forma següent: increment de 100 milions al concepte «Actuacions en nuclis antics»; increment de 147 milions al concepte «Rehabilitació del patrimoni edificat», i increment de 40 milions al concepte «Ajuts extraordinaris per a llogaters».

Alimentem aquestes partides de quantitats provinents del capítol I de la mateixa Direcció General, que ja hem explicat que ha sofert un increment molt important, totalment injustificat i que acabo d'argumentar. I també desviem 100 milions de la partida del capítol II de la mateixa Direcció General denominada «Dotacions per a serveis de nova creació», per la simple raó, senyores i senyors diputats, que no sabem quins són

aquests nous serveis.

Res més, senyores i senyors diputats. Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats... Quan vàrem discutir els Pressupostos del 85, senyor Oliart, el tema de la Perona ja el vàrem tractar, i és cert que jo mateix vaig fer el comentari que no es rebien, per part del Patronat Municipal de l'Habitatge, els justificants suficients per acreditar la despesa. I això continua essent així.

Malgrat tot, a través de la Direcció d'Arquitectura i a través de l'Institut Català del Sòl, les ajudes per fer habitatges a Barcelona no són de la xifra que diu vostè, sinó que representen la quantitat de 2.000, per un valor total de 8.500 milions de pessetes. L'últim conveni signat —vostè el pot buscar i el pot trobar— és signat el 31 de maig d'enguany per 453 habitatges més.

L'eradicació del barraquisme, per tant, qui l'ha de fer, qui l'ha de planificar —com ja deia el desembre del 84 en aquest mateix debat de Pressupostos, en el debat de Pressupostos d'aquell any—, qui l'ha de resoldre és l'Ajuntament de Barcelona, amb una bona planificació en la construcció d'aquests nous habitatges. Mentre no hi hagi aquesta planificació, el que passa, el que s'està demostrant que passa és que, malgrat els nous habitatges, l'únic que es fa és desplaçar el barraquisme a un altre cantó, però no resoldre el problema definitivament.

Les ajudes, per tant, són aquestes que li he dit, senyor Oliart, i ens sembla que aquesta partida no seria necessària.

Pel que fa a la subvenció per a habitatges que vostè proposava en la partida 352, aquesta partida la trobarà vostè en el pressupost de l'Institut Català del Sòl, no amb 1.000 pessetes, sinó amb un milió. Partida que, a més a més, s'amplia, és ampliable perquè quan arriben subvencions finalistes —com una que està a punt d'arribar de 385 milions de pessetes— ja es reparteixen i s'adjudiquen directament. Aquests 385 milions de pessetes vénen directament en destinació finalista per a aquesta esmena que vostè demana, de subvencions extraordinàries per a reparacions d'habitatges.

Llavors, nosaltres, el que passa és que sabem que la Direcció General reclama, la Conselleria reclama encara 250 milions més per atendre necessitats, diguem-ne, urgents de Catalunya, però que és difícil acabar d'establir el conveni amb Madrid.

Pel que fa a les ajudes de llogaters, escolti'm, les ajudes per ajudar a pagar el lloguer a les famílies que per dificultats diverses no poden fer-ho, aquest any hi ha una partida de 60 milions, però les sol·licituds presentades fins al dia 22 de maig a Catalunya, que són 354, representen un import total de 25 milions de pessetes, quantitat que fa suposar que els 60 previstos seran suficients, tota vegada que, a més a més, hi ha la part proporcional amb la qual col·laboren les cambres de la propietat. Tingui en compte que l'any passat, per exemple, les sol·licituds concedides varen ser de 37 milions, i igualment d'aquest mateix import, aproximadament, ho varen ser l'any 84. Per tant, si les sol·licituds d'altres anys són de 37... millor dit, les concedides varen ser de 37 milions, i les peticions havien estat de 43, la diferència de 5 o 6 milions era perquè no es van poder concedir per raons tècniques o per raó que no eren suficientment objectives les peticions.

Si les peticions normals, i aquest any segueixen la mateixa tònica, són de 37-40 milions, no cal, ens sembla, incrementar la partida dels 60 milions amb què es dotava el pressupost d'aquest any.

Altrament, pel que fa al bloc d'ajudes que vostè proposava, que el seu Grup proposa, per a rehabilitació de nuclis antics i rehabilitació del patrimoni, aquest any hi ha previstos 200 milions i 300 milions, respectivament —vol dir 500 milions—, que són més o menys la mitjana de les inversions fetes durant aquests últims anys. A més a més, tinguin en compte, primer, per un cantó, que les limitacions pressupostàries que tots coneixem no permeten fer ampliacions en molts camps, i, entre altres, en aquest; aquest és un tema que ja està llançat, que ja s'ha iniciat, que ja no cal fer un primer esforç important de promoció perquè l'inici ja ha estat fet, fins a tal punt que ha permès fer actuacions, com vostè coneix, a Lleida, a Girona, a Montblanc, a Tàrraga, a Calaf, a Santpedor, etcètera, o a la plaça de Vic. Tot això són actuacions prou conegudes que s'han fet a través d'aquestes ajudes, que han anat donant una bona imatge del procés de l'acció de rehabilitació de nuclis i d'edificis, i que ens sembla que amb aquesta línia n'hi ha suficient, 500 milions de pessetes que hi ha entre les dues partides són suficients, i no cal incrementar-la, i encara més quan seria en detriment de les partides que vostè diu que no són necessàries, del capítol I, de personal, però que sí que ho són, com s'ha explicat anteriorment en altres intervencions.

Gràcies, senyor President, i gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Debatudes aquestes esmenes, podem passar ara a la seva votació. Podem votar-les conjuntament? *(Pausa.)* Sí.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt d'esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Pertoca, ara, passar a l'esmena 357, que és una esmena a la totalitat que presenta el Partit Socialista de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta és una esmena de retorn al Consell Executiu de tot el pressupost de la Junta de Sanejament.

Aquest és un tema que és bastant interessant, perquè no ens podran criticar ni les altes ni les baixes, i tampoc podran alludir a problemes de finançament de Madrid perquè, com tots saben, es financen a través d'uns ingressos d'un increment d'una tarifa del subministrament d'aigua o d'un cànon de sanejament. Per tant, ja tenim un panorama molt clar sobre el qual vostès no podran alludir en la seva rèplica, i ens haurem de centrar en per què demanem el retorn d'aquest Pressupost.

Doncs perquè, en primer lloc, estem en desacord amb el funcionament de la Junta. La Junta funciona molt malament, i ho posaré en evidència, es veurà claríssimament, i prova que funciona malament és que vostès en aquests moments estan intentant portar endavant un projecte de llei de reforma de l'administració hidràulica de Catalunya, en el qual dediquen tot un capítol a la modificació de la Junta de Sanejament i del seu règim econòmic.

Això ja ho havíem demanat nosaltres fa un any en una moció i en una interpellació que havíem fet aquí en aquesta Cambra; se'ns va dir que no era el moment; se'ns va dir que això anava perfectament, i ara, tot d'una, això no va tan bé, s'ha de fer tota una llei amb tot un capítol dedicat a aquesta reforma, perquè això no funciona.

És evident que no funciona correctament, la Junta de Sanejament. No funciona correctament perquè s'està envaint constantment el camp municipal. Tots sabem que les administracions municipals són les que han d'actuar en realitzar les obres de sanejament, i la Junta de Sanejament constantment està envaint aquest camp i tots sabem que hi ha hagut més d'un plet, més d'un contenciós administratiu de la Junta contra determinats ajuntaments, de la Junta contra l'Ajuntament de Girona, de la Corporació Metropolitana de Barcelona contra la Junta, i això està en aquests moments en aquest camp perquè hi ha problemes de saber com es gestiona aquest cànon de sanejament.

I per primera vegada, en aquesta llei que ara se'ns presentarà, d'aquí a un temps, en aquest projecte de llei se'ns reconeix que l'increment de tarifa és un tribut de la Generalitat.

A l'article 26 d'aquest projecte de llei diu que es regirà, a partir d'aquests moments, per la Llei de Tributs de la Generalitat. Ja era hora que es reconegués que això és un tribut. Per tant, no tenim un tribut a Catalunya : en tenim dos; i això porta a aquests problemes de gestió que estic esmentant.

Però no solament estem en desacord amb aquesta invasió del camp municipal, ni amb aquesta consideració de tributs d'aquest increment de tarifa, sinó que estem en desacord amb tota l'estructura pressupostària.

Jo considero que aquesta estructura pressupostària que ens presenten és un pressupost de barraca de fira; ara, no sé si és de la barraca de la por o de la barraca de riure : jo he analitzat el capítol d'ingressos, i, vertaderament, com en una barraca de la por, et vas trobant sorpreses que t'espanten o et fan riure, no sé quina de les dues coses, o les dues alhora. En primer lloc, vostès, en els diversos plans de sanejament aprovats, preveïen uns ingressos per a l'any 86 molt superiors als que ens estan pressuposant en aquests moments. I quan parlo de previsions ja faig referència als plans aprovats i a les revisions aprovades de cadascun dels plans, i resulta que en el capítol d'ingressos que vostès ens presenten hi ha 3.000 milions de pessetes menys del que es preveïa en els plans aprovats per a l'any 86. Han volat 3.000 milions de pessetes. I per què volen, 3.000 milions de pessetes? Doncs perquè en un capítol, que és el més important, en l'increment de tarifa o el cànon de sanejament, vostès preveuen aquest any recaptar 1.300 milions de pessetes menys del que preveïen. Per què? Perquè ho gestionen molt malament; ho gestionen molt malament. I només es cobra als ciutadans pel consum d'aigua domèstica, i a les indústries no se'ls cobra, el cànon de sanejament. I vostès ho saben, i aquí es perden 1.300 milions de pessetes.

Però és que en perden més —he dit 3.000—, se'n perden bastants; en concret, uns 1.100 perquè vostès preveïen que hi hauria en el finançament de les obres de sanejament unes subvencions que al seu moment aportava l'Estat. S'han produït les transferències en matèria d'aigües, i les subvencions que havien d'arribar al pla de sanejament no arriben; la Generalitat se'n desentén, del sanejament, i diu que a partir d'ara es finança únicament i exclusivament a partir del cànon. Per tant, aquí

també es perden uns altres milions importants.

També es perden milions perquè no es preveuen crèdits aquest any. En total, 3.000 milions de pessetes menys de crèdit d'ingrès del que es preveia. Això no és gaire nou; 3.000 milions de pessetes menys és «lo que el viento se llevó».

Però no solament ens podem fixar en el capítol d'ingressos —3.000 milions de pessetes menys— : en el capítol de despeses, queda molt clar que si hi ha menys ingressos hi haurà menys despeses. I on van aquestes despeses de menys, per què gasten menys i on és que gasten menys? Doncs, senzillament : en el capítol d'inversions.

1.300 milions de pessetes menys d'inversió del que preveien els plans zonals; per tant, aquí resulta que queda molt clar : ingressen menys, gasten menys, el pla es retarda, el pla s'encaireix. Tenim, per tant, que els plans de sanejament de Catalunya cada vegada estan més retardats respecte a les previsions que s'havien fet inicialment.

Un altre tema que jo considero greu, que és l'incompliment dels seus propis decrets. Els decrets seus diuen que els plans zonals han d'estar equilibrats financerament, és a dir, que el que s'ingressa en un pla zonal, pràcticament en la seva majoria, s'ha d'invertir en aquest mateix pla zonal, i igualment els ingressos han d'anar gastats en aquesta zona. I, per tant, d'alguna manera, el pressupost que ens haurien de presentar hauria de reflectir aquests ingressos per zones i aquestes despeses per zones, i és evident que això no figura. Vostès fan un capmàs, tot junt, i ja ho distribuïran com voldran. Aquest equilibri financer es pot posar en perill en no figurar en aquest Pressupost.

Continuo en el capítol de despeses, i anant a temes molt concrets. Hi ha una partida important de despeses en el capítol de funcionariat, de personal, que, bé, considero que és considerable en el sentit que la Junta de Sanejament hauria de funcionar d'una manera bastant automàtica, perquè les obres, qui les fa, són les administracions actives, que són els ajuntaments, però, bé, hi ha una partida en concret que jo considero que és una perla, que són 143 milions en immobilitzat immaterial. Em podran dir que són projectes de futur, que són investigació, plantes pilot... ara, 143 milions de pessetes d'immobilitzat immaterial, és bastant sospitosos. Jo personalment crec que aquí el que s'immobilitza és molta publicitat i molta propaganda.

Finalment, dins el capítol de despeses, hi ha dues partides —que també són interessants—, que són dues partides obertes en el capítol IV i en el capítol VII, dues partides obertes de 1.000 pessetes, de transferència de fons de la Junta de Sanejament cap al Pressupost General de la Generalitat. És evident que això ho poden fer, però és evident que això és una porta oberta a passar diners que haurien d'anar destinats al funcionament del sanejament de Catalunya, al millorament del sanejament de Catalunya, cap a altres departaments de la Generalitat, que no són els que el ciutadà està pagant en aquests moments perquè es facin aquestes obres.

Per tant, jo crec que hi ha, tant en el capítol d'ingressos com en el capítol de despeses, prou dubtes com perquè aquest Pressupost es torni a refer, com perquè tot aquest Pressupost se'n torni cap al Consell Executiu perquè el torni a plantejar.

Però, per acabar, considero que el funcionament de la Junta de Sanejament hauria de ser molt millor. Hauria de ser una cosa pràcticament automàtica : uns ingressos, que haurien d'anar automàticament a unes despeses d'inversió en obres o

de despeses de funcionament de les obres que ja estiguin en marxa. Però resulta que si estudiem tot el capítol d'ingressos i tot el capítol de despeses, que són, en concret, despeses productives —quan dic això vull dir inversió, i vull dir funcionament—, veurem que hi ha 842 milions de pessetes que han desaparegut. És a dir, tot el garbuix administratiu de funcionament de la Junta de Sanejament s'emporta 842 milions de pessetes —que és un 11%, és una xifra també molt important.

Per tots aquests motius —perquè vostès envaeixen el camp municipal en el tema de sanejament; perquè recaptin menys diners dels que haurien de recaptar; perquè reconeixen, finalment, que això és un tribut; perquè no aporten diners al finançament, com ho haurien de fer, de les obres de sanejament; perquè s'està retardant el funcionament del sanejament de Catalunya; perquè vostès poden desviar en aquest pressupost importants partides cap a zones on no haurien d'anar— demanem que aquest pressupost torni a ser reconsiderat, i torni al Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyors diputats; més que, senyor Nadal, un torn en contra —que no ho faré—, explicaré els motius pels quals votarem que no.

Nosaltres... jo recordo molt bé, quan es va aprovar la Llei per la qual es creava la Junta de Sanejament, la seva defensa aferrissada de la participació dels ens locals en aquesta Junta.

Bé, han passat els anys; la Junta ha anat funcionant, s'han fet els plans zonals, s'han fet obres en ajuntaments de Catalunya —moltes— i ha arribat un moment que, com que hi ha el 95% de la població de Catalunya que ja està sota els beneficis dels plans que són en marxa en el 80% del territori i que, a més a més, hi ha unes transferències d'obres hidràuliques fetes, calia fer la Llei en aquest sentit i per això el Govern ha considerat oportú ampliar la participació d'aquests ens locals que vostès demanaven en aquell moment i que va ser inclosa, de dues persones que hi havia fins ara, a set.

Per tant, nosaltres, en aquest cas, estem satisfets de com ha funcionat, de la participació a la Junta de les corporacions locals, i el motiu que li deia que li explicaria per què votarem que no és el següent : aquest pressupost que avui presentem a aprovació, que es presenta a aprovació en aquesta Cambra, va ser aprovat prèviament per la Junta de Sanejament, en la qual hi ha dos representants de les corporacions locals, un en representació de la Federació de Municipis i un altre en representació de la Corporació : els dos representants el varen votar favorablement; no només això, sinó que, a més a més, les esmenes que ells hi aportaven van ser-hi incorporades, també.

Senyor Nadal, a nosaltres ens sap greu dir-ho, però ens semblen més seriosos els arguments que varen donar els membres de les corporacions locals que no pas els que s'han donat avui en la intervenció que m'ha precedit.

Per tant, nosaltres, respectuosos en aquest cas amb la voluntat, amb la posició dels representants dels ens locals a la Junta, i convençuts, per altra part, que aquest pressupost que es presenta a l'aprovació és bo, per això nosaltres votarem en contra de la seva esmena de retorn.

El Sr. PRESIDENT : Anem a procedir a la votació d'aquesta esmena 357.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Correspon ara de passar a l'esmena 358, també a la totalitat, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula... Retirada? Gràcies.

I ara l'esmena 359, presentada pel Grup parlamentari Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista presenta una esmena de retorn del Projecte de pressupostos per a aquest any 1986 a l'organisme autònom de la Junta de Residus.

La primera constatació que hem de fer és que amb aquest pressupost no és possible que la Junta de Residus pugui complir les funcions que li són pròpies, ni tampoc que es pugui donar compliment a la Llei sobre Residus Industrials, que l'any 83 aquest Parlament va aprovar i que posteriorment, mitjançant decret del 84, es va desplegar parcialment.

Seria interessant repassar la Llei que l'any 83 va aprovar aquest Parlament, una llei que ja en el seu moment nosaltres vam dir que era moderna, una llei que estava adaptada als principis, a les directrius de la Comunitat Econòmica Europea, però que era una llei, com tantes altres que ha anat aprovant el Parlament en temes mediambientals, que, al mateix temps, obria moltes expectatives. És a dir, era el començament esperançador per regular residus industrials, un tema considerat cabdal per a qualsevol política mediambiental que pretengui incidir en la qualitat de vida dels ciutadans del nostre país.

Sens dubte, les expectatives que va despertar la Llei no es troben reflectides en les partides d'aquest pressupost. Amb inversions tan minses com les destinades a la Junta de Residus és impossible portar a terme una política mínimament seriosa sobre residus industrials a Catalunya, una política que tingui en compte el paper actiu que ha de portar endavant l'Administració de la Generalitat.

La Llei sobre Residus Industrials ens parlava, en els seus primers articles, concretament ja en el primer, que l'actuació establerta en la present Llei s'ha de desenvolupar en el marc de planificació de protecció del medi feta per la Generalitat.

En el segon, ja se'ns deia que correspon a l'Administració de la Generalitat de prendre mesures necessàries per fomentar les activitats relacionades amb l'aprofitament o l'eliminació de residus industrials i d'assegurar que aquestes activitats s'efectuïn en condicions adequades pel que fa a la protecció del medi i al reciclatge de recursos.

Però sobretot en l'article cinquè, que sens dubte és el més important des del punt de vista del debat pressupostari que estem portant a terme, se'ns deia que, per tal de facilitar el procés d'eliminació de residus industrials en els projectes de pressupostos de la Generalitat de cada exercici, dins el Departament de Política Territorial han de figurar les consignacions destinades a promoure infraestructures d'eliminació i d'aprofitament de residus industrials, i establir les mesures de producció.

Per tant, és clar que el projecte de pressupost de la Junta de Residus és un clar incompliment d'aquest article cinquè, ja que difícilment hi trobarem les consignacions destinades a ajudar a promoure les infraestructures d'eliminació i d'aprofitament de residus industrials. És a dir, que hi ha una contradicció entre el que és la Llei i el Projecte de pressupostos.

Però si anem més endavant i veiem el que també la Llei preveia, és a dir, el desenvolupament, la creació d'un organisme no autònom de caràcter administratiu que estava adscrit al Departament de Política Territorial, és a dir, la Junta de Residus, ens trobarem que a aquesta Junta de Residus li corresponien tasques tan importants com la de planificació, informació, promoció, autorització, organització i la supervisió d'actuacions concernents als residus industrials; com poden veure, totes són funcions importants i gens menyspreables.

La composició de la Junta de Residus és convenient repassar-la. És a dir, deu representants de l'Administració de la Generalitat, que corresponen a diferents departaments, departaments tan importants com Política Territorial, Indústria, Sanitat, Governació, Agricultura, Comerç, i tres representants dels municipis. Quines han estat les tasques de la Junta de Residus des que ha començat a funcionar, des de la seva constitució? Nosaltres pensem que ha estat una tasca minsa, poca; sis reunions solament des de la seva creació i en el que va d'any encara no s'ha realitzat cap reunió. Però el que ens interessa és, sobretot, la tasca desenvolupada al voltant de les autoritzacions donades per la Junta de Residus. Autoritzacions que totes han anat dirigides a empreses privades, i que fonamentalment han estat tres : una al terme municipal de Castellgalí, a la companyia TESA, per a l'abocament de cromites esgotades procedents de la seva fàbrica; una altra al terme de Bellvei, a l'empresa Reverter, Productes Minerals, per a l'activitat i tractament també de residus industrials procedents de la regeneració d'olis que afecta l'empresa LUDESA, i, finalment, al terme municipal de Constantí, a l'empresa SUCOI, per a una activitat de tractament de residus a la seva planta construïda en el polígon industrial de Francolí. A ningú se li escapa que aquest és un balanç molt pobre i que, de tota manera, difícilment podria ser d'una altra manera, tenint en compte l'antecedent del Pressupost de l'any 85.

Quines són les mancances més significatives d'aquesta política sobre els residus industrials, de la política del Consell Executiu de la Generalitat —en una paraula, d'aquest Pressupost que es presenta en aquests moments per a la seva aprovació?

En primer lloc, la manca d'un pla director de residus industrials que superi el nivell d'actuacions, de declaració d'intencions, i que també concreti instal·lacions, capacitat i localitzacions. És a dir, un objectiu que hauria de complir un pla que reduís els residus industrials que s'estan generant i que augmentés el reciclatge dels residus industrials que en aquests moments també s'estan produint. Però, al mateix temps, aquest pla hauria de complir programes de recuperació; és a dir, solucions ambientals correctes, ràpides en la materialització dels treballs a realitzar i, finalment, ferma en l'aplicació dels mitjans coercitius, administratius i penals previstos per la reglamentació.

El segon punt que volem destacar és la manca d'iniciatives en el camp dels residus industrials. És a dir, no hi ha una política sobre residus industrials per part del Consell Executiu.

Pensem que a tot Catalunya no existeix cap abocador per a residus industrials especials, i les instal·lacions existents presenten un grau d'infrautilització molt important.

Aquest projecte de pressupost que se'ns presenta per a la Junta de Residus ens demostra que no hi ha un pla a tres o quatre anys, que permeti d'afrontar el problema i ens plantegi una inversió important, una inversió que prevegi plantes incineradores i abocadors controlats.

I, finalment, un tercer aspecte que ens interessa destacar, que és el que fa referència a la incapacitat per arribar a acords amb prou sectors afectats —generalitat, indústries i ajuntaments. Totes, absolutament totes les experiències en projectes d'abocadors controlats van començar amb conflictes importants, i dic començar perquè la major part no ha acabat, i molt ens temem que no s'acabin mai. Podem destacar, com a més importants, el cas de l'abocador del Papiol, on hi va haver l'acord unànim de la Junta de Residus i a hores d'ara el tema també es troba encallat, i el tema de Castellet i la Gornal, un tema greu, conflictiu, on la posició de la Conselleria envers tots els ajuntaments va ser una posició difícil, d'enfrontaments importants.

Finalment, un quart aspecte que voldríem destacar en aquest pressupost : és la poca dotació de recursos materials i humans a la Junta de Residus per garantir aquestes activitats de què parlàvem abans, de control i d'inspecció, i també el recolzament tècnic i assessorament per a la resolució dels problemes existents.

Totes aquestes conclusions ens porten a constatar una manca total de política sobre residus industrials; una política que en els pocs casos que s'ha manifestat ha estat feble, ambigua i sense cap mena de compromís. És a dir, se'ns ha demostrat que la millor política del Consell Executiu en el tema de residus ha estat la de no tenir cap tipus de política. En lloc d'assumir responsabilitats, de prendre decisions, en una paraula, de governar, s'ha optat per esperar i per deixar completament a mans de les empreses privades la iniciativa en aquest camp. Per tant, és perfectament lògic i coherent que el projecte de pressupost no contempli inversions públiques.

Per totes aquestes raons, el Grup Socialista planteja aquesta esmena de retorn al projecte de pressupostos de la Junta de Residus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats; aquest pla, senyor Abelló, sí que hi és.

Miri, fer abocadors, fer plantes incineradores, fer plantes de tractament fisioquímic a Catalunya, costarà, al seu moment, a la ratlla de 3.400 milions de pessetes. I el pla hi és. El pla consisteix en la construcció d'abocadors disseminats pel país, però, a més a més, la construcció d'una planta incineradora, i de la planta de tractament fisioquímic que deixa els residus inerts i sense potencial contaminant; aquesta planta, per exemple, val 2.000 milions de pessetes.

Però, el que passa és que què en trauríem —en el cas que hi haguessin recursos pressupostaris— de posar-hi la xifra aquest any? La Junta de Residus té una vida curta, fins ara, fa poc que ha començat, i en aquest moment tampoc en fariem res, tampoc se'n faria res de disposar dels imports totals. D'acord

que és un problema que potser avança, a vegades pot donar l'aparença que avança lentament, però és que vostè coneix molt bé les dificultats que es troben, no només ja per part de la població dels mateixos interessats, dels veïns, d'allà on ha d'anar l'abocador, sinó dels mateixos ajuntaments que l'han de tenir en el seu territori, l'oposició que hi ha, com també hi és en el camp dels abocadors urbans.

Llavors, aquests són obstacles que s'han de vèncer, que s'han de guanyar i que s'han d'anar solucionant, però que no permeten fer un pla, realitzar el pla sobtadament. Les inversions d'aquest any són les que corresponen, en una primera fase d'un pla, de compra de terrenys, d'estudis, de projectes. Perquè aquest pla que li deia es pugui realitzar, hi haurà possibilitats econòmiques, o no, en el futur? Aquesta és una qüestió que tots sabem que és un greu interrogant, però que, en el seu cas, el pla preveuria que això pogués estar fet en el termini de quatre anys.

Altrament, una llei aprovada en el Congrés de Diputats sobre tractament de residus tòxics i peril·losos ha fet posar en els plans de la Direcció del Medi Ambient a Madrid una política prioritària de concessió de subvencions per establir convenis i promoure instal·lacions de residus. Això potser podria agilitar el sistema creditici i poder millorar, per poder tenir més ràpidament aquestes instal·lacions.

De totes maneres, aquest pla que vostè reclama, hi és. Les consignacions per a aquest any són per afrontar les primeres despeses de compra de solars, de compra de terrenys, de compra dels espais i, a més a més, per intentar fer una política de vèncer, de sensibilització per vèncer aquesta resistència que hi ha, tant per part dels ajuntaments com per part dels ciutadans.

La partida d'aquest any, si fos més grossa, s'hauria de destinar a unes construccions que en aquests moments encara tampoc no seria possible de fer-les durant l'any 1986.

Per això, nosaltres creiem que la dotació que la Junta de Residus ha previst per a aquest sector del Pressupost és correcta i suficient.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a sotmetre a votació aquesta esmena 359.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Correspon ara de passar a l'esmena 360, que també és a la totalitat, i també correspon al Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta esmena de retorn de tot el pressupost presentat per l'Institut Català del Sòl és deguda a la manca d'una memòria explicativa de les actuacions i programes previstos per aquest organisme. I no creguin, senyores i senyors diputats, que la cosa no té importància. Si se sumen els capítols...

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Illustre Diputat, que l'in-

terrompi per reclamar l'atenció i el silenci de la Cambra.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Continui, si us plau.

El Sr. OLIART : Si se sumen els capítols IV, VI, VII i VIII, obtindrem la importantíssima quantitat de 10.420 milions de pessetes, que ens donarà una idea de la considerable massa monetària que l'INCASOL mou al cap de l'any pels conceptes de transferència de capital, inversions i préstecs. I tot això, ho repeteixo, sense explicació detallada. Ni s'acompanya memòria explicativa de les inversions i actuacions previstes pel mateix Institut, ni tampoc s'acompanya memòria de les actuacions i programes de l'empresa ADIGSA —Administració i Gestió, SA—, que, com és sabut, és de capital totalment propietat de l'INCASOL.

En aquestes circumstàncies, el control que pugui efectuar el Parlament de la política del Consell Executiu és pràcticament impossible, i a la dificultat ja important que suposa el fet que les competències en aquestes matèries se les distribueixin quatre organismes —Director General d'Urbanisme, Director General d'Arquitectura i Habitatge, INCASOLi, ara, ADIGSA— s'hi afegeix, a més a més, la manca quasi absoluta d'informació de les activitats inversores més importants.

Els primers anys podríem considerar aquesta situació com no massa greu, atès que el volum més gros de les inversions anava destinat a actuacions traspasades de l'INUR i de l'IPPV, que van ser efectuades l'any 1982 i que tothom podia conèixer només que consultés els decrets de transferència. Però els anys han passat i aquelles actuacions programades inicialment per l'Administració central han estat ja en la seva major part executades, de tal manera que ara ja es pot afirmar que la inversió en sòl i en construcció d'habitatges obeeix, en la seva pràctica totalitat, a actuacions del mateix Institut.

Per això és ara molt necessari conèixer els criteris sota els quals s'està programant, i conèixer també els indrets on es pensa actuar. Per exemple : es dona preferència a les zones rurals o a les industrials? A municipis petits o a grans? Quins criteris hi ha de localització de polígons industrials? Quines actuacions concretes són previstes per a aquest any?

Bé, doncs, no ho sabem. I és ara precisament, en el moment de debatre els pressupostos, que és necessari disposar d'aquesta informació, i, a més, en unes qüestions com són la urbanització i la construcció, on les programacions hipotequen, comprometen, diverses anualitats.

Per una altra banda, també cal tenir present que l'any passat es van rebre els traspasos dels serveis de la gestió i de l'administració de tots els grups d'habitatges construïts per l'IPPV, amb unes importants dotacions pressupostàries per a reparacions. Aquesta gestió i administració, i les partides per a reparacions, han estat transferides a ADIGSA, de la qual tampoc tenim cap memòria explicativa de la programació prevista.

I així podem llegir a la premsa com les associacions de veïns d'aquests polígons ja es queixen de promeses incomplertes. I, referent a aquesta qüestió, també s'ha de dir que el mes de setembre de 1985 es va signar un protocol entre la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques i la Federació de Municipis, i que es va constituir una Comissió Mixta de Seguiment. Doncs, bé, sabem que aquesta Comissió a penes ha estat convocada —dues o tres vegades en vuit mesos— i que no s'ha donat informació sobre l'activitat d'ADIGSA quan la part mu-

nicipal de la dita Comissió l'ha demanada.

Crec que a tot aquest desgavell informatiu i de manca de programació i de planificació cal posar-hi urgent remei, i que totes aquestes són suficients raons, senyores i senyors diputats, per demanar la devolució del pressupost de l'INCASOL, que és acompanyat també del pressupost d'ADIGSA.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats; hauria anat bé, senyor Oliart, que s'hagués llegit abans l'annex P-5 del Pressupost, perquè potser fins i tot ens hauríem pogut estalviar l'esmena i aquest torn en contra.

Perquè, miri, si ho vol, podem començar per la primera línia. Els articles... bé, 62, 63 i 64, màquines d'oficina, vehicles i mobiliari, suposo que aquests no són els motius de la seva preocupació. Suposo que es refereix a inversions d'immobilitzats.

Per exemple : hi ha una quantitat de 113 milions compromesos en polígons industrials rebuts de l'INUR, que són Riucar, Segre, Sant Joan Despí, Mollet, Vic, Tortosa, Igualada, Bufalvent, Vic, Segre.

Hi ha 297 milions de pessetes corresponents a polígons industrials propis de l'INCASOL, que són la quarta fase de Palau, Vilafranca de Penedès, Cornellà, Puigcerdà, Tàrraga i Olot.

Hi ha 1.103 milions de pessetes corresponents a polígons residencials, que són el de Sant Cugat, la Seu d'Urgell, Granollers, Figueres, Valls, Torreblanca, Ripollet, Martorell, Mataró, el «recorrido» Tàrraga-Vilassar, Can Gravat, la Forcanada, Caldes de Malavella, el Colomé, Sant Esteve Sesrovi-res i Vic.

Hi ha 800 milions per a adquisició de sòl, dels quals hi ha una part a Can Colomé, Galls d'Indi i Fundació Parera, i una altra part que en aquests moments, realment, són 689 milions de pessetes que no estan concretats, entre altres coses perquè el sòl industrial, és clar, del d'aquest any encara no està tot decidit. I amb quins criteris es decideix? Doncs, miri, normalment la petició la fa l'ajuntament —vostè ho sap— i llavors es concedeix o no, es compra o no es compra, s'urbanitza o no s'urbanitza, es compra el terreny o no, en funció de la demanda industrial de la zona, que el planejament urbanístic de la zona ho permeti o no, n'hi hagi en reserva o no n'hi hagi, dels preus d'adquisició del mercat del sòl en aquell moment, perquè a vegades hi ha preus que fan inviable l'operació, i llavors no es poden començar a fer projectes massa a priori, perquè, fins i tot —i sobretot detallats— generarien una dinàmica de creixement de preus que faria impossible l'adquisició de nous terrenys.

Aquesta partida de 800 milions de pessetes és la que té un marge menys concretat, per tant, de 689 milions, que són els que s'han de decidir en el curs d'aquest any.

Llavors hi ha una altra partida, un altre conjunt de 2.274 milions i mig per a promoció pública d'habitatge, que si vol també li puc donar la relació ara mateix. I són els projectes de Balsareny, 18 habitatges; la Balconada, 120; Igualada, 100; Mollet, 215; Caldes, 43; Begues, 20; Sant Andreu, 78; Badalona, 23; Badalona Biscaia, 12; Bellaterra, 43; Matadepera, 53; Piera, 43; Pineda de Mar, 62; Granollers, 132; Carrer Nou, 48;

Ripoll, 17; Planes, 104; Palafrugell, 24; Camprodon, 24; Figueres, 71; Figueres, 44, i Olot, 26.

La suma d'aquestes partides, senyor Oliart, donen l'import total de la inversió prevista i consignada en el pressupost de l'Institut Català del Sòl. Per tant, com que em sembla que l' aclariment que vostè demanava és totalment explicat, i a més a més reflectit en els documents annexos, suposo que vostè mateix deurà retirar aquesta esmena de retorn i, en qualsevol cas, nosaltres la votarem desfavorablement.

El Sr. PRESIDENT : Bé, com que suposo que no la deu retirar, el senyor Oliart, haurem de procedir a la votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena 360, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Cal passar ara a l'esmena 364, també del Grup Socialista, i també a la totalitat. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, per debatre l'esmena de retorn que presenta el meu Grup parlamentari, del pressupost de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Jo crec que al llarg del debat d'aquests pressupostos en matèria de política territorial la presentació de les nostres esmenes no ha fet més que palesar l'actual situació, la preocupant situació que en aquest moment té el Departament de Política Territorial : un dels departaments que segurament hauria de ser la promesa d'actuació del Consell Executiu, avui dia quasi el podríem configurar com el Departament de la «trista figura».

Les diferents intervencions que hem realitzat crec que han mostrat clarament que és un departament subjectiu i que les respostes que anem obtenint, especialment les que està fent darrerament el senyor Masó, que ens està contestant i justificant l'actuació a base d'accions puntuals de cada un dels departaments o dels organismes autònoms, és la millor prova que aquest Departament no té política.

I no té política tampoc en el cas de l'Institut Cartogràfic de Catalunya. Segurament perquè jo considero, i el nostre Grup considera, que disposar d'Institut Cartogràfic de Catalunya, disposar de tota una cartografia és essencial per al bon funcionament del país, per a la seva planificació, per a la seva ordenació, per al seu desenvolupament. Jo no hauria pogut presentar aquesta esmena de retorn; però ens hi veiem obligats, perquè crec que en lloc de tenir un Institut Cartogràfic tenim un organisme que porta aquest nom, però que no està complint les seves funcions.

Per exemple, aquí en el Parlament estem rebent a bastament informació dels diferents departaments de molts organismes autònoms. Si la meua memòria no em falla, senyores i senyors diputats, crec que de l'Institut de Cartografia de Catalunya, un institut proclamat de forma altisonant que és un dels millors instituts que hi ha a tot Europa, que es va dotar d'una moderna tecnologia —comprada, si no ho recordo malament, al Canadà—, perquè aquest Institut respongués al repte que necessita Catalunya a través del seu servei de cartografia, un institut que fins i tot posteriorment hem pogut llegir a la premsa

que ha de permetre fer meravelles a través dels seus estudis, que ens permetran saber en quin nivell estan les diferents col·lites, les necessitats de les terres productives agràries de Catalunya, que ens permetran localitzar les mines, les instal·lacions, les riqueses... és a dir, sempre paraules altisonants, però, en realitat, ha estat un institut que és el gran desconegut. I aquí, fins i tot en el Parlament, no hem rebut pràcticament cap tipus d'informació del que és, què està fent aquest institut. Crec recordar que l'únic que hem rebut —i segurament en l'anterior legislatura— és el magnífic mapa a escala 1 :250.000, que ja estava realitzat pel Servei de Cartografia que ja hi havia abans de la creació de l'Institut.

Si repassem els Pressupostos, veurem que és un dels organismes autònoms que més diners ens costen, que més diners proporcionalment hi destinem, i dels quals obtenim una de les produccions més mínimes. Per tant, és un organisme autònom que ens costa caríssim. Però, en canvi, les seves despeses de manteniment i d'acció són dels departaments que han crescut més. Jo voldria repassar simplement uns números del 83 al 86, que justifiquen plenament les meves paraules.

Ens trobem amb un institut que l'any 83 va destinar al capítol I, és a dir, a despeses de personal, 58 milions de pessetes, i l'any 86 es tenen previstos 186 milions. És a dir, un creixement en quatre anys del 320% destinat a despeses del capítol I.

En el capítol II, de manteniment, també passem de 58 milions el 83 a 144 milions l'any 86. És a dir, un increment del 245%.

I tenim una inversió per al capítol VI constant, de mitjana, al llarg d'aquests anys, de prop de 200 milions —196 milions, per ser més exacte.

En canvi, ens trobem que en l'estat d'ingressos, que és la mostra fefaent de quina és la productivitat d'aquest Institut, ens trobem que dos conceptes, que són la venda de cartografia i els convenis de col·laboració, és a dir, dos exponents clars de la seva producció, només passem, del 83 al 85, de 4.358.000 pessetes de venda de cartografia a 7 milions i mig —és a dir, no arriba als 4 milions—, i a uns convenis de col·laboració de 42 milions a 43 milions i mig. És a dir, en quatre anys s'ha apujat només un milió i mig el valor de la venda d'aquests convenis de col·laboració, normalment amb entitats o institucions.

És a dir, per una banda, uns increments espectaculars del capítol I i del capítol II; per altra banda, unes inversions fortíssimes cap a aquest Institut i, com a contrapartida, un estat d'ingressos que mostra una productivitat baixa, mínima, que signifiquen les xifres que jo els acabo d'esmentar.

Si això ho convertíssim en *ratio*, veuríem que fent la relació despeses de personal-producció obtinguda, ingressos obtinguts, pel que fa al 83 destinàvem 1,26 pessetes de despeses de personal per cada pesseta produïda. L'any 86, ja ens n'anem a 3 pessetes per cada pesseta produïda; tripliquem el cost.

Si agafem la *ratio* de transferències corrents del Departament en el capítol IV, també en relació amb els ingressos obtinguts, veurem que passem d'1,52 l'any 83 a 4,57 l'any 85. I, si passem al capítol II, veurem que passem d'un cost d'1,26 a 2,30; és a dir, que el multipliquem per dos.

Senyores i senyors diputats, estem davant un institut que crec que, al nostre entendre, ha descobert la quadratura del cercle, és a dir, justificar sempre inversions que no es tenen per dir que no poden produir perquè no tenen aquestes inversi-

ons. Destinem més inversions, es continua sense produir, fins que, d'aquesta manera, es va reproduint un sistema que jo crec que simplement el que assegura és l'existència del nom i no d'una producció.

Però és que, a més a més, això ho constata el mateix Departament a través de les memòries que publica. Si agafem, en la mateixa línia que ahir, anem llegint què és el que ha fet l'Institut, què és el que s'ha escrit de l'Institut a través de les memòries publicades pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, observarem que el 82 s'estableixen —bé que tímidament— uns objectius per a l'Institut, i diu que tindrà unes actuacions bàsiques; la fonamental, la producció ortofoto a escala 1 :50.000 de Catalunya.

En l'any 83 es tornen a establir uns criteris d'actuació molt tímids, i diu : «Bàsicament, la nostra actuació consistirà en la producció de cartografia ortofotomàpada a escala 1 :50.000 de Catalunya», és a dir, el mateix objectiu que l'any 82.

Però el que fa patxoca és que al final de la memòria es diu : «Podem dir que, sense l'entorpiment que ha significat la instal·lació de tota la maquinària, la producció podria haver augmentat en un 50%». Això ho diu el mateix Institut, això ho diu la mateixa memòria.

Ens trobem a l'any 84, en què ja no s'estableixen objectius, i l'únic que es diu és que s'ha fet un llistat de convenis —hi ha un llistat de convenis amb administracions—, que no s'ha modificat excessivament respecte a anys anteriors, i diu que ara la feina que cal fer és fotografiar 70.500 quilòmetres quadrats a escala 1 :30.000, i 32.000 quilòmetres a escala 1 :70.000, però que això ja ho farà una empresa estrangera; ja no ho fa l'Institut Cartogràfic : ho farà una empresa que es diu Ics Air, de Suècia, i, evidentment, la publicació d'un butlletí d'informàtica.

Senyors i senyores diputats, dèiem el 83 que les instal·lacions de la maquinària impedié produir, o que havia hagut de reduir la seva producció a un 50%. L'any 84, l'any 85, jo crec que no s'han instal·lat més màquines, i, en canvi, la producció no ha pujat el 50%.

Però, és més : continua amb aquesta història quan també es diu que el 85 serà fonamentalment incrementar la producció, perquè es produirà una restitució fotogramàtica que serà mecanitzada íntegrament, i s'iniciarà la mecanització de la delineació i els gravats cartogràfics, mitjançant la incorporació de *plotters* o de taules traçadores. És a dir, constantment aquesta justificació per dir que la nostra producció no és la suficient perquè no tenim les instal·lacions, perquè no tenim la tecnologia, quan, per altra banda, estem invertint molts diners en personal, molts diners en manteniment, i molts diners en inversions.

És evident que, del desgavell d'aquest Institut Cartogràfic, no n'és responsable el director tècnic. Com en tots els organismes autònoms, hi ha una direcció que és la direcció que protagonitza el Conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Ell és el responsable, i el Consell Executiu amb ell, perquè ha de donar criteris, orientacions, programes, línies d'actuació d'un institut que, al nostre entendre i des d'una perspectiva de política territorial, és vital per a la planificació i per a la programació i el desenvolupament del nostre país.

Senyores i senyors diputats, si hem de tenir un institut de cartografia per tenir el nom, poder escriure tres pàgines en la memòria del Departament i dir que Catalunya té un institut

d'aquesta naturalesa, crec que el millor que podríem fer és suprimir-lo. No és la nostra intenció; nosaltres volem —i ho hem dit reiteradament en aquest Parlament— un bon institut de cartografia de Catalunya. Estem disposats a aportar tot tipus d'opinions, criteris i programes perquè aquest Institut funcioni. Però al que no estem disposats és que, igual que amb la resta de direccions generals i organismes autònoms del Departament de Política Territorial, en lloc de discutir uns pressupostos que ens permetin avançar en la construcció del país per la via de l'obra pública i dels serveis necessaris, penso que el que estem discutint és uns pressupostos que més aviat s'assemblen a aquell antic joc del palé, que tots estàvem acostumats a jugar quan érem petits.

Per aquesta raó, perquè el pressupost no respon a les demandes que ha de tenir un institut cartogràfic, perquè no respon a la voluntat que nosaltres tenim d'aquest Institut de Cartografia de Catalunya, nosaltres demanem que el pressupost de l'Institut de Cartografia de Catalunya sigui retornat al Govern i discutit novament.

Res més, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor Tomàs, una altra vegada vostè i jo ens hem d'enfrontar per un tema d'unes esmenes. El que passa és que quasi sempre acabem d'acord, i jo no sé si aquesta vegada hi acabarem o no hi acabarem. Estic segur que sí. Una altra cosa serà el vot; però, d'acord, estic segur que hi acabarem.

Miri, aquí ha dit diverses coses. Deia que fins ara, en les intervencions que havíem fet respecte als altres instituts autònoms, fèiem unes respostes que eren, doncs, més referides a actuacions concretes i a realitzacions que no pas a la política general de cada departament o de cada organisme. Mirem de parlar-ne, doncs, d'aquest, amb un to diferent.

Què es proposa l'Institut Cartogràfic, què es proposava? Doncs bé, tenir un institut que fes l'aixecament cartogràfic del país, de Catalunya, i amb unes condicions i amb unes característiques tecnològiques de qualitat i avançades. Ho fa, això, o no ho fa? Ho fa de pressa o fa a poc a poc? Ho fa amb impressions cares o ho fa amb impressions racionals?

Inversions, per exemple; li diré unes dades, només. Aquest any, la inversió real a Catalunya per a l'Institut és de 165 milions de pessetes. La inversió per al Servei Cartogràfic de Navarra, que té un terç de superfície, aproximadament, de Catalunya, és de 200 milions; la de la Comunitat Autònoma Valenciana és de 300 milions; la de Castella-Lleó és de 350 milions; la Diputació de Barcelona abans hi invertia un centenar de milions. Els 165 d'aquest any no estan, em penso, en una línia gens desmesurada, atès que el que fa —que ara en parlarem— i el que es pretén fer és, em penso jo, molt més notable que el que, amb tots els respectes, aquestes altres comunitats puguin fer.

Què es proposa fer l'Institut quant a realitzacions? Miri, quan l'any 14 la Mancomunitat de Catalunya creava el Servei Cartogràfic, va començar a fer un mapa a escala 1 :100.000 —en aquell moment no hi havia res de Catalunya—, i l'any 38 em sembla que es va publicar l'últim full; se n'havien fet onze, de fulls. Miri, el procés d'aixecament cartogràfic d'un país no

és ràpid, és lent. Si comparem aquells processos, o bé si comparem els setanta-cinc anys que s'ha estat per fer el mapa a escala 1 :50.000 d'Espanya, amb el ritme que segueix l'Institut Cartogràfic —jo, en aquests moments, ara, no tinc aquí mateix el nombre de fulls, ni les zones, ni el pla, però vostè ho pot conèixer perfectament, si vol—, és incomparablement més ràpid.

La qualitat dels treballs. Miri, diu : «Home, és que si hem de tenir aquí un institut que serveixi només perquè existeixi el nom, però no una producció...» Escolti'm, si no fos el treball de qualitat, si no es fes una producció que, a més a més, ajuda a l'autofinançament de l'Institut, no hi hauria un conveni amb la Presidència del Govern de l'Estat, per exemple; no hi hauria un conveni amb l'Institut Geogràfic Nacional d'Espanya per a vols cadastrals; no hi hauria un conveni amb el consorci d'Hisenda per a la cartografia de Tarragona; no hi hauria un conveni per a cartografia aeronàutica de tota la península fet per la companyia aèria Ibèria : ho haurien encomanat a algú més o, fins i tot, entitats estrangeres, per fer-ho, per exemple uns italians, una societat italiana, per fer aixecament de la Costa Esmaragda de Sardenya. Tot això ajuda a l'autofinançament. Si no hi hagués una certa qualitat, si no hi hagués una certa capacitat de producció, aquests convenis amb l'Administració pública espanyola i amb les administracions locals d'aquí no hi serien.

Qui fa la cartografia per a l'Ajuntament de Barcelona, una cartografia de gran qualitat, escala 1 :500, en què s'hi reflecteixen fanal per fanal, cantonada per cantonada, arbre per arbre? És també el Servei Cartogràfic de Catalunya.

Senyor Esteve Tomàs, escolti'm, aquest servei cartogràfic farà una funció, una funció que no ens la trobarem al davant feta i acabada en un any, ni en dos, ni en cinc. Però miri, si us plau, la relació que hi ha entre la inversió mínima de Catalunya i la d'altres comunitats; compari el volum de producció que es fa amb el que s'havia fet en altres nivells, i, com a mostra i com a expressió que els treballs que es fan mereixen una certa aprovació de qualitat, arran d'una visita de l'Agència Cartogràfica de la Defensa d'Estats Units, varen enviar una carta d'agraïment, en què deien, finalment —traduït al català— : «Certament, la meua visita a la seva organització el 22 de gener del 85 va ser una de les coses més importants de la meua visita a Espanya. Vaig quedar molt impressionat de les seves instal·lacions, estructures organitzatives i innovacions en tècniques de cartografia automatitzada. Altres agències cartogràfiques d'Espanya farien bé d'aprendre de vostès.»

I també del Ministeri de Defensa, el Secretari General Tècnic envia una carta, en què diu : «He d'assenyalar que, posteriorment a la visita», els membres, que van anar amb ell «es van desfer en elogis relatius al seu nivell tecnològic, en punta mundial, i a la seva organització, que varen considerar de gran eficàcia, aspectes tots dos en què coincideixo plenament.»

Em penso que aquestes manifestacions de qualitat diuen més aviat a favor de l'eficàcia, del nivell tecnològic, del prestigi de l'Institut, que, acompanyat d'un nivell d'inversió més baix que el d'altres comunitats autònomes, i amb una capacitat de producció que jo, en aquests moments, no li puc demostrar amb dades concretes de xifres, de superfícies, d'extensions i d'escales, però que vostè també coneix sobrerament, faran que nosaltres votem en contra d'aquesta esmena de retorn. Espero que vostè també.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a la votació d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena 364, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Finalment, entrem a l'esmena 365, la darrera d'aquest Departament. Per defensa-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Diputat Esteve Tomàs, quan ha intervingut fa uns moments, deia que s'estava posant evident l'absència d'una política concreta en el Departament de Política Territorial i Urbanisme. Jo crec que això és molt coherent, perquè sense Conseller —com avui és aquí evident— és molt difícil que hi hagi una coordinació en aquesta política. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci, silenci.

El Sr. MANUEL NADAL : Gràcies, senyor President. Tots vam estar fins molt tard treballant, per tant tots tenim dret a fer aquests comentaris.

Bé, fem una esmena a la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, que podria ser una esmena al conjunt de la política hidrogràfica de Catalunya i de la Direcció General d'Obres Hidràuliques. Per què? Perquè el 77% del pressupost de la Direcció General d'Obres Hidràuliques és administrat per aquesta Confederació Hidrogràfica. I si ens hi fixem, en aquest pressupost, en aquest 77% que administra la Confederació, veurem que, veritablement, no hi ha una política. No hi ha una política perquè no hi ha uns programes o, si hi ha uns programes, són els de la Direcció General.

Llavors, resulta que anem a estudiar els programes de la Direcció General, n'hi ha quatre o cinc, veiem què diuen i, sorpresa!, són exactament els mateixos programes que hi havia l'any anterior, exactament els mateixos, i amb una vergonya, que, fins i tot, són les fotocòpies dels de l'any anterior i que diuen que encara s'ha de produir el traspàs de la Confederació Hidrogràfica, i, per tant, encara s'han de produir els traspassos dels diners per fer aquesta política hidrogràfica.

És evident que, si nosaltres hem d'estudiar els pressupostos amb una memòria per programes que diu que encara no hi ha traspassos i els traspassos ja s'han produït, és evident que hem de demanar que aquests pressupostos tornin al Consell Executiu, i que tornin a refer els programes i tornin a refer els objectius en funció dels nous ingressos i dels nous traspassos. I això no s'ha fet, i jo crec que això és un sarcasme a la discussió que avui hem de tenir aquí —les memòries, les fotocòpies dels de l'any passat i dient això : encara no hi ha traspassos.

Per tant, no hi ha objectius. I queda molt clar quan ens presenten un programa de la Confederació Hidrogràfica o un programa de la Direcció General —ja he dit que la Confederació n'administra el 77%— en el qual no se'ns diuen quins diners seran invertits en canalització, quins en abastament, quins en sanejament, quins en preses, quins en clavegueram; no hi ha uns objectius marcats. I el que és més fort : no hi ha un annex d'inversions. Tots sabem que hi ha molta part d'aquest Pressupost que ja ve condicionada per la transferència, quasi la meitat

ve condicionada per la transferència, quasi la meitat ve condicionada per la transferència; uns diners de liquidació de pressupost, uns altres d'obres que tenen plurianualitats i que aquest any tenen, per tant, una anualitat que s'ha de cobrir, i que ja estan adjudicades per la Confederació. Hi ha molta part del pressupost condicionada, però hi ha una part important, el Fons de Compensació Interterritorial, d'uns 1.300 milions de pessetes, i una altra part que no estan condicionades. I en els pressupostos no se n'explica on van destinats aquests diners. Partida global: 4.600 milions de pessetes d'inversions, i espavilin-se vostès a veure si saben on van. I, evidentment, no hi ha annex d'inversions. L'únic annex d'inversions que jo he vist és la llibreta que té el senyor Vilaró, una llibreta amb espiral que té en el seu Departament, i que va posant en funció de les demandes que els ajuntaments van fent: «ara donarem això, després donarem allò, aquesta l'esborrem perquè hi ha una obra més prioritària, ...».

Per tant, com que considerem que no hi ha objectius perquè la memòria és la mateixa de l'any anterior, perquè sabem que no hi ha una política d'inversions, i vostès no ens diuen com volen destinar aquests diners, quina política faran a partir d'aquests moments, un cop s'ha produït la transferència, hem de demanar que aquest pressupost es torni a realitzar.

Sincerament, nosaltres considerem que això seria el més bo per a Catalunya. I seria el millor perquè estem veient, en aquests moments, un inici de política que ja he apuntat, que és la política de la llibreta, i que vas allà i et diuen: «No, escolti'm. Fins ara, donàvem subvenció per al sanejament, però ara ja no ho farem; això ho han de fer els ajuntaments sobre la base de la taxa del clavegueram»; en l'abastament: «En les obres d'abastament, miri, escolti, això tampoc ho farem perquè els ajuntaments que augmentin la tarifa de subministrament d'aigües...», i, total, que resulta que s'està produint un canvi en la direcció de quina és la política, en aquests moments, aquí a Catalunya, que és un canvi claríssim. Es va marginant la política de subvencions, d'ajuts a l'Administració local, per anar intentant promocionar la política de grans obres: les preses, etcètera, i grans infraestructures de canalització.

I com que no estem d'acord amb aquest canvi que es dibuixa ni amb aquesta política de la llibreteta, doncs, demanem que tornin a refer el Pressupost.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Masó.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats. De res a massa, senyor Nadal, i això és massa, que dues vegades seguides, en dues esmenes en poca estona es digui que el motiu de l'esmena de retorn és la imprecisió en la destinació de les inversions, i llavors l'explicació que se'ns faci, doncs, sigui una altra —fa una estona amb l'Institut Català del Sòl ha passat el mateix.

Bé, jo el que tenia entès, pel que havien demanat vostès, és que hi ha una imprecisió en la destinació de les inversions. Ara ens ha explicat moltes altres coses, que, més que una crítica al Departament, una crítica a la Direcció General, que més que una esmena del Pressupost, seria objecte d'una moció, suposo. Per tant, jo el que faré serà, molt breument, explicar-li, doncs, què en penso, i què en pensa el nostre Grup, vaja, pel que fa a la destinació de les inversions.

Miri, les transferències en matèria d'obres hidràuliques són molt recents; va ser publicat, el Reial Decret, en el *Butlletí* del 25 de gener d'enguany. Va ser una transferència difícil d'aconseguir, i el destí de les inversions ve totalment determinat en els annexos d'aquell Decret. Aquest Decret, l'ha de tenir, segur que el té, i els annexos són llarguissims —no faré, com he fet en el cas de l'Institut Català del Sòl, que els he anat llegint tots, perquè seria una feina inacabable; si ho volen, també..., però el senyor President, amb tota la raó, em tallaria la paraula abans no hagués acabat; per tant, no val la pena intentar-ho.

Però, fixi's, hi ha unes partides que deixen un marge de maniobra petitíssim. Per un cantó hi ha unes inversions d'ús general que pugen 1.316 milions de pessetes, del quals —si vostè mira els annexos— n'hi ha dos o tres de molt importants, que ja en sumen més de la meitat, que són els revestiments de la Sénia, d'Aitona i Seròs, els revestiments del canal d'Urgell i del canal de Pinyana. Però, a més a més, hi ha a tota una llarga extensió de modificats i de revisions que s'han de pagar també amb càrrec a aquella partida. Hi ha una partida que ve del Fons de Compensació Interterritorial, que també..., una quantitat important, que són 400 milions de pessetes, estan ja destinats a obres importants, com per exemple el desenvolupament de la canonada d'abastament de Girona al Pasteral o el desglossament de l'abastament de la comarca de les Garrigues, més també una llarga sèrie de modificacions i liquidacions d'obres ja adjudicades.

Amb un fons de tresoreria que tenia la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental, es va fer una llista d'adjudicacions molt concretes, que figuren en l'annex, fins i tot, que se'n diu «el P.6», que figura també com a incorporat a aquest Decret, i en el qual hi ha tota una sèrie d'obres que jo ja li he dit que no llegiria per no allargar-me excessivament, però que estan totes elles condicionades.

Aquestes transferències vénen totalment condicionades, però és que, és més, quan —i vostè això ho sap— un ajuntament feia una petició d'ajuda, li deien: «Miri, vostè presenti un projecte», i l'ajuntament presentava el projecte, de vegades l'ajudaven fins i tot a finançar-lo i, llavors, li deien: «Miri, d'aquest projecte, la Confederació d'Obres Hidràuliques», qui sigui, «n'hi pagarà un 60%», per exemple. I això, els ajuntaments, els alcaldes ho tenen, o en cartes de la Direcció General —de Madrid, s'entén, d'abans dels traspassos—, o bé, fins i tot, del President del Govern, perquè alguns eren d'acords del Consell de Ministres. Jo no sé si pagarà al portador, el senyor President del Govern, aquests compromisos, aquestes notificacions que es faria càrrec, en el seu moment, d'un 65%, d'un 70, d'un 75% d'aquella inversió hidràulica.

Ara, en el moment de fer els traspassos, diuen que allò no són compromisos vinculants, que ells no s'hi han sentit vinculats, que, per tant, nosaltres tampoc tenim per què fer-ho; però, malgrat tot, el que sí que és cert és que hi ha una sèrie de compromisos que es varen prendre, que no són tals compromisos, sinó que són manifestacions que, en el seu moment, es posaria la consignació pressupostària per fer, per participar en aquell pagament amb una quantitat, i aquesta consignació no se sabia a quin any es posaria.

Per tant, els diners transferits per un decret publicat dintre d'aquest mateix any 1986 són, figuren en unes annexos que

acompanyen aquell Decret; els diners tenen un marge de maniobra escàs, per a les actuacions més urgents, que representen de l'ordre de... no arriba als milions de pessetes, i que són les actuacions que s'atendran sobre la marxa, atenent aquests compromisos que, en certa manera —encara que el Govern central diu que no són vinculants—, s'hauran d'anar atenent de mica en mica.

Nosaltres, senyor Nadal, creiem que el pressupost que ha presentat per a la Confederació el Govern de Catalunya no pot ser modificat d'una altra manera, atès que està condicionat pel Decret de traspasos tan recent.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a sotmetre a votació aquesta esmena 365.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Ara retornarem... recordaran els il·lustres membres de la Cambra que vam deixar aparcat el Departament de Sanitat; ara és l'hora de reprendre'l. Per tant, retornem a la numeració corresponent a aquest Departament, que és l'esmena 267, que correspon al Grup Popular, i perquè la defensi, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, sovint, quan es parla de la sanitat, es fa sota el prisma de la contraposició entre sanitat pública i sanitat privada.

Aquesta òptica porta, per exemple, a donar una consideració positiva a centres propis obsolets abans de la seva inauguració, a preferir uns centres pel fet de ser públics, que responen a un model que, fins i tot des del punt de vista sanitari, està depassat llargs anys fa. Pressuposa també donar-li una consideració positiva a centres que no m'atreveixo de qualificar com a propis, però sí com a centres adoptats.

Bé, per a nosaltres, aquest és un plantejament esterilitzant, que no condueix al millor coneixement de la realitat sanitària de Catalunya ni a la millor previsió de la sanitat que Catalunya necessita.

A partir d'aquí, i abans d'entrar a exposar la motivació concreta de la nostra esmena de retorn de la secció 08, voldria formular dues consideracions prèvies : la primera, és que el Departament de Sanitat dóna la impressió, quan s'analitza la seva política, que ha renunciat, fins i tot, a gestionar els problemes de la sanitat catalana, que amb prou feines arriba a gestionar els problemes interns que planteja el mateix Departament.

La segona —si em permeten— serà una consideració purament quantitativa basada en una afirmació del Conseller de Sanitat, recollida en el *Diari de Sessions* d'aquesta Cambra. Deia, amb motiu de la substanciació de l'última interpellació en matèria sanitària —n'hi ha hagut unes quantes recentment— : «Jo he dit —ho mantinc, em ratifico, i ho puc demostrar— que gairebé tots els problemes de la sanitat catalana —i, si tant em fan dir, de l'espanyola— vénen d'una insuficiència del finançament.»

Després d'aquesta contundent afirmació hom esperava alguna actuació recollida al Pressupost, sigui per la via de la ne-

gociació amb Madrid, sigui per la via de l'Administració, de l'assignació de recursos en ús de la llibertat de despesa, per petita que sigui, que té sempre el Govern, el Consell Executiu de la Generalitat. Malgrat això, ens trobem, en analitzar el Pressupost del 1986, que el pes específic del Departament, pel que fa a la Seguretat Social, ha baixat. Si l'any 1985 es movia al voltant del 43,6%, el Pressupost del 1986 li atorga un pes del 42%, és a dir, una pèrdua d'1,6. Es diria que en el moment en què es van repartir, a la mesa del Consell Executiu, els 21.000 milions de la partida 4111.e) el Conseller de Sanitat no era a la sala.

Amb tota sinceritat, després de les afirmacions fetes pel Conseller al llarg del debat de política general sobre la sanitat i els successius debats substanciats en aquesta Cambra en matèria sanitària, la pèrdua de pes específic del Departament, en el conjunt del Pressupost de la Generalitat, no té justificació o té una justificació molt difícil.

I essent això molt important, no és certament el motiu que ha impulsat el nostre Grup parlamentari a presentar una esmena de retorn del Pressupost d'aquesta secció 08. Hi ha una motivació més concreta i referida als objectius assenyalats pel mateix Conseller, pel mateix Govern, com a objectius prioritaris de la política sanitària del Consell Executiu.

Primer objectiu : reordenació de l'oferta sanitària. Aquest és per a nosaltres un objectiu certament clau, perquè sense resoldre el problema de la reordenació de l'oferta sanitària és impossible alliberar els recursos financers que necessitem per tal d'assolir els altres objectius. Per tant, aquest seria l'objectiu clau de volta, sense el qual no es pot afrontar la consecució o plantejament dels altres.

Doncs bé, tenint en compte aquesta consideració que nosaltres fem, però que estem segurs que el Conseller comparteix, en analitzar el Pressupost trobem una assignació del 1.000 milions de pessetes, per la via d'un aval recollit a l'article 11 del Pressupost. Per a nosaltres aquesta és una quantitat absolutament insuficient; hem plantejat una esmena per elevar aquesta quantitat a 2.000 milions de pessetes, que, incomprensiblement per a nosaltres, no ha estat acceptada per la majoria que dóna suport al Govern. Per què estalviar en un concepte, en una partida que significa mantenir, perpetuar un sistema que és intrínsecament malgastador? Per què no actuar amb decisió en un camp que ens permet d'alliberar cada any els mateixos recursos que nosaltres assignem amb aquest Pressupost del 1986? Per què no fer-ho? Això, per a nosaltres, només significa que no hi ha correlació, o no hi ha una correlació que nosaltres puguem trobar evident, entre els objectius assenyalats per la política sanitària del Govern i el document pressupostari. Hem dit ja, en altres ocasions, que ens és més fàcil estar d'acord amb els discursos que es fan des del Departament de Sanitat que amb la política concreta que des d'aquest es practica.

Segon objectiu : millorar la situació de la sanitat concertada, precisament a partir de la consideració que els concerts han estat congelats des del 1983. Aquest és un segon objectiu per a nosaltres important. No es poden mantenir congelats els concerts des del 1983 i pensar que la sanitat concertada a Catalunya pugui aguantar com si res no passés.

Doncs bé, ens trobem també, respecte a l'assoliment d'aquest objectiu, amb un fet significatiu : creixement del Pressupost pel que fa a Seguretat Social, 7,83%; creixement pel que fa

al capítol I, més del 20%; creixement de la partida destinada a concerts, 6,75%. És a dir, el Departament de Sanitat creix més a poc a poc que el conjunt del pressupost de la Seguretat Social, el creixement insuficient, els recursos financers que se li assignen, insuficients, són administrats de manera, al nostre entendre, no coherent amb els objectius i amb les prioritats atribuïdes, assenyalades per l'acció del Govern. És que el capítol I del Departament de Sanitat creix d'una altra manera, creix més de pressa que el capítol I de la sanitat concertada, senyor Conseller, senyores i senyors diputats?

Tercer objectiu : millorar l'assistència primària, incrementar els recursos destinats a salut pública o a prevenció de la malaltia, millorar, en definitiva, la gestió dels centres, dels recursos propis.

Però, de manera una mica paradoxal, tampoc trobem que el sacrifici dels altres objectius es faci en benefici de què. Si així passés, nosaltres podríem presentar una discrepància de polítiques, i probablement des dels escons de l'esquerra es farà, i es marcarà aquesta discrepància de polítiques, cosa absolutament normal en el joc democràtic. Nosaltres pensem que el sacrifici dels altres dos objectius anunciats no es fa en benefici d'aquest tercer objectiu, és a dir, de la millora de la gestió de centres propis o d'una millora espectacular en els recursos destinats a salut pública o a prevenció de la malaltia. No és així. En aquest capítol, senyor Conseller, en analitzar el pressupost del Departament, es diria que respon a afrontar, a apagar focs, a afrontar les reivindicacions de gerents d'àrea especialment dinàmics, de caps de centre, o de caps de departament que plantegen amb especial èmfasi o força les seves reivindicacions concretes. I, d'això, tindrem ocasió de tornar-ne a parlar en substanciar algunes de les esmenes puntuals que el nostre Grup ha presentat.

Nosaltres, senyor Conseller, preferiríem un altre estil de gestió, preferiríem un altre model per a l'elaboració del pressupost del seu Departament; preferiríem, en definitiva, que hi hagués una més gran coherència entre els objectius que es prediquen per a aquesta política i els recursos financers que se'ls assigna, preferiríem, si és que tots els objectius no són assolibles alhora, una prioritització més expressa, més definida i, sobretot, preferiríem que es concebís la política del seu Departament com un procés per tal d'assolir, en el temps, aquests objectius. No hem trobat això, en el seu pressupost, i és precisament per aquestes raons que el nostre Grup proposa la devolució de la secció 08 al Govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*) : Senyor President, si fos possible —i que el senyor Folchi no s'ho prengui com una desatenció—, em sembla que fóra millor per a la Cambra i per a la discussió del debat que abans passessin les altres esmenes a la totalitat que hi ha.

El Sr. PRESIDENT : Aleshores pertoca demanar al Grup parlamentari del PSUC que tingui la bondat de presentar la seva esmena a la totalitat. L'Honorable Diputat doctor Espasa té la paraula.

El Sr. ESPASA : Sí, senyor President, substanciaria l'esmena 268 i, eventualment, la 298.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. ESPASA : Senyores i senyors diputats, senyor Con-

seller de Sanitat, Diputat senyor Colomines —a qui crec que no faig cap tret d'enginy si dic que segurament serà qui em contestarà, perquè amablement m'ho va dir ahir—, després d'agrair-los la cortesia parlamentària que van tenir a una demanda del nostre Grup per a la substanciació d'aquestes esmenes, he de passar a l'obligació democràtica de presentar aquesta esmena a la totalitat per raons importants, polítiques i econòmiques, de l'estructura d'aquest pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social. No en va —i ho hem dit potser ja massa vegades— estem, en aquests moments, senyores i senyors diputats, discutint el 42% del total del Pressupost que estem aprovant; és a dir, el Departament de Sanitat gestiona —amb l'eficaç col·laboració, des de fa poc temps, del Departament d'Economia i Finances— la meitat del Pressupost de la Generalitat.

I aquesta meitat del Pressupost és una quantitat important. És una quantitat que ha portat continus conflictes al Departament, al Conseller i al Consell Executiu : el famós forat sanitari, els anuncis de retirada d'11.000 milions —que es converteixen amb la passada de rasquet, que recupera 3.000 milions del Pressupost i els destina a Sanitat—, repetides interpellacions sobre el Departament de Sanitat i un debat general, o sectorial, però amb voluntat de ser un debat general, sobre el Departament de Sanitat i Seguretat Social, fet l'octubre passat.

Jo quasi podria repetir aquí molts dels arguments que en aquell debat el nostre Grup parlamentari va presentar com a motius de crítica profunda, seriosa, documentada, a la mala gestió del Departament de Sanitat i Seguretat Social; però és que, una de les coses que jo deia, avui serà realitat una vegada més. El Departament de Sanitat i Seguretat Social aconsegueix fer tan bé les coses que aconsegueix irritar la dreta i l'esquerra de l'hemicicle, i avui coincidirem amb la votació —i no em preocupa gens aquesta coincidència—, perquè els motius són ben diferents, però a vegades es donen coincidències polítiques d'aquest estil votant una mateixa esmena el Grup Socialista, el Grup del PSUC i el Grup Popular, una esmena de devolució —per tant, de crítica—, des de posicions polítiques radicalment diferents, la meua de la d'Aliança Popular, però coincidint en una cosa : el Departament de Sanitat i Seguretat Social no funciona, el Departament de Sanitat i Seguretat Social no gestiona, i per això gasta tant i gasta tan malament.

Dit això, jo em pregunto, i li pregunto al senyor Conseller i potser la meua intervenció farà que el que pogués tenir preparat el senyor Colomines no li serveixi massa, perquè serà una intervenció molt centrada en temes polítics que tenen relació amb el Departament i amb el Conseller. Primera pregunta, senyor Conseller : em pot explicar vostè per què un director general, el Director General de l'Institut Català de la Salut, càrrec de designació, estava presentant el programa polític del PRD amb el senyor Roca i Junyent, i estava presentat i escrit en el fulletó com a Director General —i, a més, malament— d'Assistència d'Assistència Sanitària, perquè és el Director General de l'Institut Català de la Salut? Em pot explicar què hi feia vostè en aquest mateix fulletó, escrit «Conseller de Sanitat del Govern de la Generalitat de Catalunya»? Vostè és membre de Convergència Democràtica i vostè pot presentar els programes polítics que vulgui, però vostè, com a Conseller del Govern, no pot estar presentant el programa d'un senyor que es presenta a la Presidència del Govern. L'únic, d'aquests

quatre que parlaven —dos, perdó : el senyor Roca i Junyent absolutament té tot el dret democràtic i tota la legitimitat per fer el que vulgui—, era el senyor Colomines, que apareixia com a Secretari de la sectorial de Convergència; però vostè, com a Conseller d'un Govern de Catalunya, i el senyor Trias, Director General, càrrec de designació directa, què hi fan en un fulletó de propaganda de Convergència Democràtica de Catalunya? I què fa el Govern de Catalunya, enfeudat en la propaganda del PRD, proposta espanyolista del senyor Roca i Junyent? Espero que em contesti aquesta pregunta, i potser, si en lloc d'estar en aquests programes polítics estiguessin gestionant millor el Departament, no tindrien els problemes que després tenen. Espero que em contesti aquesta clara, directa i precisa pregunta, senyor Conseller.

I, a més a més, li demanaria que, quan li passin, al senyor Roca i Junyent, les meves paraules, les hi passin millor. A mi m'ha fet molta gràcia veure que un senyor que es diu «lliberal» utilitza fil per randa les mateixes paraules que jo vaig utilitzar aquí, des d'aquesta tribuna, en l'última interpellació, en la qual —per raons que ara no vénen al cas— no vaig votar amb el Grup de l'oposició que la presentava : jo vaig dir que estàvem davant d'una situació kafkiana, que un partit que es diu d'esquerres fa una política de dretes —el PSOE— i un partit de dretes juga a fer una política d'esquerres. Això mateix —suposo que li van traslladar el *Diari de Sessions*—, el senyor Roca ho diu. Jo els voldria dir que anessin amb compte, perquè això és el que se'n diu, en termes colloquials, «una proposta keynesiano-marxista», i el senyor Roca vol aparèixer com el lliberal; per tant, no li facin dir aquestes coses, que no es perdi pel delit polític, que no es perdi, perquè això és una proposta d'augment de la despesa social, i això ho diuen els marxistes...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, Honorable Diputat, jo li prego que se ceneixi al seu tema.

El Sr. ESPASA : Sí, sí, és que és el meu tema, senyor President. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT : Diria que no.

El Sr. ESPASA : Bé, no, aquesta era una argumentació per demostrar com els responsables polítics i de gestió, un director general, el Director General de l'Institut Català de la Salut, l'Institut que mou més diners a Catalunya, en lloc de gestionar l'Institut, fa política pel PRD. Per això ho estic dient. És un argument polític, i això és una cambra política. (*Remor de veus i rialles.*)

Bé, un cop dit això —i això explica moltes de les insuficiències, i això explica moltes de les preguntes que es feia el senyor Folchi, que crec que amb això l'hauré ajudat, també, a contestar-lo—, (*riales*) jo faria una altra pregunta al senyor Conseller. Senyor Conseller, què passa a la ciutat de Vic, senyor Conseller? Què passa amb un hospital públic —la Residència de Vic—, traspassat amb cessió d'ús al Departament de Sanitat i Seguretat Social, inscrit al Registre de la Propietat a nom de la Seguretat Social —Tesoreria General—, que està ocupat per uns senyors, provinents de l'àmbit privat, en nom d'un consorci que jo, segons totes les notícies que tinc —segona pregunta precisa, clara i concreta que faig, i que demano que se'm contesti—, no s'ha signat. Senyor Conseller, el consorci de Vic —el tinc aquí—, està o no està signat? Si està signat, podré opinar —segurament diferent de vostè— sobre la

bondat o no bondat d'aquest consorci. Si no està signat, s'està produint el que se'n diu —i no sé el terme català— un *allanamiento de morada*; s'està produint una utilització d'un bé públic per persones de l'àmbit privat sense mediar document públic fefaent. Li pregunto : està o no està signat, avui, dia 30 de maig, el document que dóna raó de ser al consorci hospitalari de Vic?

Segona pregunta, senyor Conseller : estan vigents o no els estatuts del consorci de l'hospital de Vic? O són encara un projecte —com el que tinc jo aquí a la taula, que vostè també el coneix? Són un projecte, o són ja uns estatuts? Senyor Conseller, una altra pregunta concreta, precisa, i que, si no em contesta —com les altres dues—, qui calla atorga.

Senyor Conseller, amb aquest pressupost haurem ja pagat, tots els catalans, 1.000 milions de pessetes a una boja aventura que es diu «Hospital Oncològic de Catalunya». Una aventura que no vull qualificar —em sembla que ja ho he fet prou clarament—, que hem pagat 1.000 milions de pessetes, senyor Conseller, en forma de pagar només els interessos; el deute que tenia aquest hospital era de 3.000 milions, és a dir, ja hauríem pagat, ja seria un terç nostre, si s'hagués fet la política que des del Grup parlamentari del PSUC vam preconitzar, i és que el Departament es fes càrrec d'aquest hospital.

Molt bé. Pregunto : està signat el document d'ampliació de la junta del Patronat, perquè el Consell Executiu —el seu Departament— en sigui el soci majoritari? Li ho pregunto així de clar : està o no està signat? Ho dic perquè vostè, senyor Conseller, passarà a la història d'aquesta Cambra, com la persona que ha fet més promeses incomplertes. L'hospital de Viladecans, cada any me l'ha promès, encara no està obert; paper de l'Oncològic, cada any me l'ha promès; li ho torno a preguntar, ara, avui, 30 de maig : està o no està firmat aquell paper? Perquè vostè em va dir : «Home! Hem pagat 250 milions, però el firmarem». L'any passat en va pagar 350, 300, aquest any 350, tot això suma 1.000 —950, perdó—; tres vegades ja, ja ha pagat tres rebuts, tres anualitats : s'ha fet vostè propietari d'aquest ens? És vostè majoritari? Ha firmat o no ha firmat aquest paper? Estic segur que no, però m'agradaria enganyar-me i que vostè ara sortís aquí i em donés tres magnífiques respostes a les tres preguntes que li he fet. Crec que no me les podrà donar, però, en tot cas, aquí queden, sobre la taula, davant de la Cambra, davant de l'opinió pública; tres preguntes ben clares, ben concretes que denoten l'estil de treball del seu Departament. Un estil de treball que ha tendit a gastar massa, gestionant malament... És a dir, no gastar massa —jo sempre crec que en això coincidim amb el senyor Conseller, i ell ho sap, que tots dos diem que s'hauria de gastar encara més en sanitat—, el que cal és gastar més i gastar més bé, perquè augmenti l'eficiència, però és que l'orientació del Departament no ha estat mai aquesta, i en documents del mateix Departament es veu. Per exemple, en el document per presentar —una altra pregunta que li faré— la famosa, pomposa i ara desapareguda —perquè estem en període electoral, senyores i senyors diputats— reconversió hospitalària. On és la reconversió hospitalària? On és el gerent de la reconversió hospitalària? Després en parlaré, d'això; és molt divertit, el tema de la reconversió hospitalària.

Doncs bé, en aquest mateix document es reconeix que l'estada mitjana en els hospitals propis —i en això discrepo dels

bancs de la dreta i de l'Honorable Diputat senyor Folchi — públics se situa entre nou i dotze dies; l'estada mitjana en els hospitals privats concertats es situa entre quinze i dinou dies, i, a pesar d'això, la derrota, l'orientació política del Departament és : més concerts... fins i tot un hospital propi de Vic, en lloc d'inaugurar-lo amb nom propi, fer-ho bé i demostrar al sector privat que es fa millor des del sector públic, s'entrega al sector privat, s'entrega sense documents i es deixa entrar allí — a l'hospital de Vic — el primer que passa pel carrer : entra a l'hospital de Vic, fa de gerent, comença a fer contractes, a treure gent, etcètera.

Això, dit amb documents del mateix Departament, que les estades en els hospitals concertats són més llargues de mitjana que en els hospitals propis.

A això, hi podríem afegir moltes altres consideracions, però per anar dient les més importants... Perdó, senyor President, jo voldria preguntar a la Mesa si és que el temps que m'estan controlant és el d'una esmena o el de dues?

El Sr. PRESIDENT : Bé, vostè ha parlat...

El Sr. ESPASA : No, no, jo he dit eventualment...

El Sr. PRESIDENT : ...d'una eventualitat, parlava d'una eventualitat.

El Sr. ESPASA : D'acord, d'acord.

El Sr. PRESIDENT : Si és que...

El Sr. ESPASA : No, no, ja està bé, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : No, no, jo el que voldria és que em concretés si defensa les dues o només una.

El Sr. ESPASA : No, és... eventualment ho concretaré. (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT : Bé.

El Sr. ESPASA : Bé, aleshores un altre tema, senyor President. Hem vist, hem dit, doncs, com es gasta una part important, la dels concerts. El senyor Folchi troba que és poc, encara; jo evidentment trobo que no, sobretot si hem d'anar a clíniques i hospitals privats, alguns d'ells, no tots, amb afany de lucre, però que en definitiva tenen una estada mitjana més llarga que els hospitals propis que són de molt més alta tecnologia. Els hospitals propis són la Vall d'Hebron, són Bellvitge, són hospitals on s'atenen malalts molt complicats, i resulta que tenen d'estada mitjana nou, deu, onze dies; els hospitals concertats on s'atenen malalts menys importants, amb patologies més senzilles, tenen, com he dit, catorze, quinze, setze dies d'estada mitjana.

Per tant, l'orientació privatista, l'orientació de rebuig, de desentendre's de tenir un sector propi públic, propi i dinàmic, és ben palesa, em sembla, en aquestes xifres. Però, a això, hi hauríem d'afegir dos temes : el tema del creixement del personal propi en el Departament de Sanitat i Seguretat Social, lligat al tema de la reconversió. Mirin : el capítol de personal en el Departament de Sanitat creix entre el 20 i el 40% —després diré algunes xifres més—; el capítol II, «Compra de béns corrents i de serveis», només el 5 o el 10%, i el capítol d'inversions creix el 6,7%. Però, si això es mira direcció general per direcció general, les coses són realment sorprenents. Per exemple : el Gabinet del Conseller, el capítol I, «Personal» —com que el Conseller està presentant el programa del PRD, necessita molt de pesonal, és clar—, creix el 59%; el capítol II, el 38%, i el capítol IV, el 7%, i el capítol VII, el 17%. El 59%, creix el personal al Gabinet del Conseller; ja ho entenc, jo. Direcció

General d'Ordenació i Planificació Sanitària : capítol I, creixement del capítol I, 165% de creixement del capítol I. Senyor Conseller d'Economia i Finances, vigili els números, eh? 165%! Capítol II, 3,8% : és a dir, tots aquests que creixen no tindran ni papers, ni llapis, ni màquines d'escriure —ahir ens deien, home!, que un Departament amb una inversió tan important necessitava papers i màquines d'escriure, i em sembla que era el senyor Muntal, o no sé quin diputat de Convergència era que ho deia, això; aquí creix el 165% i el capítol II creix el 3,8%...

Senyor President, acumularé la segona esmena.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, perfectament.

El Sr. ESPASA : Capítol... Direcció General de Serveis Socials —que li dedicarem una esmena especial, perquè és ben divertit. Una direcció general que —com veuran, senyores i senyors diputats— en dos anys de funcionament no ha produït ni una sola norma, no ha sortit ni una vegada al *Diari Oficial de la Generalitat*, ni una vegada... Sí, una, per nomenar el Director General, una. Doncs aquesta creix el 55% de personal; capítol I, creixement, 55%; Direcció General de Salut Pública —aquests són els més treballadors, només creixen el 9%, els mateixos que ja hi eren continuen treballant... No, perdó, m'he equivocat, aquest creixement del 55% era a la Direcció General de Serveis Socials. I la Direcció General de Salut Pública només el 9% i la Direcció General de la Seguretat Social —aquesta que li dedicarem una esmena— només el 8,9%. Per tant, un creixement desaforat del capítol I en el mateix Departament, i una proposta de reducció de personal per on s'atenen els malalts, la dita reconversió hospitalària : sobren metges, sobren infermeres, sobren hospitals, sobren llits, sobretot a la sanitat catalana, segons el Departament, segons el titular del Departament de Sanitat i Seguretat Social, però, en el seu Departament i en el seu Gabinet, hi falta molta gent, i creix en un 55%, en un 100%, en un 165%. Realment és una situació una mica curiosa, no creuen, senyores i senyors diputats?

Per tant, per aquestes raons perquè en el tema de reconversió hospitalària voldria només afegir tres consideracions. Es va fer un gran desplegament informatiu : «Ara sí que arreglarem la sanitat; ens hem equivocat, havíem fet una ordre de concerts massa generosa, havíem fet una ordre d'acreditació massa europea; l'ordre de concerts donava diners, oferia diners a tothom, tothom s'hi apunta. Ara no ens arriben els diners, el forat sanitari, la XHUP, a corre-cuita..., per cert, la XHUP, senyor Conseller, una altra pregunta : perquè una clínica privada on hi treballa un important representant de la col·legiació mèdica catalana i barcelonina, la Clínica Platón està a la XHUP, i per exemple, el Centre Quirúrgic Adrià, públic, propi, no està a la XHUP. M'ho pot explicar perquè? És a dir, una clínica privada de Barcelona està a la XHUP, un centre quirúrgic públic, la dita Clínica Adriano —ara Centre Quirúrgic Adrià— vostès mirin el Decret, i no està a la XHUP, i és propi, és nostre, és públic, però no està a la XHUP : Que és que, així, es pot tancar en el moment que es vulgui, i així continuar tenint feina a la Clínica Platon, o es tracta que el Centre Quirúrgic Adrià treballi molt i bé, com ho està fent, i no tinguin feina els de la Clínica Platon, que ens costen dues vegades —al senyor Folchi li agrada més això, però a mi no, a mi no, senyor Conseller; a vostè, no ho sé. Contesti'm també —quarta pregunta— : per què el Centre Quirúrgic Adrià no està a la

XHUP? Sobre la reconversió hospitalària. Es presenta la gran proposta, es nomena —i aquí, senyor Conseller, perdoni'm que torni a criticar-lo: és la meva obligació democràtica— una persona d'una gran eficiència, que està donant un gran resultat en aquest Departament —ho sap perfectament, el senyor Conseller—, però que no té, ni deuria tenir mai, la responsabilitat política de dirigir un procés tan complicat com és la reconversió hospitalària. Vostès són tan incapços de prendre decisions polítiques i tenen tan poc coratge polític que posen al *matadero*, envien a l'escorxador un tècnic, un càrrec tècnic —que aquí vam estar discutint sobre els gerents, si eren càrrecs polítics, si eren càrrecs tècnics; em van dir: «Home, no, això és tècnic, això és la privada, la privada vol el millor»—, i, aleshores, un senyor d'aquestes característiques —que en certs aspectes ho està fent molt bé— me'l posen a discutir amb la Federació, amb el Consorci Hospitalari de Catalunya, amb la Unió Catalano-balear d'Hospitals, amb UGT, amb Comissions, amb els sindicats de metges... Bé, escolti'm, però que és que no tenen polítics, vostès, al Departament? És que és vostè que havia d'estar a la taula de la reconversió, o el Director General de la DGOPS, el senyor Albert Oriol. Per què hi envien un gerent? Que és que no en saben, no en tenen, o no s'atreveixen a fer política? I aquest senyor gerent ha dimitit, és clar. Quan s'ha trobat amb el foc creuat de la dreta, l'esquerra, el centre i els corporativismes professionals mèdics, de les infermeres, de tothom —perquè hi ha molt corporativisme també a la sanitat—, aquest senyor ha dit: «Senyors polítics, aquí els deixo la feina; aquesta és una feina per a vostès, no és una feia per a un tècnic». Senyor Conseller, però si era vostè qui havia d'estar a la taula, o vostè o el senyor Trias —però tots dos estan amb el PRD, és clar, no me'n recordava. (*Rialles i remor de veus.*)

Aleshores resulta que fan la reconversió, posen un gerent al davant, el gerent ha de dimitir, i com que ara estem en període electoral, ara ningú parla de la reconversió; ara ningú parla de la reconversió perquè estem en període electoral —bé, vostè ja ho sap molt bé perquè s'hi dedica molt.

Bé, i per acabar, senyor Conseller, vostè ha llançat dues propostes que seran, com tantes altres, crec —i no ho desitjo, però no crec—, propostes fallides; propostes fallides perquè el seu Departament, i em sembla que el desplegament del mapa sanitari 83, el DMS/83 —com coneixem els vicis dels temes sanitaris— n'és un bon exemple; és, això sí, un gran servei d'estudis: fer política, molt poqueta, però un gran servei d'estudis, i fer papers i papers que no tenen res a veure amb la realitat, que no s'encarnen en política concreta, això sí.

Doncs, vostès, des d'aquest núvol tou i suau de l'àmbit del servei d'estudis, han fet un Decret de Reforma de l'Assistència Primària que és per sucari-hi pa, que els àngels s'hi posarien, i que, en abstracte, tots el firmaríem; però vostè té al seu costat, en aquests moments, i en el Govern, un altre Conseller que potser no s'ho mira de la mateixa manera, no perquè ell tingui animadversió a l'assistència primària, perquè cal comptar amb recursos, perquè cal pensar en el que representarà econòmicament una reforma tan ambiciosa; que en els objectius finals coincidim, en aquest cas, el senyor Conseller i jo, en el que hauria de ser la reforma sanitària i la reforma de l'assistència primària, però que el que no es pot fer és llançar la perdigonada de nous centres d'assistència primària sense saber calcular ni

comptar què vol dir reformar els equips de salut i quan costa tenir, en lloc de metges de l'assegurança de dues hores, autèntics equips de salut. I el mateix diria, i no li ha passat només a vostè, ha passat també a nivell del Govern central, ha passat també amb un ministre de sanitat que ara tenim també per les nostres terres, que ha fet una reforma o ha engegat una reforma de la jornada hospitalària dels metges, que no té base ni sentit poder-la continuar per insuficiència pressupostària.

Aleshores, aquest tipus de propostes serveixen només per fer política-ficció, perquè el senyor Conseller i el senyor President de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, parlin com a gran objectiu, com a gran conquesta ja —es presenta com a conquesta, quan només hi ha quatre centres que funcionen així— de la reforma de l'assistència primària que s'ha produït a Catalunya, de la reforma de l'assistència hospitalària que estem aconseguint, quan això no s'ha pogut aconseguir, entre altres coses —i amb això acabaré, senyores i senyors diputats— per insuficiència de finançament; i és aquí on vostès haurien de dir-li al senyor Roca i Junyent que vagi alerta, que ara va de liberal, que ara va de liberal per la vida, que no va ni de keynesià ni de marxista.

I, per fer totes aquestes coses, que les hauríem de fer, i que jo sé que en el pla tècnic coincidim el senyor Laporte i jo mateix a voler aquestes coses el que passa és que no hi posem els mateixos mitjans polítics, perquè per aconseguir això, senyor Laporte, per aconseguir això, senyors del Consell Executiu, senyor Folchi del Partit Demòcrata Popular, s'han de destinar molts més diners a la despesa social, a la sanitat. Sense augmentar la participació de la despesa sanitària, no hi haurà possibilitats de fer res, d'avançar gens; el contrari és fer volar coloms. Amb un pressupost de sanitat que algú es vanagloria d'haver-lo retallat respecte al seu pes en el Producte Interior Brut de l'Estat espanyol, o amb un pressupost de sanitat que és curt i petit, no es poden fer tots aquests, quasi m'atreveria a dir, miracles. Cal apostar, no en les paraules, no en un discurs, com ara se'm podrà dir que «vostè ara diu això», perquè no ho dic ara, fa molts anys que ho dic, que ho he fet, que ho he practicat, m'ha costat problemes, m'ha donat també satisfaccions aquesta actitud continuada política, aquesta fidelitat política a uns mateixos principis, els principis que la despesa social cal augmentar-la si es vol fer una política més justa, més solidària; i d'això se'n diu fer una política d'esquerres: tota l'altra és parlar, parlar, parlar i no fer res.

Moltes gràcies.

(*L'H. Sr. Folchi s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Suposo que és per al·lusions...

El Sr. FOLCHI (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, a l'empara de l'article 64.1...

El Sr. PRESIDENT: Doncs bé, jo li agrairia que, donades les circumstàncies, ho reduís a la mínima expressió.

El Sr. FOLCHI: Sí, la mínima expressió, jo anava a demanar-li trenta segons, que és el 10% del que el Reglament concedeix, i és simplement per dir-li al senyor Espasa —diputat pel qual sento un enorme respecte— que no em faci dir que m'agrada el que no dic; és a dir, jo ja sé el que m'agrada i el que no en matèria sanitària, i acostumo a dir-ho clarament, no m'agrada pagar per les coses més del que valen. El que passa és que el senyor Espasa es fixa en una sèrie de promeses que fa el senyor Conseller, i que segons el seu criteri no compleix, i jo

em fixo en un altre : el senyor Conseller ha dit que milloraria la dotació de la sanitat concertada, tan sanitat i tan catalana com qualsevol altra; penso que no ho fa. El senyor Espasa té tot el dret de fixar-se en aquelles promeses i jo en les altres.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, continuarem amb l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, no?

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Sí, senyor President, si vostè ho permet.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, entrem ara, doncs, a l'esmena a la totalitat 269, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Sáez.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, aquest Diputat, escoltant les dues intervencions que m'han precedit en defensa d'aquesta esmena de devolució, de retorn del projecte del pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social al Govern, ha caigut en la temptació de fer un discurs, des d'aquesta tribuna, d'allò que s'anomena polític, però, és clar, tampoc té —amb tota la cortesia pel meu amic, doctor Espasa— la necessitat de fer, des d'aquesta tribuna, cap mena de discurs de defensa d'un programa electoral i d'un programa del Govern. I, per tant, jo crec que ell introduïa alguns elements molt interessants —els quals comparteixo—, però, des d'aquesta tribuna, el que cal fer, al meu entendre —i procuraré fer-ho, en la mesura de les meves possibilitats—, és analitzar la gestió pressupostària que ens ha presentat el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Per tant, com que no cal parlar de programes electorals sanitaris —segurament és un moment molt oportú, però aquesta oportunitat podria ser també titllada d'oportunista i no vull caure en aquest parany...

Per tant, senyores i senyors diputats, jo els anuncio que l'estudi que nosaltres, el meu Grup parlamentari ha fet d'aquest pressupost que se'ns ha presentat ens ha decebut profundament. És un pressupost que jo m'atreveixo a qualificar d'autèntic «pla d'estabilització de la política sanitària catalana». Senyor Conseller, li recordo que, des d'aquesta mateixa sessió plenària, fa uns mesos, vaig dir el mateix. Vostè va presentar un projecte de crèdit extraordinari, en el qual va quedar tot aquell aldarull, com a conseqüència de la reducció d'11.000 milions de pessetes, etcètera, va presentar un projecte de crèdit extraordinari de reducció dels altres departaments, del qual jo ja li ho vaig dir, senyor Conseller, que aquell projecte de pressupost, a la baixa, era un autèntic «pla d'estabilització». Vostè es va defensar dient que la problemàtica i els problemes de la sanitat catalana eren problemes de finançament; que vostè té, tenia un pla de reordenació sanitària a negociar amb tots els agents implicats en la sanitat catalana que donaria sortida a aquest principal problema que tenim plantejat, que és la reassignació de recursos humans i materials en el territori de Catalunya.

De l'estudi que nosaltres hem fet, senyor Conseller, a grans xifres..., per entrar en qüestions polítiques d'orientació, en la qual pretenc posar en evidència l'absoluta incoherència de les seves propostes polítiques i del seu resultat pressupostari. Pla de reordenació sanitària, finançament, 16,8% de recursos ne-

cessaris per produir-la. Vostè signa acords —ja s'ha dit, amb el Ministeri de Treball i Seguretat Social, des d'aquesta tribuna— en els quals preveu un 16,3%, un 16,25% d'ingressos. Per tant, aquest *gap* que es produeix, ja sé que vostè em dirà : «És que pretenc que, quan hi hagi desviació del pressupost de l'INSALUD, doncs, ja vindrà compensat.» Molt bé, és una posició; però vostè ha fet una altra vegada un pressupost d'ingressos reivindicatius, que no s'ajusten als fets : vostè podria haver-ho fet d'altra manera, situant en la seva autèntica realitat el que són els ingressos, i si es produeixen aquests recursos, com a conseqüència d'aquesta desviació de la participació de l'ICS a l'INSALUD, senyor Conseller, aplicar-los *a posteriori* i vostè tindria controlades també aquestes despeses. Primer element sorprenent.

Segon element sorprenent : d'incoherent, vull qualificar-lo; vostès diuen el «Pla de Reordenació Sanitària». Torno a recordar que és l'instrument fonamental de la política sanitària a Catalunya, en aquests moments, per a aquest Govern. Cal fer un pla de finançament de 17.000 —atenció, senyores i senyors diputats— milions de pessetes. Sense aquest pla d'inversió de 17.000 milions de pessetes, el Pla de Reordenació, la política sanitària no té una orientació, no té una eficàcia, no produeix resultats, no pot produir resultats perquè són els recursos assignats per vostès, en aquest període, per solucionar els problemes.

Però, és clar, vostès agafen el pressupost que han presentat, del Departament, de l'Institut Català de la Salut i de l'Institut Català de Serveis Socials, i és que no consten enlloc. Després parlarem de la baixa real que produeixen les operacions de capital, senyors membres del Govern, en matèria d'assistència sanitària; operacions de capital que passen, des de l'any 82, de 10.143 milions de pessetes, l'any 83, 7.833, l'any 84, 6.200, l'any 85, 11.000 milions, l'any 87, 6.072 milions de pessetes.

Fan falta, vostès diuen, 17.000 milions de pessetes, i ens presenten un pressupost d'inversions —ja no d'operacions de capital en la seva globalitat— que és de 3.000 milions de pessetes. Com es pot negociar amb serietat, amb rigor? Com es pot abordar el problema de la reassignació d'aquests recursos humans i materials al sector sanitari català, amb aquesta extraordinària diferència de xifres. Entre 17.000 milions de pessetes i 3.000 d'inversió, com és possible que es pugui parlar, amb seriositat, i reivindicar el rigor i la serietat —això que en diem ara «l'aire nou»— en una política sanitària?

El Pla de Reordenació, tots som conscients que ha de resoldre un dèficit crònic dels hospitals a Catalunya, dels hospitals concertats a Catalunya. S'han dit xifres importants no desmentides : el dèficit del sector hospitalari català, com a conseqüència d'aquest procés de concerts, de congelació, etcètera. Perquè vostès saben que al llarg de l'existència del Conseller de Sanitat i Seguretat Social —en el seu càrrec, òbviament— s'han produït ja més de tres ordres de concertació, que es va canviant de política de concertació pràcticament cada any, que fa tres dies ha sortit una nova política de concertació? Doncs bé, els hospitals concertats, absolutament fonamentals en la lògica del Govern per a la política sanitària —d'això que el doctor Espasa en deia la XHUP, és a dir, la Xarxa Hospitalària d'Utilitat Pública—, doncs bé, la part de xarxa hospitalària d'utilitat pública del sector que no és públic té un dèficit de 46.000 milions de pessetes. Com es pot acceptar un pressupost que no

preveu l'eixugament d'aquest dèficit en el Pla de Reordenació? Com es pot acceptar aquest pressupost? Quin sentit té amagar les coses? Això sí, hem de continuar pagant les despeses financeres de l'Hospital Oncològic de Catalunya. Ara, no podem, no convé abordar la solució del problema del dèficit crònic dels hospitals de Catalunya.

Tenim planificació sanitària, tenim mapa sanitari —instruments que no tenen res a veure amb això que anomenem Pla de Reordenació Sanitària, res a veure—; fem un pla i un desplegament del mapa sanitari, distribuint les àrees de salut, no les constituïm però les distribuïm; tenim, ensenyem una bona planificació, en teoria, i després fem un Pla de Reordenació per un costat, i el que és l'instrument fonamental d'aplicació, que és aquest pressupost que estem discutint, són instruments que no lliguen per a res, que no tenen res a veure. I, d'això, se'n diu «política sanitària».

Instrument fonamental d'aquest pressupost : serveis sanitaris de la Seguretat Social; ja s'ha dit —no vull donar xifres—, el 87% del pressupost del Departament de Sanitat més l'ICSS, són serveis sanitaris de la Seguretat Social. Tot, pràcticament —això, el 87%—, ens ho gastem en assistència sanitària. D'aquest 87%, un instrument fonamental, l'acció concertada —ja n'he parlat—, fonamental en la seva quantia, perquè és pràcticament el 50%, junt amb farmàcia —molt més del 50%.

L'acció concertada, congelada —com el senyor Folchi deia, des d'aquesta tribuna— des de l'any 83, incrementada amb partides molt curioses que a mi m'agradaria comentar als membres de la Cambra perquè tinguessin una dimensió real del que suposa. Perquè des d'aquesta tribuna s'ha dit —en boca del senyor Conseller i d'un il·lustre diputat— que, una contradicció s'ha posat en evidència, una suposada contradicció del Grup Socialista : com és possible que vostès demanin sempre més poca acció concertada? Per tant, que el sector públic sanitari entri en funcionament, s'acabin d'obrir les residències que manquen per obrir —que el senyor Espasa ja ha explicat quina manera de gestionar té el Conseller i el Govern al qual pertany— i que, per tant, el procés de reducció de l'acció concertada, sigui en paral·lel al procés d'obertura i d'inversió en centres propis de la Seguretat Social, que és la seva principal i prioritària funció, malgrat que vostè, senyor Conseller, també hagi d'atendre el sector sanitari radicat a Catalunya que no és públic, però la seva prioritària funció és donar sortida, solucions al problema que té plantejat en els seus hospitals, dels quals vostè és propietari, d'aquests hospitals, en termes genèrics.

Doncs, molt bé, l'acció concertada, nosaltres mai hem dit que hagi de créixer, senyor Conseller; hem dit que si vostè congela l'acció concertada el 83, 84 i 85, òbviament, aquest sector, privat, benèfic-privat, no lucratiu, etcètera, entra en un procés de crisi profunda, i que vostè no ho pot congelar, perquè està traslladant els seus problemes a aquests hospitals que donen un servei. Això és el que hem dit, des d'aquesta tribuna. I això és perfectament coherent amb mantenir que el procés de reducció de l'acció concertada a Catalunya ha d'anar acompanyat amb una política d'inversions en centres propis —tant centres ambulatoris com hospitals— que donin sortida, que anivellin l'oferta de serveis; perquè és evident que s'ha de fer sense reduir l'oferta de serveis sanitaris a la població, senyor Conseller.

L'acció concertada, senyor Conseller, des de l'any 1982 fins al 1986, té una participació en l'acció concertada de l'Estat, de l'INSALUD, del 35%. Catalunya gasta el 35% en acció concertada del que destina l'INSALUD, senyor Conseller. I, a Catalunya, representa el 28,5%, que és una partida molt important. Vostès, en aquest pressupost, hi destinen un 4,7% d'increment respecte al pressupost de l'any passat. Així, senyor Conseller, no es pot donar sortida al problema que vostè té plantejat en el sector concertat.

Entrem en altres elements de gestió de la seva política que no troben una subsegüent traducció pressupostària. Hem parlat —vostès parlen— de la reforma de l'assistència primària. Ja s'ha dit, funcionen quatre centres —funcionen de manera desigual, en alguns centres molt interessant, amb una estructura de funcionament i de serveis molt interessant, però funcionen quatre centres.

Nosaltres pensem que s'hauria de posar l'accent —ho vaig dir en l'anterior debat pressupostari— en la reforma de l'assistència primària. Pensem que els centres de salut són els instruments bàsics que donen sortida a la problemàtica de la salut, perquè, en definitiva, senyor Conseller, vostè és conscient que tota la política sanitària, per sobre dels elements partidaris, per sobre dels elements de personal o materials, té un destinatari, que és la salut dels ciutadans. La seva política sanitària, per sobre d'altres consideracions, la podem qualificar de bona o dolenta, en la mesura que l'assistència sanitària, és a dir, la salut de la població, tant en l'acció preventiva com en l'acció *a posteriori* curativa, sigui eficaç, senyor Conseller, sigui eficaç; que a Catalunya tots els ciutadans estiguin atesos en primera instància pels centres de salut, que són els que tenen més a prop, que són els que donaran l'oportunitat, senyor Conseller, de descongestionar —com s'ha parlat— els centres hospitalaris perquè funcionin molt millor, existeixin a casa nostra.

Senyor President, li anuncio que estic defensant també l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de la Salut, que té el número 297.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé, moltes gràcies, senyor Diputat. Pot continuar.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : I acabo de seguida.

Aquest estil de gestió, senyor Conseller, és el que nosaltres critiquem : vostè no té una prioritat clara en abordar el problema de la reforma de l'assistència primària; està molt bé fer un, dos, tres o quatre centres pilot, experimentals, per veure com es pot abordar aquest problema, però s'ha d'enfocar amb una autèntica decisió de fer possible les realitzacions, fer possible que cada territori de Catalunya, fer possible que els ciutadans trobin una unitat del seu Departament, un centre d'assistència primària a prop del seu territori, que els solucioni els seus problemes.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Què passa amb l'ALTEBRAT, senyor Conseller? Des que vostè és Conseller de Sanitat, l'ALTEBRAT encara està per obrir. Vostès saben en quina situació es troba, els problemes que tenen; any rera any anem veient partides pressupostàries amb experiències d'aquest tipus; o amb l'ALPIR, senyor Conseller; o l'Hospital de Vielha. Són experiències que posen de manifest, senyor Conseller, en alguns casos, la seva manca d'agilitat; posen en evidència, de manera manifesta, la seva incapacitat, en el Departament, per solucionar aquests problemes.

Com és possible que aquestes inversions, aquests centres, triguin tant i tant a posar-se en funcionament? Quan es posa, com el cas de Vielha, en mans la gestió d'un centre, l'Aliança, un centre d'assistència que no és del sector públic... S'han explicat els casos de Vic, o de la mancomunitat de Sabadell i Terrassa, o el cas de Can Ruti, senyor Conseller —vostè ho recorda.

Aquests exemples, el cas de Vic —que la meua companya de Grup parlamentari ha presentat una interpellació perquè vostè contesti—, s'ha explicat —i vostè no sé si respondrà o no— que no s'ha constituït el consorci que ha de gestionar aquest hospital, una residència. Són paraules molt conegudes, senyor Conseller —vostè les ha sentides més d'una vegada, des d'aquesta tribuna, en diferents ocasions.

Aquesta política, senyor Conseller, posa en evidència, al meu entendre, de forma clara i manifesta, que la política del Departament de Sanitat i Seguretat Social ha girat entorn, bàsicament, de dos elements; dos elements, a tot estirar: no prendre decisions, fer el possible per no enfadar el sector més corporatiu de casa nostra —amb tots els meus respectes—, no enfadar el sector corporatiu més important de Catalunya, no prendre gaires decisions, anar tapant forats, que qui dia passa, any empeny. Aquesta és la resultant final de la seva política, senyor Conseller: una desastrosa situació econòmica, financera, en el seu Departament, una desorientació seriosa del sector sanitari, una paralització espectacular de les seves inversions, una paralització profunda, com a conseqüència de la desorientació en la política d'acció concertada.

Tres ordres en tres anys, pràcticament, posen de manifest el que ha estat la seva orientació: donar sortida a les pressions del sector sanitari català, que és el que ha estat dirigint, al llarg d'aquests anys, la política del seu Departament, senyor Conseller.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, ha arribat l'hora dels torns en contra i, per tant, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors diputats, per la meua resposta a l'esmena a la totalitat del Grup Popular, al Departament; a les dues esmenes del PSUC —em faig un embolic—, al Departament i a l'Institut Català de la Salut, i a les dues esmenes a la totalitat, al Departament i a l'ICS, del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. COLOMINES: Jo no les diré una darrera de l'altra, les diré totes juntes.

El Sr. PRESIDENT: Bé, bé.

El Sr. COLOMINES: Així no caldrà que m'encenguin el llum.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. COLOMINES: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara, si per orientació vostè ho prefeix, no hi ha cap inconvenient...

El Sr. COLOMINES: No, no, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. COLOMINES: En tot cas, ja m'avisarà vostè si em passo. Bé, hem escoltat els diferents grups parlamentaris i, en un intent de sintetitzar les motivacions que acompanyaven el tràmit d'aquestes esmenes, bé, diré que el Grup Popular ens

anunciava una discrepància amb la política de despeses —d'això, n'ha parlat, i, sobretot, de la no-correspondència entre les despeses destinades a la reordenació hospitalària— amb la política anunciada pel Govern.

A part d'això, jo he recollit el gran tema que ha presentat aquí el senyor Folchi, l'Honorable senyor Folchi, sobre la sanitat pública, la sanitat privada i sobre la necessitat de gestionar tots els serveis sanitaris a través de centres concertats, com una bona manera de fer gestió, i sobre la necessitat de la potenciació de la xarxa no pròpia del Departament. Bé, jo penso, algunes d'aquestes qüestions, contestar-les globalment, perquè em sembla —sobretot una d'elles— que té un gran contingut polític.

Les motivacions del Grup Socialista són unes altres; són unes altres, és evident. Ens parlava de manca de planificació —això ho ha exposat aquí—, de sobrevaloració d'ingressos previstos —d'això, no n'ha parlat massa, sí, una mica, però no massa—, de la insuficiència pressupostària per afrontar les necessitats del sector sanitari i per al manteniment dels equips dels serveis, i ens parlava d'una manca d'informació bàsica, elemental —que això ho ha deixat córrer, perquè em sembla que la informació ja la va tenir quan la va demanar.

L'Il·lustre Diputat, a més a més, que ha defensat les dues esmenes conjuntes, ho ha fet en uns termes que ell ha volgut dir que no eren uns termes polítics, i que el que anava a analitzar era l'estructura del pressupost. Jo també li contestaré analitzant, en part, aquesta estructura del pressupost, que em penso que és la cosa més essencial que en aquest moment hem de fer aquí. Ha refusat l'electoralisme en aquesta Cambra —comprenc que ho faci— i ens ha parlat de la decepció sorgida de l'estudi del pressupost.

Finalment, hi ha —tot això és com a preàmbul— les dues esmenes a la totalitat del PSUC. Com és habitual, en aquest Grup, les esmenes no anaven acompanyades de cap justificació. No n'hi ha cap necessitat —l'any passat me'n vaig queixar perquè em sembla que això no és una bona manera de fer debat—, però, senyor Espasa, són molts anys, ja, de convivència; ens hem sentit moltes vegades; darrerament hi ha hagut un gran debat de la sanitat, el mes d'octubre; després hi va haver una moció, com a conseqüència d'una interpellació que va fer el Grup Socialista —i que vostè hi va intervenir—, i vol dir que els temes que podien sortir eren uns temes que, més o menys, ja ens els podíem suposar: són aquells, allò que en diu vostè «el meu tema», el seu tema. Hi ha hagut un tema que és el seu tema, però que no ha sortit, però que jo, si vostè no l'ha tret, jo no el treuré, evidentment. Com tampoc enumeraré tots aquests temes que vostè habitualment fa, perquè si vostè no ho ha fet, doncs, per alguna cosa serà i jo, això, li ho vull respectar.

En canvi, sí que vull fer una constatació i és que, després de tants anys de brega, després de tants anys de discutir uns mateixos temes, i després de substanciar-se una moció, a mi em va fer la sensació que havíem convençut el senyor Espasa, i que la seva abstenció en la moció era precisament perquè l'havíem convençut. I jo n'estic molt content, que al final haguem convençut el senyor Espasa, sobretot perquè... bé, jo vull que el senyor Espasa se'n vagi d'aquesta Cambra content, perquè si el senyor Espasa se'n va content, doncs, nosaltres no cal dir-ho. (Rialles.) I, això, prengui-s'ho amb tota cordialitat, i perquè

vegi el meu signe de cordialitat li diré les paraules que sant Pau (*rialles*) va dir al seu deixeble predilecte, que era Timoteu, i això li va dir —a la segona epístola, que vostè ja la coneix perfectament (*fortes rialles*)..., no riguin, són molts anys de claudestinitat al costat de bisbes i de capellans i de... (*Rialles*.) Perdoni, eh!, perdoni. (*Remor de veus*.) Sant Pau li va dir a Timoteu : «Has treballat, has excel·lit, has increpat i has somrigut, i ara te'n vas al Regne.» (*Rialles*.) Òndia, és molt, eh! (*Rialles*.) Li desitjo sort, i li desitjo tota mena de benaurances. (*Rialles*.)

El senyor Espasa, amb la seva dissertació, ha avançat unes hores la campanya electoral; ha començat la campanya electoral aquí, des d'aquesta tribuna, i, escolta, vull dir, ha volgut tenir la primícia d'això. Bé, jo penso que no se n'ha sortit bé, perquè aquí, campanya electoral, aquí, fora dels últims rengles, potser, d'allà baix, potser decidirà a algú, no?, però nosaltres, evidentment, el vot ja el tenim decidit (*rialles*.) Per tant, no anava per aquí.

Ell ens ha parlat, sobretot, de raons polítiques i econòmiques de l'estructura d'aquest pressupost; ens ha recordat els arguments que ell havia presentat, i que havia parlat aquí, en el debat de sanitat de l'octubre passat —em penso que..., bé, s'agraeix que hagi remès als arguments que havia fet, i que tots recordem i que ens sembla que són prou interessants. En certa manera a mi m'ha semblat, m'ha fet la impressió que s'havia desmarcat una mica de socialistes i populars, com convé en aquest inici, doncs, de pre-campanya. Ens ha acusat, ha acusat unes persones que havien intervingut en un acte, que és estrictament un acte de la sectorial de sanitat, de la qual no sóc secretari, senyor Espasa, sóc president (*rialles*.) Oh! veuràs... (*Rialles*.) Un acte en el qual, simplement, un acte intern en el qual es presenta un programa molt important, que es fa, que és el programa de l'assistència primària a totes les persones interessades del partit —i a les que hi volguessin venir, doncs, que se sentissin afins a aquest projecte nostre—; un panorama de la sanitat a Catalunya, i la presentació d'una proposta de programa que no és el d'aquest partit que vostè ha anomenat —i que jo no vull anomenar per no fer electoralisme—, però que és el programa de Convergència i Unió. Com cada any (*remor de veus*), perdoni, com cada any que hi ha hagut legislatives, nosaltres hem presentat un programa, a nivell d'Estat. Vostè diu que no és aquest, vostè... jo no ho sé, hi havia molta gent, potser sí que jo no em vaig adonar que vostè hi era, però jo sí que hi era, i li puc...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre orador que se cenneixi al seu tema. Disposem...

El Sr. COLOMINES : És el meu tema, també, aquest!

El Sr. PRESIDENT : (*Rialles i forta remor de veus*.) Em temo que sí, però, malgrat tot, disposem de poc temps i la feina és molta.

El Sr. COLOMINES : Molt bé, moltes gràcies, senyor President. Faré cas del que diu vostè...

El Sr. PRESIDENT : Si em permeten, li ho diré en llatí : *Ars longa, vita brevis*. (*Fortes rialles i remor de veus*.)

El Sr. COLOMINES : Jo també li voldria contestar en llatí, però ho faré tan simplement : *amen*. (*Fortes rialles*.)

El Sr. PRESIDENT : Que no és llatí. (*Fortes rialles i remor de veus*.)

El Sr. COLOMINES : No, anem al tema, perquè jo crec que és important que deixem clares algunes qüestions —després

intentaré anomenar-les. Però abans —ho he escoltat amb tot l'interès i després intentaré parlar d'algunes coses—, em sembla, i sobretot pel que ha dit el Grup Socialista de l'estructura dels pressupostos, penso que el que jo, en aquest moment, hauria de demostrar, una mica, és la bondat d'aquests pressupostos referits a la sanitat. Això ho faré molt breument, però això ho vull fer, perquè això és important, i en fer-ho contestaré algunes de les coses que aquí han estat dites; i ho faré des de tres angles diferents : ho faré des de l'angle tècnic, ho faré des de l'angle que en podríem dir administratiu —potser no és ben bé justament aquesta, la paraula, però és igual, ja l'aplicarem, si cal, després— i ho faré, sobretot, des de l'angle polític.

Tècnicament, jo he de dir que el pitjor que pot passar-los a uns pressupostos és que no hi hagi coherència entre la xifra d'ingressos i la xifra de despeses. I no em refereixo que quadrin numèricament, perquè no és aquesta la qüestió, sinó que els ingressos que hagin estat consignats, per exemple, no es corresponguin amb les assignacions que es preveuen que ens han de venir. Aquesta ha estat una precisió que el senyor Santiburcio —que ara no el veig aquí a la sala—, en la primera de les seves intervencions, ens va fer, a nosaltres, però no aplicat només a la sanitat, sinó aplicat al seu conjunt.

De veritat que, a cop d'ull, pot semblar que els actuals pressupostos de la Seguretat Social, que són els que pesen —com vostè ha dit molt bé—, pesen (*remor de veus*) —vostè ho ha dit, el senyor...—, són els que pesen més i, per tant, són als que ens referim sempre : els serveis sanitaris de la Seguretat Social, que és el gran pes. Pot semblar que hi hagi una certa discordança. Això pot ser per dos motius : d'una banda, perquè de veritat que les previsions han estat sempre difícils de fer, perquè hem viscut sempre amb una certa incertesa, en relació amb tot allò que ja hem dit —i que ara no repetiré— dels índexs de finançament i tot plegat, i això ens situa en una situació que és molt difícil precisar fins on hem d'arribar i fins on no hem d'arribar. De tota manera, sortosament, tenim uns anys precedents, que ens han donat una orientació, i és això ara el que explicaré.

D'altra banda, hi ha una altra qüestió. Hi ha la qüestió que la gestió de la sanitat a Catalunya —en contra d'alguna cosa de les que s'han dit aquí— està cobrint aspectes totalment desvalguts abans dels traspassos, és a dir, que nosaltres no els hem rebut, que nosaltres, en la gestió de la sanitat, hem pensat que s'havien de cobrir, i això, evidentment, és una de les qüestions que ens han portat problemes pel que signifiquen d'unes despeses que no estan directament aplicades.

Això, referit a tots els pressupostos de tots els anys i de l'any 1981, però ara estem parlant dels del 85. Jo voldria començar dient un aforisme, que és que el Consell Executiu té, malgrat totes les dificultats que hi hagi i es prevegin, l'obligació de presentar uns pressupostos que es corresponguin amb les despeses efectives. La sanitat és un servei al públic que s'ha de cobrir, però s'ha de cobrir, evidentment, amb les màximes garanties. Aleshores, jo el que els voldria demostrar és que els ingressos que es preveuen rebre de Madrid es corresponen amb els que es consignen al Pressupost que el Govern ha presentat i que ara Convergència i Unió està defensant.

Com vostès saben, en el pressupost de la Seguretat Social es presenten dues partides; en realitat, tres partides, perquè una

partida es correspon al capítol IV i l'altra al capítol VII, i aquestes dues partides són les partides del que ens correspon pel tant per cent dels pressupostos de l'INSALUD —que aquest any han estat 1.049.000 milions— i aquest tant per cent —que l'any passat era del 15,81 i que aquest any és del 16,2, després de totes les negociacions—, aquestes dues xifres sumades ens donen els 169.943 milions d'aquesta primera partida.

Però després n'hi ha una altra, de partida, una segona partida; la segona és la de l'article 41 del capítol IV, que s'anuncia sobre «dotació addicional» i que puja 6.103 milions. Què representa aquesta xifra? Bé, aquesta xifra és l'estimació de la desviació del pressupost estatal en relació amb la Seguretat Social. Això ha estat una adquisició que també, en aquestes darreres negociacions, hem fet, és a dir, les... (*remor de veus*), tothom, sí, tothom evidentment, però sí... d'acord... estic parlant que això és una cosa positiva, em sembla que han parlat de tantes coses negatives que val la pena que parlem d'una cosa positiva. I això representa, el 16,2% d'aquesta desviació, són aquests 6.103 milions; que això, fet proporcional amb els nostres pressupostos en sanitat, representa un augment, nosaltres hem augmentat un 3,5%, és a dir, hem previst que rebríem, d'aquesta desviació que es farà a l'Estat, un 3,5%. Aquesta xifra no té absolutament res a veure amb el marge de llibertat de què ahir parlava el Conseller Culler, i aquell dels 45.000 milions, que també ens pot afectar, positivament, però jo ara només parlo del que fa referència a sanitat.

Jo el que els puc dir és que aquest 3,6% que nosaltres hem aplicat aquest any, l'any passat, en els Pressupostos del 85, nosaltres en vam rebre el 8,5%, i això va representar 13.200 milions; feta l'excepció del que importaven els pressupostos de l'any passat i el que importen aquests, de tota manera, la xifra depassa, en molt, aquells 6.103 milions que hem consignat i que, conjuntament amb els que jo he dit abans, fa la xifra total dels pressupostos, la de 176.047 milions, que és el pressupost d'ingressos i de despeses en sanitat, en la part que fa referència a serveis sanitaris a la Seguretat Social.

Per acabar aquesta part, voldria insistir en una cosa que ja he anunciat una mica abans, i és que durant uns anys se'ns ha anat dient que les nostres previsions pressupostàries d'ingressos no eren reals, i això, senyor Espasa, era molt difícil i, senyor... (*pausa i remor de veus*) González... Garcia, això, senyor Garcia —i, perdoni'm, senyor Garcia—, això era molt difícil de demostrar, en un moment en què no sabíem quines serien aquestes previsions, però ara això ja no és així; i, a més a més, les quantitats que en aquest moment ens estan arribant s'adiuen perfectament a les quantitats finals que nosaltres anàvem apuntant, amb la qual cosa se'ns dona la raó.

El següent aspecte que jo volia tocar era l'aspecte d'allò que jo n'he dit «administratiu». Bé, aquest és un tema que no ha estat tocat aquest any, però val la pena que diguem -i ho diré molt breu— per què no ha estat tocat, i és que en la confecció d'aquests pressupostos s'han acomplert tots els tràmits que calia fer: primer, els que marca la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials, els que marca l'Estatut d'Autonomia, les resolucions estatals, les instruccions emanades del Departament d'Economia i Finances, etcètera.

No em referiré tampoc a l'estructura del Pressupost —perquè, doncs, ja la sabem i ningú l'ha discutida—, i només vull fer constar —perquè l'any passat va ser objecte de polèmi-

ca i, aleshores, doncs, val la pena que en parlem— que aquests pressupostos han seguit tots els tràmits formals establerts, amb la Comissió de Pressupostos, la Comissió Executiva de Catalunya i la presentació al Consell General de l'ICS. I que aquests pressupostos, fets aquests tràmits, s'han elevat al Conseller, i el fet que hagin tingut el vot en contra de Comissions Obreres, per exemple, i el vot en blanc d'UGT i del Foment, això no vol dir res, és tota una altra cosa, sobretot perquè els de l'INSALUD, el 86, han estat obsequiats amb el vot en contra de totes les forces socials. I a la RASSSA també ha passat així: hi ha hagut set vots favorables dels representants de l'Administració; ho llegeixo d'una revista que s'edita a Madrid —ho tradueixo, és clar—, i diu: «...i que l'any passat es va produir, en els pressupostos del 84, un fet, i és que només van ser presentats amb vint-i-quatre hores d'antelació, temps insuficient, per al seu estudi i la seva valoració», que és tota aquella problemàtica que va sortir l'any passat i que veig que aquest any no ha sortit, però que a mi m'ha semblat que l'havia de citar.

I, finalment, el tercer aspecte, que és el de la coherència política, que jo crec que aquest és l'aspecte més important, jo crec que és l'aspecte cabdal; jo crec que les senyores i els senyors diputats de l'oposició, o que ens fan l'oposició, ho han de comprendre i ho han de respectar.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social es mou sota dos manaments: el primer, el de donar la millor prestació possible a la societat catalana, en sanitat —molts dels nostres problemes ens vénen pel fet d'intentar aconseguir aquest manament—, i un segon manament, que és la fidelitat a un programa electoral, en la part que és possible de ser fidel perquè la legislació ens permeti ser fidels.

Jo penso que aquest programa que nosaltres hem presentat —que no és socialista, ni és comunista ni és de tots els grups de Coalició Popular; aquest programa és de Convergència i Unió— marca una estratègia nacional —aquella que demanava el senyor Obiols ahir, o bé aquell disseny de política catalana en la part de sanitat que també demanava el senyor Armet—, i això ho fem amb els recursos que tenim i que s'apliquen a través de les lleis bàsiques estatals, que, si fins ara eren dolentes, ara, a partir de la Llei General de Sanitat, són encara més estretes, diguéssim; i això es desenvolupa a través d'una planificació sanitària feta pública a través del desplegament del mapa sanitari, dels plans sanitaris, dels programes sanitaris, de la normativa d'estructura sanitària, de les entitats gestores, dels seus consells generals, de les àrees de gestió i de les delegacions territorials. I tot això ha promogut un seguit de normativa —que tinc a la seva disposició i que, si al senyor President li abellís la llegiria, però no sé si val la pena... Em queda molt de temps, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Bé, depèn de com s'interpreti...

El Sr. COLOMINES: Molt bé, ho interpreto bé...

El Sr. PRESIDENT: Porta vint-i-tres minuts parlant.

El Sr. COLOMINES: Molt bé. Procuraré acabar tan aviat com pugui.

Tot aquest bagatge, nosaltres l'estem fent amb els mitjans de què disposem, tant si són propis com si són aliens, però que hem incorporat a la xarxa d'utilitat pública. Qualsevol inculpaació sobre la nostra inclinació a una o una altra banda, jo em penso que és fugir de la realitat. Perquè nosaltres tenim unes coses, i no en tenim unes altres, i nosaltres hem de donar uns

serveis, i llavors hem d'aprofitar tots els recursos que nosaltres tinguem per fer-ho. I no ens hem de decantar ni a una banda ni a una altra, en la mesura en què, ideològicament, ens sembli que això hauria d'anar així. Nosaltres tenim un gran compromís a aplicar l'assistència sanitària, i això nosaltres ho hem de fer.

El que és important són les prioritats que nosaltres establim en el moment de l'aplicació d'aquesta assistència sanitària. Una bona guia d'això és l'evolució de les inversions —per exemple, en institucions obertes i en institucions tancades—, i la previsió que tenim nosaltres —i això sí que té un valor—, la previsió que tenim nosaltres d'aquestes inversions. Una inversió, en centres d'assistència primària propis, l'any 82, 13%, i hospitals, 87%; el 83, 22 i 78; el 84, 35 i 65; el 85, 32 i 68 —hi ha una mica de regressió—; el 86, 35 i 65, i la previsió és 56 i 44. Això obliga, evidentment, a una contenció enorme de la despesa, i d'aquí la reordenació hospitalària. La reordenació hospitalària no és per tirar gent al carrer, senyor Espasa, la reordenació hospitalària és per aprofitar millor els recursos, és per redistribuir els llits, és per desmassificar i és perquè, si cal transvassar gent d'un lloc a un altre, això ens sigui possible de fer-ho. I moltes vegades els problemes que hi ha no són els problemes de fons, sobre com aquesta reordenació hospitalària la pretenem fer nosaltres i filosòficament com... no, no, els problemes vénen perquè unes persones, doncs, es creuen que quedaran afectats per un trasllat a un lloc o a un altre, i tothom defensa els seus propis interessos, i, moltes vegades, les coses vénen d'aquí.

Fetes aquestes consideracions als pressupostos que ara debatem, i que em sembla que era obligat que ho fes, permetin-me que contesti algunes de les coses que han estat dites aquí.

Per exemple, com que ja parlarem de totes les esmenes parcials que hi ha i, en tot cas, ja en farem un estudi després, salto tot això, tot i que en les esmenes parcials aquestes s'hi marca molt el sentit polític dels canvis que es proposen —però ja les discutirem després, encara que una esmena a la totalitat el que ha de tenir és molt de sentit polític, però ja ho farem després : ara esgotaria massa el temps—; jo el que voldria és fer algunes consideracions sobre alguns temes : per exemple, el que ja he iniciat ara sobre la reordenació hospitalària. El senyor Espasa en diu «reconversió» —això té un mal so—; nosaltres n'havíem començat dient «reconversió», i després hem pensat que, de fet, el que era és una reorganització : les coses ens han sortit així i hi apliquem aquest nom.

Nosaltres ens basem, per a aquesta reorganització, en dues qüestions : primera, l'excel·lència de les institucions pròpies nostres, i la bona gestió, tant tècnica com econòmica, de les institucions concertades, que no sempre tenen unes estades, com ha dit el senyor Espasa, doncs, molt grans, molt llargues, sinó que en això hi ha variacions. Hi ha variacions i ni molt menys, en moltes d'aquestes institucions, les privades, les estades són més llargues, i sobretot ara ho seran molt menys, perquè hi ha —com vostè sap molt bé— unes normes de contractació que estableixen uns paràmetres que faran que aquestes estades quedin al màxim d'ajustades, i això és, simplement, per una qüestió d'higiene pressupostària i econòmica i que sapiguem per on hem d'anar.

Vostè, en parlar de la reorganització hospitalària, ens critica-va que això ho haguéssim deixat en mans d'un tècnic; un

tècnic que és un gran gerent, un gran gerent, però que no ha actuat —com sap molt bé vostè— pel seu propi, doncs, voler polític, sinó que tècnicament, i ajudat per algunes persones realment importantíssimes —una de les quals coneix molt bé el senyor Espasa, i jo l'admiro profundament—, ha dut una feina, però no ha estat la feina política, ha estat una feina de direcció d'una taula, i és una persona que ha fet una gran gestió i ha complert la seva missió de la direcció d'aquella taula. I en aquest moment això està en un altre nivell, que és, precisament, aquest nivell que demanava el senyor Espasa, que és el nivell polític.

El senyor Espasa també ha parlat de la reforma de l'assistència primària, i ha parlat de si sabíem o teníem idea del que valia això. Bé, això està perfectament comptat; això val molts diners, molts diners. I, bé, quan això es vagi aplicant d'acord amb les disponibilitats que nosaltres tinguem —i que en aquests pressupostos ja es noten—, doncs, això ho anirem tirant endavant. Nosaltres, en aquest moment, tenim vint-i-cinc centres pressupostats, en aquest pressupost, per tirar endavant.

Quant al Grup Popular, les esmenes, realment... Hi ha una esmena política fonamental, que és de la que ha parlat aquí el senyor Folchi —em permetrà que li contesti després al final, aquesta esmena, tanta és la importància que crec que té que li vull deixar per al final.

Després hi ha tota una sèrie d'esmenes que ells presenten, que ja les discutirem; potser n'hi haurà alguna que no la presentaran, perquè em penso que en Comissió ja va quedar clar que no podia ser així. Hi ha alguna esmena una mica, diguem-ne, curiosa, no? La que produeix baixes dels programes de la Val d'Aran i en els programes de la insuficiència renal, de la diabetis, de la hipertensió, de la drogaaddicció, i tot això per passar-ho al foment institucional de la natalitat. Home!, senyor Folchi, evidentment, l'establiment... És a dir, la variació de l'índex envelliment-natalitat és una cosa que preocupa molt el Conseller, però aplicada d'aquesta manera em sembla, diguéssim, una mica inconvenient, no? Jo crec que..., no ho veig per aquí, però, en fi, si després surt aquesta esmena, ja en parlarem; l'he esmentada ara per, simplement, posar en relleu una curiositat que jo he sentit amb això, que contrasta molt amb el gran sentit que jo he trobat a tota la resta d'esmenes que ha presentat el Grup de Coalició Popular.

I, finalment, el Grup Socialista, que s'ha dedicat a parlar de l'estructura dels pressupostos, i em sembla que en part jo li he contestat en explicar-li, des del meu punt de vista, la bondat d'aquests pressupostos. Jo penso que també s'ha referit a l'acció concertada, i jo li he de dir, en relació amb això, que l'acció concertada no és una acció que ha estat inventada per nosaltres, aquesta és una acció que ja tradicionalment es feia : el que passa és que nosaltres hem intentat de regular-la perquè es fes de la millor manera possible i es pogués compaginar de la millor manera possible i ens cobris uns buits que, evidentment, nosaltres no sabíem absolutament com cobrir. Però li diré que el dia 4 mateix, en plena campanya electoral —però això és casualitat— s'inauguren dos CAP a l'ALTEBRAT i les obres de l'hospital que es fan allí van molt ràpides : i això només li ho dic perquè, si d'una banda, nosaltres, a través de les xifres, de les XHUP, per exemple, estem una mica reordenant tot aquest sector, nosaltres no abandonem per res les in-

stitucions pròpies.

Dir-li, sobre el pla de reordenació hospitalari, que aquest no està, en absolut, acabat i que, evidentment, quan aquest pla es dugui a terme necessitarà un pressupost molt més extraordinari.

Senyor President, senyores i senyors diputats, hi ha aquell aspecte que li dec al senyor Folchi, i jo li voldria dir el següent : és veritat que existeix una rigidesa pressupostària que va lligada a una inflexibilitat de les despeses del capítol I, despeses de personal. Tothom sap, a més a més, que —i nosaltres ho entenem així— és prioritari l'increment de l'assistència primària; això també representa per a nosaltres un altre condicionament. Tothom sap que estem desenvolupant uns programes territorials, el de la Val d'Aran o sectorials, el de la insuficiència renal, que no podem modificar, i és sabut que nosaltres el que estem és potenciant els hospitals comarcals, conjuntament amb una millora de redistribució de llits, que ha comportat l'establiment del pla de reordenació. Tothom coneix la XHUP i, això, senyor Folchi, estableix un equilibri que nosaltres no podem trencar. Aquest equilibri, no el podem trencar; ens hem de moure dintre d'aquest equilibri, i, com li he dit abans, és molt difícil —encara que entenguem perfectament que vostè faci unes propostes— que nosaltres puguem desfer aquest equilibri.

I, finalment, per acabar, senyor President, ara acabo, el tema suscitat pel Grup Socialista, de la insuficiència pressupostària per afrontar les necessitats del sector sanitari i per al manteniment dels equipaments. Insuficiència pressupostària, evidentment; insuficiència pressupostària derivada d'una insuficiència financera. I això no afecta només Catalunya, no farem de victimistes, ara, però jo els llegiré, del pressupost de la Conselleria de Salut i Consum, del 1986, de la Junta de Andalucía, dues pàgines o dos fragments de pàgina; diu : «La distribució dels crèdits del Pressupost de 1986 parteix d'una situació inicial d'insuficiència motivada per l'escassetat de recursos del pressupost de l'INSALUD; els crèdits destinats a l'emparament de la despesa de les diferents rúbriques», diu aquí, no sé com traduir-ho, «pressupostàries no garanteix la cobertura total dels mateixos. Haurà de produir-se un increment dels recursos aportats per l'Administració central, com a conseqüència de la participació de la Conselleria de Salut i Consum en la liquidació dels pressupostos de l'INSALUD de 1984 i 85.» No segueixo amb això, aquest document és aquest que vostès ja coneixen; només dir-los que això no ha estat escrit per un català, ni ha estat escrit pel Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya —i nosaltres hi estem totalment d'acord—, sinó que ha estat escrit pel senyor Pablo Recio, un aspirant a Ministre de Sanitat, segons com li vagin les coses, i esperem que les coses vagin bé per a la sanitat, que no vol dir el mateix, i en aquest sentit, i per això, nosaltres, el meu Grup parlamentari, per totes les raons exposades, nosaltres haurem de rebutjar totes les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, suposo que podem votar-les conjuntament. Prego els titulars de les esmenes... Podem votar-les totes conjuntament? Sí? Molt bé, doncs anem a votar conjuntament les esmenes que han estat debatudes : 267, 268, 298, 269 i 297.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Continuant ara, ens pertoca ocupar-nos de l'esmena 271, perquè les anteriors han estat ja o debatudes o retirades : esmena 271, que és del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, molt breument, perquè són moltes les esmenes i algunes d'elles les agruparem. Aquesta simplement per manifestar que, com ja em temia, a part d'ésser enviat al «Regne», no he estat contestat per res, en res, ni pel senyor Diputat ni pel senyor Conseller, i les preguntes han estat clares, contundents, de contingut polític, i no contestar-les vol dir que totes les coses que he dit són certes, és a dir, que no està signat el conveni de Vic, que no està signat el conveni d'ampliació de la Junta del Patronat de l'Hospital Oncològic i que, per tant, s'estan produint irregularitats gravíssimes en la gestió concreta del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Si no és així, Conseller, té la paraula, surti i desmenteixi'm. Si vostè calla, les coses són com les dic jo, i, si no, digui el contrari.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, perdoni, Honorable Diputat, li prego que se ceneixi a aquesta esmena.

El Sr. ESPASA : Aquesta esmena...

El Sr. PRESIDENT : No torni a suscitar els temes de les anteriors.

El Sr. ESPASA : És que aquesta esmena, senyor President, és una esmena de reducció del Gabinet del Conseller; per això em dirigia al Conseller, perquè, potser, si no ho fa ell, ho pot fer algú del seu Gabinet, d'aquest Gabinet que ha augmentat el personal en un 50%, quan el capítol II només ha augmentat en un 38%. Per tant, sigui ell, sigui algú dels nou contractats, hi torno a insistir, si vostè no contesta és que dona per bones les meves paraules; si no ho són, faci-les vostè no bones, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Des de l'escó mateix, senyor President. Aquesta esmena pretén, com diu molt bé el senyor Espasa, passar del Gabinet i de la Secretaria del Departament al servei 31, aquell concepte 4111, «aportacions a la Generalitat d'ingressos 150», milions de pessetes. Bé, nosaltres, a part, si ara hagués d'enumerar totes les qüestions que no poden ser baixa, etcètera, etcètera. Però jo enumeraré una cosa que jo no entenc d'aquesta esmena, i segurament és perquè jo no he estat capaç de poder-ho entendre, però és que precisament al concepte 420.01 hi ha 42 milions de pessetes, i se'n pretenen passar 150, de milions.

Aleshores, no entenc el contingut d'aquesta esmena, i, per tant, a mi em sembla que aquesta esmena va completament en desacord amb el que s'ha previst aquí, que havien de compaginar-se perfectament. Per tant, per les dues raons, primer perquè encara que estigués ajustadíssima no ho podríem fer, però, superant en cent milions, doncs, això, no cal dir que no és ni presentable.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la votació d'aquesta esmena, 271. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 22 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Tenim ara a la vista l'esmena 272, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Garcia Sáez.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Gràcies. Senyor President, des de l'escó mateix, li anuncio la defensa de les esmenes 272, 74, 77, 81, 82, 88, 89, 91, 94.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, procuraré ser molt breu, malgrat el conjunt d'esmenes. Aquestes esmenes, cadascuna, tenen diferents orientacions, però intento sintetitzar-les en tres o quatre grans temes. El primer tema és la posada en marxa de la Llei General de Sanitat, a Catalunya, a través de la constitució i funcionament del que són els consells de direcció de les àrees de salut, entenem, per una banda, i la constitució del Consell de Salut de Catalunya. Entenem que aquests instruments són prou fonamentals, si volem un desenvolupament ràpid i eficaç de la Llei General a Catalunya i, per tant, la no-previsió d'una partida pressupostària que faci possible en el seu moment la constitució d'aquests organismes impossibilitarà, si no és que s'acudeix a la tradicional fórmula de fer una transferència de crèdit en el moment oportú per habilitar-la, malgrat que ara se'ns argumenta, a la baixa, que són absolutament impossibles cap mena de modificació, i entenem que cal definir aquesta prioritat i constituir-la.

Altres esmenes tenen per objectiu incrementar les inversions a través de les corporacions de centres de salut a les corporacions locals; són les esmenes que fan referència a l'esmena 277, a programes territorials. Altres esmenes tenen com a objectiu fonamental donar sortida al que és una realitat en funcionament en aquest moment, com són el Consorci Hospitalari de Catalunya o el Consorci d'Hospitals Públics de Barcelona, instruments fonamentals amb els quals el senyor Conseller està molt acostumat a asseure's a la mateixa taula per dialogar, per negociar la solució de problemes que té plantejada la sanitat catalana, Barcelona i el seu territori —el senyor Conseller ens ha informat moltes vegades de la importància que tenen els hospitals comarcals de Catalunya—; aquestes associacions, aquests consorcis donen sortida i representació legal a aquests hospitals comarcals. Per tant, entenem que s'han de subvencionar aquests organismes.

Altres esmenes tenen com a objectiu fonamental donar sortida al que és avui una «frapant» realitat a casa nostra encara, la no-solució dels problemes de llits hospitalaris per a crònics i ancians. Nosaltres fem una modesta contribució amb una esmena, la 289, en la qual pretenem dotar-la de 50 milions de pessetes per subvencionar els hospitals que facin transformació en crònics i ancians de llits que donaran sortida a aquest gravíssim problema de manca d'assistència sanitària de llits hospitalaris per a aquest sector. Aquest és el sentit fonamental de les esmenes, però segurament m'he deixat alguna esmena en el discurs de to menor, com és un canvi de nom, que pensem que

està mal posat pressupostàriament... Vostès ens han demostrat la seva pràctica, la seva habitual pràctica de votar en contra de l'oposició de forma sistemàtica, prepotent; això, vostès diuen que ho fan en altres parlaments, ho dono per defensat a l'espera de la votació, pràcticament coneguda, de rebuig d'aquestes esmenes. No obstant això, senyor President, penso que la meua obligació és defensar-les; ho he fet amb la màxima brevetat, i espero la resposta també de la majoria.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies. Per a un torn en contra?

El Sr. COLOMINES : Senyor President, des de l'escó. També les defensaré totes a l'hora...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, doctor Colomines, permeti'm que l'anomeni per a efectes de gravació.

El Sr. COLOMINES : Anomeni'm.

El Sr. PRESIDENT : El doctor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES : Moltes gràcies, senyor President. Jo també contestaré globalment, però no ho faig per economia de temps, sinó perquè em sembla que el sentit de les esmenes que presenta el Grup Socialista, doncs, això, correspon a aquests blocs que ha dit. El primer bloc, que fa referència a passar uns diners d'allí on siguin a la constitució dels consells de la direcció de les àrees de salut i del Consell de Salut de Catalunya. Bé, nosaltres, és clar, diem que això és passar una consignació a unes institucions que no existeixen, però que, a més a més, encara que hagin estat previstes per la recent aprovada Llei de Sanitat, que en el seu article 57 preveu que dins l'àmbit de cada comunitat autònoma és on es crearà el consell de direcció, i això ho haurà de promoure, probablement, una llei del Parlament de Catalunya. Aleshores, en el moment en què fem això, ja en parlarem, però ara no ens faci congelar unes partides, que després vostè mateix reclamarà per a altres coses, per una qüestió no nada.

Aleshores, hi ha l'altre grup d'esmenes que també fan referència a treure partides, siguin d'obligacions financeres, siguin de capítol I i capítol II, fins i tot algunes de capítol VI, «Lluites i campanyes sanitàries», per subvencionar, fer que aquestes campanyes, algunes d'aquestes campanyes les facin les corporacions locals, cosa que, en principi, l'Institut Català de la Salut ja està en contacte perquè aquestes coses es vagin produint i per passar-ho també al Consorci d'Hospitals Públics de Barcelona, que és una entitat que jo, de veritat, desconec, i no crec que hi sigui, no existeix aquesta entitat, en tot cas existeix el Consorci Hospitalari de Catalunya, però el Consorci d'Hospitals Públics de Barcelona, jo, això, no ho entenc, i se li volen passar 20 milions; suposo que això també serà un error, el mateix error que jo he tingut abans —i he de demanar excuses al Grup del PSUC—, quan he parlat de la primera esmena i, en realitat, el que jo estava fent era de l'esmena que ara en aquest moment diran i que jo, en tot cas, per no reblar el clau, ja potser donaré per defensada.

En tercer lloc hi ha un bloc d'esmenes que pretén unes actuacions diferents a les que nosaltres hem previst en el desplegament i en tots els nostres programes. A mi em semblen molt raonables, però no s'ajusten a les nostres previsions i això seria produir un canvi tan important en la nostra gestió i en la nostra planificació que ens seria molt difícilment assumible. Només vull consignar l'esmena 291, que no sé si l'ha..., sí, sí..., en la qual hi ha una aportació al Consorci del Parc Taulí i que el

Grup Socialista voldria que hi afegíssim l'Ajuntament de Sabadell, cosa que això és del tot impossible, perquè en aquest moment l'immoble aquest al qual nosaltres fem referència pertany a la Universitat Autònoma de Barcelona i no a l'Ajuntament de Sabadell i, per tant, això no és possible d'incloure-ho —és simplement per això, no perquè l'Ajuntament no intervingui en el consorci : hi intervé, però l'immoble és de la Universitat Autònoma. És per tot això que jo he de rebutjar totes les seves esmenes i el meu Grup hi votarà en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem a posar a votació, doncs, aquest conjunt de nou esmenes, que suposo que es poden votar conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'esmenes ha estat refusat per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ve ara l'esmena 273, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Sí, senyor President, hi agruparé, en aquesta defensa, a més de la 273, la 286, 293, 302 i 304.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies.

El Sr. FOLCHI : És a dir, totes les presentades pel nostre Grup, excepte una, la 284, aquesta que fa referència a la natalitat. Comprendre el senyor Colomines que, com que això jo ja li havia avançat en el debat en Comissió, em senti necessàriament molest per unes innecessàries referències que ha fet respecte a una esmena sobre la qual aquest Diputat ni és responsable ni defensa. Però, amb brevetat, que no vol dir amb manca de rigor, podríem plantejar els arguments que ens porten a presentar aquestes esmenes. Les tres primeres són esmenes, si es vol, de to menor, però que responen a una determinada visió del nostre Grup respecte al Pressupost de la Generalitat i, per tant, també d'aquest Departament. Esmena 273 : nosaltres traslladem, també aquí, despesa corrent o despesa d'inversió, al mateix temps que incrementem la dotació de corporacions locals, aquesta vegada, en matèria sanitària. Si s'intenta argumentar que les baixes són absolutament inassumibles, tingui's en compte la Llei de Transferència de Crèdits a l'ICS, és a dir, el ja tantes vegades esmentat «rasclet de l'ICS». 286 : respon a una qüestió de plantejament del que és la política de lluita contra la drogaaddició; no cauré ara en l'error d'entretenir l'atenció de la Cambra amb una exposició llarga, hi ha dues possibles maneres d'entendre la participació dels poders públics de la Generalitat de Catalunya en la lluita contra la drogaaddició : o bé per la via de transferències corrents, política que se'ns proposa, o bé per la via que la Generalitat, els poders públics, actuïn fonamentalment per la via de la inversió, deixant que la societat civil assumeixi —que ho fa, i ho fa bé— la responsabilitat principal de lluita contra la drogaaddició. Esmena 293 : som en el mateix, despeses que són reduïbles, ja que han estat reduïdes altres ocasions, traslladades a despesa d'inversió; aquesta vegada, suport a programes territorials. I amb això entrariem en el que és el nucli fonamental de les esmenes que nosaltres presentem : 6.000 milions no és «calderilla», i per tant, estem parlant d'alguna qüestió important, i si abans hem arribat a fer un vot conjunt amb els Grups de l'es-

querra, precisament perquè considerem que el pressupost del Departament mereixia ésser retornat, suposo que aquesta esmena tindrà una votació molt minsa, que, segons entén el nostre Grup, no vol dir que estigui mancada de raó. Si no existís un article del Reglament que fes inviable traslladar recursos d'altres departaments a aquest, nosaltres hauríem volgut marcar el nostre objectiu polític fent l'esforç de traslladar-los. Això és impossible, i com que és impossible, dins del Departament de Sanitat, per molt que es busqui, no hi ha manera de trobar 6.000 milions de pessetes —perquè estic d'acord en això amb la seva intervenció : els recursos financers assignats a sanitat són insuficients. De tota manera, senyor Colomines, jo no he dit en tota la meua intervenció —i li lliuraré un exemplar del *Diari de Sessions* per acreditar-ho— ni que vulgui que tota la sanitat sigui gestionada per concert, ni que vulgui que la major part de la sanitat sigui gestionada per concert, això no ho he dit. El que he dit, coincidint amb el senyor Garcia, és que, si hi ha concerts, aquests concerts no es poden atendre a base del sistema de congelar-los al nivell 1983, fer reiterades promeses que aquest any es millorarà i després presentar un pressupost que els millora en un 6,75% en el millor dels casos. És exactament això el que nosaltres volem dir, i és exactament això el que plantejem en aquesta esmena, esmena que porta el nivell de creixement al 10,5% —10,48, per a ésser exactes. Vostès saben que aquest increment és necessari; si no ho poden fer per insuficiència de recursos, llavors entrariem a parlar de la llibertat de despesa de la Generalitat i de com l'administra. Sanitat no era relacionada en la llista de preferències marcada pel Conseller d'Economia i Finances i aquest és un tema d'opció política. Nosaltres, a través d'aquesta esmena, i a través del vot particular que ve precisament a corregir una minoració a la baixa, introduïda a última hora probablement perquè, hi insisteixo, algun foc es devia encendre a última hora, que va motivar que 50 milions d'una partida, que per a nosaltres ja és insuficient, es destinessin a una altra finalitat.

És exactament això el que nosaltres proposem; crec que podem estar d'acord amb el Grup que dona suport a la majoria que aquest creixement del 10,48% és un mínim absolut després de tres anys de congelació i, senyor Colomines, amb dues coses he estat especialment d'acord en la seva intervenció : una en la cita de sant Pau, com és natural, i una altra en què tot és una qüestió de prioritzar. Jo penso, sincerament, que el problema és aquest, el problema de les prioritats i també el problema de la coherència entre els objectius que es declaren i el document pressupostari que és l'instrument per portar a la pràctica aquests objectius.

El Sr. PRESIDENT : Voldria preguntar a l'Honorable orador si no ha esmentat la seva esmena 318 per inadvertència o perquè també ha quedat exclosa.

El Sr. FOLCHI : Segur que és per inadvertència. Si la 318 és del nostre Grup, també voldria defensar-la.

El Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, moltes gràcies. Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, la 318 no hi és, aquesta esmena, a l'Institut Català de la Salut, en tot cas serà de l'ICASS.

El Sr. PRESIDENT : Bé, però com que ha dit que eren totes les esmenes, menys una, referents al Departament de Sanitat,

per això jo li preguntava si aquesta també hi estava inclosa o no.

El Sr. COLOMINES : Bé, és igual. Bé, gràcies, senyor President. Senyor Folchi, jo lamento que s'hagi pogut sentir molestat perquè jo hagi fet esment d'una esmena que, bé, que en tot cas és en el *Butlletí Oficial*, que es va substanciar en la Comissió, que ara no s'havia substanciat, encara aquí, però que jo li he volgut treure, és a dir, l'intent de treure el sentit polític a aquestes esmenes perquè m'interessava per al debat polític que representava. En tot cas, li demano excuses perquè en aquesta qüestió no hi havia, absolutament, cap ànim de molestar-lo.

Voldria dir que de totes les esmenes que vostè ens proposa, vostè ja m'ha dit que les minoracions, doncs, en fi, ja ha parlat que les minoracions ja les entenia, però que creia vostè que valia la pena de fer-ho perquè allí on es produïen les altes, que eren els centres d'assistència sanitària dependents de les corporacions locals, això podria fer un bon servei.

Bé, jo no ho dubto, que això pogués ésser així, el que sí que li puc assegurar en tot el que fa referència a baixes, que ara, en aquest moment, no les vull detallar, però li puc assegurar que és impossible de produir-les.

Només n'hi ha, per exemple, en el concepte, en l'esmena 273, que fa referència al 229.02, «Publicacions, treballs i altres activitats», de 20 milions; aquí hi ha una gran quantitat de publicacions que distribuïm gratuïtament i que nosaltres pensem, almenys, que aquesta pedagogia és una pedagogia necessària perquè amb el temps també l'usuari col·labori en un bon funcionament de les nostres institucions en aquest servei, i que això representa una despesa important que, si no la podem subvenir, no podríem fer aquesta labor.

N'hi ha algunes que vostè, per exemple, ens vol fer canviar el que són : transferències corrents i inversions reals. Bé, això, nosaltres, en el Departament hem hagut de trobar també allò que jo deia abans de l'equilibri, hem hagut de trobar també un equilibri entre les transferències corrents i les reals. Equilibri al qual s'ha arribat després de no pocs dubtes i no pocs estudis tècnics que ens indicaven que el percentatge d'inversió d'un 32%, de transferències corrents d'un 68%, és el que en aquest moment podria ser el major equilibri per al bon funcionament de programa. És en aquest sentit que també entenent que vostè això ho volgués d'una altra manera, nosaltres, això, no li podem atendre.

I, finalment, el que fa referència als concerts, allò que jo li he dit que era una esmena d'un gran contingut polític. Jo li he de repetir una mica el que li he dit abans : nosaltres hem de mantenir en bon funcionament tota l'assistència sanitària, en les institucions hospitalàries pròpies, englobades dintre del servei funcional «Assistència sanitària amb mitjans propis», en institucions tancades, i per tal d'assegurar una correcta atenció assistencial i sanitària a tots els usuaris de la Seguretat Social. Aleshores es fa del tot, absolutament del tot imprescindible que aquests 42.000 milions, 42.645 milions, que són d'aquest servei esmentat, no puguin canviar-se a un altre lloc. Nosaltres entenem que la revisió de concerts és una operació que, naturalment, hi estem posats i que ja s'està fent : esperem que es faci amb l'aquiescència de tothom, no hi tenim cap mena de prevenció, perquè no la podríem tenir, perquè gràcies a aquests centres molta de l'assistència sanitària la podem donar i, a més a més, amb molta qualitat. Entenent que políticament vostè té

raó a formular aquestes esmenes, nosaltres no podem atendre-les, i, per tant, les haurem de votar en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem a passar a votació, doncs, les esmenes 273, 286, 293, 302, 304 i 318.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 5 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.

Ens toca ara parlar de l'esmena 275, del Grup Socialista. Per a defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Defensaré la 275, 285 i 290. Aquestes tres esmenes fan referència a un canvi de destinació d'aquests fons respectius a corporacions locals. Les dues primeres, en el tema de la planificació familiar, i la tercera quant a la droga.

A «planificació familiar» perquè el pressupost que s'hi destina és insuficient, a més a més de no estar inclòs en la transferència de corporacions locals. La Conselleria hi destina, a aquesta transferència, 14 milions per a aquest any, perdó, en aquest programa, 14 milions per a aquest any. Els ajuntaments tenen una mitjana de cost d'uns 200 milions cada any, la qual cosa acumulada a aquests set anys que ja funcionen centres de planificació familiar hi han vingut a gastar 1.400 milions. Per tant, pensar que el programa de planificació familiar a Catalunya, per part de la Conselleria, s'afrontarà amb 14 milions, ens sembla que és irrisori i que, a més a més, no compleix l'obligació competencial que ja la nova Llei de Sanitat li dona, que aquests temes, aquestes tasques que ha de prestar la xarxa d'atenció primària, d'assistència primària de la sanitat, ho faci la xarxa pròpia, la xarxa de l'ICS, la xarxa de la Conselleria. Per tant, la finalitat d'aquesta esmena és d'incrementar i de dotar aquestes quantitats als ajuntaments, que són els que, en aquest moment tenen els centres de planificació familiar.

Quant a l'esmena 290, la destinació és la mateixa i també l'increment de la quantitat. En aquest sentit, Catalunya destina a la droga, per afrontar en els propis pressupostos, quant a la droga, 155 milions —si la suma de tots els capítols no m'enganya. Comparant amb el que hi destina el Govern basc aquest any —hi destina 1.099 milions, és a dir, set vegades més que Catalunya... A més a més, la situació d'aquestes esmenes és que van destinades a programes d'inversió, a pressupostos d'inversió de 47 milions, que ens preguntem també quina necessitat d'inversió per al tema droga : el que cal fer és destinar recursos a temes assistencials per a la droga però no pas a fer una altra xarxa per al tema de la droga. Per això, la destinació d'això es posa en els programes de corporacions locals. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Molt bé, moltes gràcies, senyor President. També per defensar la nostra situació en el Pressupost enfront de les esmenes del Grup Socialista. Hi ha dues de les esmenes, la que fa referència..., la 75, senyora Ferran, senyora Pilar Ferran, 75 i 85, que fan referència a les corporacions locals per informació i planificació familiars. Bé, nosaltres,

dins d'un programa d'informació i planificació sanitària i aquesta Direcció General que es refereix, que és la de DGOPS, aquest programa, que és la partida 0802.670.50, ja està consignat tot el que fa referència a informació i planificació familiars. Però li haig de dir que, de moment —i vostè això ho sap molt bé—, el Ministeri de Sanitat no considera les transferències a corporacions locals per orientació i planificació familiars com a cost efectiu dels serveis transferits. Per tant, cada any, això s'ha d'anar negociant, cada any.

Bé, nosaltres esperem rebre transferències de l'Administració central per aquesta actuació i aquestes transferències potser podran situar un punt de partida perquè això, articulat amb el Projecte de Llei de pressupostos, puguem accedir al que vostès volen. Llavors, en aquest sentit, si vostès volen, nosaltres també el que podríem fer és admetre una esmena de 1.000 pessetes, per exemple, que obrís aquesta secció, perquè quan arribin els fons de Madrid, corresponents als pressupostos, tinguem ja una partida establerta en aquest sentit, i destinada a corporacions locals i que, aleshores, això, puguem tirar-ho endavant.

Molt bé, en aquest sentit ja dirà alguna cosa el Grup Socialista, només dir-li que pel que fa referència a la drogaaddicció hi ha algunes partides específiques que són a part dels pressupostos.

Nosaltres, com saben vostès, hem signat amb el Govern de Madrid un conveni sobre aquesta qüestió que aportarà 600 milions de pessetes per a aquesta campanya i, amb això, penso que podrem atendre totes les qüestions que fan referència a la drogaaddicció.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, si no accepten aquesta proposta que nosaltres fem de les 1.000 pessetes, hauríem de votar en contra de totes les esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, sotmetem a votació, doncs, aquest conjunt de tres esmenes : 275, 285 i 290, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 21 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ens correspon ara parlar de l'esmena 276, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA : Senyor President, agruparé amb aquesta defensa crec que totes les esmenes que resten del nostre Grup parlamentari. Per tant, les esmenes números : 276, 278, 280, 285, 287, 295 i 296.

El Sr. PRESIDENT : La 295...

El Sr. ESPASA : 295 i 296.

El Sr. PRESIDENT : La 299 no?

El Sr. ESPASA : És Institut Català de la Salut, senyor President. És un organisme autònom diferent, però també seran totes agrupades.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

El Sr. ESPASA : Aquest conjunt d'esmenes que vaig a defensar —i subratllaré només la voluntat política d'algunes de

les més importants... i aprofito l'ocasió per contestar també el senyor Colomines, ell que, realment, m'ha impressionat veure el fervor, el fervor amb què em volia enviar al «regne», suposo que es referia al «regne del cel», no al «regne espanyol», del qual formem part, també, per cert. I, realment, això em fa pensar que potser els he fet passar un gran purgatori tot aquest temps, si tenen tantes ganes que me'n yagi. Però jo en tinc encara més, de fer-los progressistes, i, si no ho he aconseguit a través d'una política i d'unes preses de posició des del socialisme i el marxisme, almenys ho continuaré intentant des de la teologia de l'alliberament, i em comprometo a fer-los arribar tot el que jo sàpiga de teologia de l'alliberament, a veure si per la via cristiana es fan vostès més progressistes i gasten més i millor en despesa social.

Dit això, les esmenes que vaig a defensar, els aspectes més polítics, només per no cansar ja la Cambra, que ho estem prou... L'esmena 278 —i ara estem absolutament en el tema— : senyor Conseller de Sanitat, per què destina 350 milions, que sumats als dels anys anteriors, fan 1.000 milions, a pagar interessos del deute de l'Hospital Oncològic i no ha signat encara el document que li dóna a vostè presència en la junta de patrons, presència majoritària? Li ho torno a preguntar. I això que està fent el senyor Conseller, jo ho vull dir amb tota seriositat davant la Cambra, és, no una descortesia política, és un absolut despropòsit polític. Se li estan fent preguntes polítiques, amb entitat, i es nega, sistemàticament, a contestar-les. Això és una burla, no a aquest Diputat, sinó a la Cambra i a tot el poble de Catalunya. Se li està preguntant, concretament, se li estan imputant coses greus, delictes, i vostè no contesta.

Senyor Conseller, pensi-s'ho bé, si és que no pensa contestar a cap de les preguntes que li fan. Li dic : està o no està signat el protocol d'ampliació de la junta de govern de l'Hospital Oncològic, perquè ens hi hem gastat 1.000 milions, no li pregunto perquè sí, perquè aquest any són 1.000 milions els que hi hem destinat. Vostè es va comprometre, a més, des d'aquesta tribuna, que això seria signat. Fa dos anys que s'hi va comprometre. L'ha signat o no l'ha signat? Simplement sí o no. L'ha signat o no l'ha signat. Esmena 278, que dono ja per defensada.

Esmena 283, Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, increment del capítol I, de personal, del 165%; increment de capítol II, llapis, gomes, bolígrafs i màquines d'escriure, 3,8%. Com s'explica aquest increment tan brutal de personal i no hi ha una correlació de capítol II, no diguem ja de capítol VII. Potser em dirà : «Home, és que la direcció general aquesta no ha de fer inversions!» D'acord. Però és la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària, la que fa aquells llibres tan macos, el desplegament del mapa sanitari, però és que resulta que s'incrementa d'un 165% el personal. I —ho repeteixo— capítol II, 3,8%. Això no té cap explicació política, no té cap —i no tindrà, segurament—, cap resposta política i és un signe més de l'absolut menyspreu i prepotència amb què aquest Govern i aquest Conseller tracta la Cambra —i, per la Cambra, el poble de Catalunya—, que no vol contestar cap de les greus imputacions polítiques que se li fan. Simplement les ignora, no les contesta. Les dóna per vàlides, doncs? Li ho he preguntat quatre vegades, eh, senyor Conseller : el cas de Vic, l'Oncològic, és així com dic jo o no és així? Si no és així, el seu deure és fer triomfar i fer brillar la veritat. Compleixi'l.

Esmena 288 i 292, són també... No, perdó, l'esmena 292 és

una transferència a l'Institut Català d'Assistència Social, segment Generalitat, de crèdits, perquè creiem que s'incrementa massa el capítol I d'aquesta Direcció General i proposem rebaixar el capítol I de la Direcció General corresponent de 10 milions per passar-los a l'Institut Català d'Assistència Social. És a dir, són esmenes en la mateixa línia de disminuir aquest exorbitant increment de personal propi.

I passo a l'esmena 295, una altra esmena amb una certa entitat, i que també els anuncio que el senyor Conseller no contestarà el que li vaig a preguntar. És una esmena de supressió de tota una direcció general, la Direcció General de la Seguretat Social. Aquesta Direcció General, senyores i senyors diputats, amb tot el que portem de legislatura no ha produït cap norma, ordre, decret o circular en el *Diari Oficial de la Generalitat*, la qual cosa denota el nivell d'activitat d'aquesta Direcció General. Només n'hi ha una, que és al *Diari Oficial de la Generalitat* del 19 del 9 del 84, número 470, nomenant el Director General, senyor Joaquim Carreras i Martí. Fora d'aquesta Ordre —d'aquest Decret, perdó—, revisats per ordinador tots els *Diaris Oficials de la Generalitat*, no hi ha cap producció normativa d'aquesta Direcció General, que és un autèntic bluf —ho he dit diverses vegades des d'aquesta tribuna—; no hi ha cap producció normativa d'aquesta Direcció General, cap : són dos anys, és tot un any de revisar el *Diari Oficial de la Generalitat*. Per això proposem la seva supressió i també passem els diners d'aquesta Direcció General a l'Institut Català d'Assistència Social per a atencions a certs grups de disminuïts que després, en el seu moment, ja en parlarem.

Finalment, a l'Institut d'Estudis de la Salut, hi van una sèrie d'esmenes —en les quals hi ha hagut abans, que el senyor Colomines ja ho ha esmentat, el seu error, en confondre'n una per l'altra— que sembla que siguin contradictòries, però no ho són; el problema és que hi ha un mal ordenament en el número del *Diari Oficial de la Generalitat*, però finalment totes concorden : es tracta de treure crèdits del Departament —generalment, crèdits d'increment de personal— per passar-los a l'Institut d'Estudis de la Salut, que nosaltres voldríem que tingués una major rellevància i que, per això, hi aportem aquests crèdits.

Però, en definitiva, senyores i senyors diputats, a l'alçada en què estem, el que cal és marcar les opcions i les prioritats polítiques, i em sembla, amb les meves intervencions, haver-ho aconseguit suficientment, i em sembla també haver aconseguit palesar suficientment a la Cambra quina és l'actitud política —que només parlo en termes polítics— del Conseller de Sanitat i Seguretat Social : absoluta mudeza, absoluta incapacitat de respondre a les qüestions polítiques, als compromisos que ell ha pres des d'aquesta tribuna, pels quals, potser, passarà com el Conseller que més promeses ha fet i menys n'ha complert.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, també faré un torn global en contra.

Bé, les esmenes... hi ha la primera, aquella esmena de què jo ja he parlat abans, que, com diu el senyor Espasa, concorda perfectament, i jo també m'excuso d'haver-la esmentat fora de temps.

Després fa referència a unes baixes per aplicar-les a lluites i

campanyes sanitàries, que ja tenen unes consignacions de 700 a 270 milions; aquestes baixes són les que corresponen a l'Hospital Oncològic, que és una previsió per afrontar els avals que, com sap molt bé el senyor Espasa, són com a conseqüència d'uns acords que ja es van debatre aquí i que es van fer ben explícits i que van ésser exposats a la Cambra en el seu moment. Nosaltres no podem, en aquest moment, deixar de banda aquestes previsions que havíem fet i que ja havíem comunicat i, tot i pensant que, evidentment, tot el que ell demana d'aplicació a altres serveis i conceptes fóra molt interessant, en aquest sentit, això, no ho podem fer.

Hi ha també una sèrie d'imports que volen passar a l'Institut Català de la Salut, i també n'hi ha una que passa de «Lluites i campanyes sanitàries», que té una partida de 269 milions, i es fa una transferència de fons a l'ICS per finançar l'assistència sanitària de l'ICS, que té 172.000 milions. Però, a mi, l'esmena que m'interessa remarcar... les esmenes, són dues : una que fa referència a la Direcció General de la Seguretat Social... Bé, això, es preveu el pas del servei 05, de 22 milions, més 5 milions, a la Direcció General de Serveis Socials, que, evidentment, prou que ho necessita, però queda a zero, aquesta Direcció General. El senyor Espasa ha fonamentat aquest canvi per unes raons que ell ha dit; jo l'haig de contradir en els següents aspectes. En primer lloc, que aquesta Direcció General té unes funcions, unes funcions —vostè ho sap, això—, i aquestes funcions són uns programes específics de preparació d'una cosa que ens és molt important per a nosaltres —que el dia que ho tinguem, això anirà molt diferent—, que és l'Institut Nacional —l'INS— i la tresoreria; això s'ha fet, evidentment, fa temps que això... però la culpa que no ho tinguem traspassat, no és nostra, senyor Espasa. En tot cas, l'anàlisi de l'estructura orgànica i funcional dels serveis a transferir, l'assessorament tècnic, l'ordenació, etcètera, etcètera... Hi ha un altre aspecte, que és l'exercici de les competències en matèria del mutualisme de previsió social, que aquí s'ha fet un treball important i que ja sap vostè que, de les mutualitats de previsió social, la Generalitat n'ha assumit les competències l'any 85 : són un total de 365, hi ha gairebé un milió d'associats i un volum d'ingressos de 30.000 milions de pessetes i representen vora —a Catalunya, sols— el 50% del conjunt estatal. Nosaltres pensem que aquests recursos que nosaltres apliquem a aquesta Direcció General, vaja, són justificats econòmicament, i no podem, evidentment, fer aquest canvi que vostè pretén, malgrat la bona intencionalitat de la seva esmena.

Finalment, hi ha l'esmena 296. N'ha parlat, vostè de l'esmena 296, em sembla... Sí. Bé, jo, això, és clar, això és aquell concepte tan debatut el primer dia, del 4111, dels ingressos, i es preveu aleshores el pas de 150 milions al capítol II, proporcionalment, del servei 31.

Bé, aquesta és una previsió —senyor Espasa : vostè, això, ho sap—, és una previsió de la retroactivitat del 86, del nou sistema de finançament, que no finança les despeses dels serveis transferits de la Seguretat Social. Per tant, nosaltres, en aquest sentit, aquest concepte d'ingressos, que el tenim valorat en unes pessetes, nosaltres aquí no podem preveure això que vostè diu del traspàs al servei 31; en tot cas, en el moment en què el sistema de finançament això ho prevegi, nosaltres veurem quina aplicació se li dóna, però, en aquest moment, a mi em fa l'efecte que fóra una mica irresponsable de poder

admetre-ho. En aquest sentit, nosaltres, senyor President, votarem en contra de totes les esmenes que ha defensat el Grup del PSUC.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem a posar a votació aquest conjunt de set esmenes.

Els qui siguin favorables a aquestes set esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'esmenes ha estat rebutjat per 17 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ens toca ara entrar a parlar de l'esmena 279, del Grup Socialista. Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garcia Sáez.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, només perquè aquesta esmena, per informar que és una esmena tècnica; és a dir, és una esmena que nosaltres hem de fer —i la defensarem— en l'Institut Català de Serveis Socials, que és l'esmena de totalitat. És a dir, sense aquesta esmena, que és de transferència de diners, difícilment podem defensar les esmenes que li anuncio. Per tant, demanariem que fos apartada i la defensariem a l'Institut Català de Serveis Socials, la 412.

El Sr. PRESIDENT : Bé, suposo que ningú s'hi oposa. Endavant : tenim ara a la vista l'esmena 284, del Grup Popular; per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. Aquesta és l'esmena que el senyor Colomines —amb una certa tradició de lapsus— ha avançat en contestar la nostra esmena a la totalitat, la qual cosa suposa que, pel principi d'igualtat de les parts en la seva actuació, ens farà gràcia després de defensar-la —i potser ja la donarà per defensada, com ha fet abans.

La nostra esmena pretén introduir una nova partida, que anomenem programa de foment institucional de la natalitat, amb una aportació de 20 milions de pessetes, perquè entenem que molt sovint s'ha sentit a la Cambra —i nosaltres repectem aquests posicionaments—, dic que s'ha sentit molt sovint la defensa de drets individuals relacionats amb la planificació sanitària; concretament, molt sovint hi ha hagut iniciatives entorn de la planificació familiar, entorn de l'exercici del dret a l'avortament, d'acord amb les previsions legals —aquest mateix matí s'ha parlat de la planificació familiar novament—, però el nostre Grup entén que Catalunya, com a collectivitat, sofreix —o, més endavant encara més, patirà— un fet fisiològic que és el descens de la taxa de natalitat, que, des de l'any 76, en què naixien 112.000 catalans per any, l'any passat n'han nascut només 60.000. Aquesta inversió de la piràmide de natalitat comporta uns problemes de tipus socials com són la readaptació d'escoles, com és les mancances de serveis socials i sanitaris per a les persones de tercera edat; comporta també, aquesta inversió de la piràmide d'edat, conseqüències de tipus econòmic, sobretot en ordre a les pensions de Seguretat Social, i, d'altra banda, comporta conseqüències de tipus psicològic i industrial, fins i tot, de l'envelliment de la població.

Aquest és un problema que el nostre Grup va denunciar amb una pregunta que vam formular el 4 de febrer proppassat, que va merèixer una resposta molt amable del senyor Conseller, el 6 de març, on el senyor Conseller, l'Honorable Con-

seller de Sanitat ens deia què, aquest problema, per part de l'Executiu, era objecte d'una anàlisi i que això, aquesta anàlisi, desembocaria en un programa d'actuacions que, entre altres punts, contemplaria el foment de la població materno-filial —i llegeixo textualment. Nosaltres entenem que això era una manca de concreció, senyor Conseller; acceptem l'explicació i les bones intencions, però com que, dic, ens semblava insuficient, vam formular una interpellació que està pendent de substanciar. I com que el moviment es demostra caminant, no en tenim prou amb aquest procés d'anàlisi, amb aquest programa d'actuacions de foment de la protecció materno-filial, sinó que, palesant un problema que ha estat admès pel Molt Honorable President Pujol, que recentment ha estat admès, també, pel Govern central, que ha posat de manifest el Consell Econòmic i Social de la CEE i que molts governs estrangers, alguns tan poc dubtosos de progressisme com el Govern precedent a França, amb les campanyes institucionals a les tanques, aquelles imatges de la senyora embarassada, etcètera, nosaltres, per tot això, dic, estem proposant una alta de 20 milions, que titulem —com he dit— «Programa de foment institucional de la natalitat», que demostra una voluntat política, un compromís amb xifres i no només amb paraules, senyor Conseller.

La baixa. D'on les treiem, les baixes? És allò que el senyor Colomines em deia que no enteníem. Doncs, miri, senyor Colomines, les baixes són set partides de despesa corrent que, en l'«operació rasquet» que vostès ens van proposar el mes de novembre —i que naturalment va passar—, va suposar el traspàs a l'ICS, amb suplement de crèdit, i, en concret, d'aquestes partides que jo esmento aquí, va ser un rasquet de 15.500.000 —i em remeto, doncs, a les dades de novembre. Fixi's bé que nosaltres no tenim res, ni molt menys, contra la Val d'Aran ni els programes que aquí s'esmenten, però, com acabo d'indicar, són programes, és a dir, són partides del capítol II, «Compra de béns i serveis», i, per tant, una vegada més els hem de dir, al Govern : «Gastin-se menys en fullets, en propaganda, en publicitat, en autobombo —permetin-me la llicència—, i facin actuacions directes i concretes a favor de tota la població de Catalunya.»

Ignorem si el Grup de la majoria acceptarà o no aquesta esmena; repeteixo que seria recolzar les paraules del seu propi Conseller. Ens temem, emperò, per les paraules que abans ens ha avançat el senyor Colomines, em fa l'efecte que votaran en contra, tota vegada que Convergència Democràtica de Catalunya —i dic molt clarament Convergència Democràtica de Catalunya— no s'ha distingit, precisament, en defensa de la institució familiar —a títol d'exemple, en la seva vessant inicial de defensa al dret de la vida i en altres vessants complementàries com la llibertat d'ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat doctor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Moltes gràcies, senyor President. La partida que fa referència al programa de foment institucional de la sanitat, senyor Esteve, està contemplada dintre d'un programa global d'orientació familiar que el Departament té en marxa. Evidentment, per a nosaltres el foment de la natalitat és una cosa que preocupa i al Conseller li preocupa molt —vostès, tots plegats—, ho saben, però també en tenim

d'altres, de preocupacions. El que vostè ha esmentat sobre allò que en diu el «rasclet», doncs encara fa més difícil aquesta segona operació que vostè pretén amb coses tan importants com són aquests programes i que estem completament segurs que vostès no els volen distribuir per gust, sinó perquè tenen interès a fer aquell augment en la partida de la natalitat. Nosaltres pensem que farem tots els nostres possibles a través del programa global de l'orientació familiar i que hem previst tots els mecanismes perquè aquest foment sigui possible. En aquest sentit, sentint-ho molt, no podem admetre, en cap moment, la seva esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Es posa a votació, doncs, l'esmena 284, del Grup Popular.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 3 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Ara tenim a la vista l'esmena 292, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable... Està defensada i votada.

La 299, també del Partit Socialista Unificat. Per defensar l'esmena 299, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA : Sí, senyor President. Molt breument. Pensem agrupar les esmenes 301, 303..., no, la 303 queda retirada, senyor President; 305, 306, 307, 308 i 309.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. ESPASA : Bé, aquestes són esmenes que pràcticament moltes d'elles són posades aquí amb motiu de no entendre els increments insospitats d'alguna de les partides. Per exemple, en l'última que he mencionat, l'esmena 345, hi ha un increment del 836% del total del servei 41 i ens semblava un increment molt important i que no enteníem. El mateix passa amb l'esmena 306, on hi ha un increment del 1.652% en el concepte 488, del servei 24, que són les pròtesis per a invàlids. El mateix diria de l'esmena 307, on hi ha un concepte de productivitat i això va lligat que en el mateix servei 41 el Departament de Sanitat, i en aquest cas també el Departament d'Economia i Finances, haurien de tenir una mica més de cura i haver-ne après més a fer tot això que els hem explicat, els pressupostos separats —això ja ho han après de la Seguretat Social—; ara també han d'aprendre, senyors del Govern, que dins de la Seguretat Social hi ha funcionaris, personal estatutari i personal laboral, contractat i fix, que no és el mateix personal funcionari que personal estatutari, i vostès, no riguin, perquè en els conceptes pressupostaris no ho saben i ho confonen i ho posen tot en una partida de funcionariat i no saben diferenciar entre funcionaris i personal estatutari, cosa, en la Seguretat Social, com sap molt bé el Conseller del ram, molt important, perquè n'hi ha moltíssims d'estatutaris i també bastants de funcionaris, i no és el mateix : i ni al personal estatutari ni al personal funcionari se'ls poden aplicar primes de productivitat respecte a l'estatut de personal de la Seguretat Social, cosa que l'any passat, en una petita patinada que van fer, tenien posat —el senyor Escudé se'n va adonar hàbilment en el moment

oportú, i aquest any això ja no ho han posat, potser per això han tapat el forat i parlen de personal funcionari i estatutari sense dir res. Però hi ha aquest altre concepte, en el servei 41, serveis administratius, de productivitat, que un no sap a qui s'aplica : suposo que en aplicació de la Llei s'aplica només al personal contractat laboral i fix, no a l'estatutari ni al funcionari, perquè, si no, hauríem entrat també en tot el debat que vam tenir al seu moment sobre les «bufandes», com eren i com no eren. Jo espero que aquí no sigui així; de tota manera, per això hi havia aquesta esmena.

I, amb això, senyor President, dono per defensades totes les esmenes que he mencionat.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Honorable orador. Voldria preguntar-li si entre aquestes hi ha compreses també la 300? (L'H. Sr. Espasa assenteix.) També? Molt bé, gràcies.

Per a un torn en contra de totes aquestes esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Sí, senyor President. Si no ho he entès malament, jo la 299 no he vist que ho digués. (Pausa.) També? Per tant, amb això acabem. Bé, jo també faré un torn en contra general de tota aquesta qüestió. Té un sentit, com diu el senyor Espasa, molt global, tot plegat, però jo li he de dir que em semblen molt bé els seus propòsits, però, per exemple, també li hauria de fer unes observacions. Nosaltres, aquí, destinem a la construcció, a l'adquisició per a la posada en marxa de CAP, que és el que sempre ens demanen i ens diuen que això ha de ser, i, aleshores, que això preveu 505 milions, que en traguem 30, que tampoc és una quantitat massa grossa, però que això ho apliquem a la marxa de la reforma de l'assistència primària. Nosaltres hem dit que aquí s'apliquen 359 milions. Nosaltres hem dit que aquesta reforma d'assistència primària, com vostè comprendrà, no la farem ni aquest any ni l'any que ve; per tant, nosaltres anem aplicant tot el que puguem treure ara d'aquestes partides, que ens són totalment necessàries per a la construcció d'aquests CAP que tenim ja en marxa —de veritat que això no és pas possible.

Passa el mateix pel que fa referència a la baixa de partides dels capítols I i, és clar, a la que diu remuneracions de personal. És clar, això, vostè ja sap que és impossible produir aquesta baixa, és impossible produir-la, perquè són despeses fixes de personal, que vénen regulades per la mateixa llei pressupostària de la Seguretat Social, i a causa del que això produiria de problemàtica econòmica dintre del sistema. Això és totalment impossible. És a dir, jo vull entendre totes aquestes esmenes que vostè està defensant o fent, unes esmenes que vostè hi vol donar un alt contingut polític, les admeto com unes esmenes d'alt contingut polític, però també amb un contingut polític tan alt com dona la meua alçada, jo també li haig de dir que no les podem admetre perquè distorsionen el nostre programa, distorsionen la nostra línia política —aquella línia de la qual jo he parlat abans—; sense que signifiqui cap mena de menyspreu, nosaltres haurem de rebutjar totes les esmenes.

Em penso que amb això..., deixi'm mirar que no me'n deixi alguna d'important en què jo li hagi de fer alguna observació... No, no n'hi haig de fer cap, només una cosa que, en tot cas, ja li comentaré després, però que en aquest moment ja dono per rebutjades les esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem a posar a votació aquest conjunt

d'esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 19 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ara entrem ja a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que té tres esmenes a la totalitat. La 310 i la 311, que són del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la 312, del Grup Socialista.

Per defensar conjuntament les dues primeres, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat doctor Espasa.

El Sr. ESPASA : Sí, òbviament les dues són la mateixa esmena, una és a la part de diner fiscal i l'altra és a la part de diner procedent de la Seguretat Social de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Substancio aquesta esmena a la totalitat molt breument, només en atenció al que creiem que era una demanda absolutament justa, que, com cada any, ens ha arribat de determinades associacions que treballen per la protecció i defensa dels disminuïts psíquics i que nosaltres vam atendre i que ara, a la vista del *Butlletí* 133, del Parlament, semblaria que haguéssim no atès aquesta petició i aquest compromís que tradicionalment hem assumit de demanar una major despesa per part del Departament, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials en atenció als programes de disminuïts psíquics. No figura en l'esmena que en el seu moment nosaltres vam plantejar, perquè la nostra esmena anava aparellada al que va ser un dels punts importants, crec jo, de la polèmica del nostre portaveu en matèria de pressupostos, el senyor Maties Vives, amb el Conseller d'Economia i Finances —i, per extensió, amb el Consell Executiu— quan discutíem, quan li demostrava l'aposta equivocada i a la baixa que havia fet a l'hora d'estimar els possibles ingressos que vindrien per la fórmula definitiva de finançament. Nosaltres, aquí, apostàvem, crec, amb una visió més nacional, també més d'esquerres, però més nacional que no la del Consell Executiu, per una quantitat més alta : el senyor Maties Vives ho va argumentar amb una gran precisió i brillantor i no seré jo ara qui repeteixi els seus arguments; en tot cas, aquí va quedar l'argument, i en funció d'aquest major ingrés nosaltres volíem dedicar, d'aquest major ingrés que nosaltres xifràvem en 10.250 milions més, 500 milions per als programes d'atenció i promoció als disminuïts psíquics, i aquesta esmena nostra, perquè afectava també els ingressos, no va ser admesa a tràmit per la Mesa, i aquesta és la raó que jo aprofiti aquesta esmena a la totalitat per fer aquesta precisió, per reclamar des de l'esmena a la totalitat atenció al Consell Executiu i al Conseller de Sanitat i Seguretat Social en aquesta proposta que nosaltres havíem fet i que, per raons de tràmit parlamentari, ara no estem en condicions de defensar si no és en el marc d'aquesta esmena a la totalitat, que és el que acabo de fer. I, amb això, dono per defensades, senyor President, la 310 i la 311.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies. Per a un torn en contra, el doctor Colomines. Vol esperar...

El Sr. COLOMINES : Sí, farà la defensa el Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Senyor President, si m'ho permet, com que hi ha una altra esmena a la totalitat del Grup

Socialista, acumularia la defensa de les dues esmenes. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a la defensa de l'esmena a la totalitat, 312, del Grup Socialista. La senyora Pilar Ferran té la paraula.

Perdó, em permet recordar que, segons s'ha dit abans, havia quedat aparcada, fins a aquest moment, l'esmena 279?

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President, defensaré la 312 a la totalitat i, a la vegada, faré la defensa de la 279, 313, 315, 316, 317, 319, 320 i 321. Senyores i senyors diputats, els dos moments forts de debat d'aquesta Cambra durant l'any, que és en primer lloc el debat de política general i el segon aquest, el debat de pressupostos, quan vostès veuran pel que diré a continuació, no s'assemblen de res, no concorden les paraules dites aquí, en aquell debat de política general, pel senyor President de la Generalitat, omplint-se la boca de les intencions que tenia el Govern de la Generalitat de portar a terme una sèrie d'objectius en matèria de benestar social. Això, a l'hora de plasmar-ho a la realitat, a l'hora de veure la concreció d'aquestes intencions, no veiem on és, no quadren aquestes intencions amb el que llegim en els Pressupostos. I dic que no quadren perquè els números ens diuen el següent : si bé en el Departament de Sanitat i Seguretat Social, l'any 85, hi havia 186.000 milions de pessetes, i en el 86 n'hi ha 201.000 milions, això suposa, aquest increment, en el 85, d'un 8,8, i en el 86, d'un 8,9, però bé..., en el que fa referència a serveis socials, en relació amb la totalitat del Departament, suposa aquest 8,8 i 8,9. Llegit així, semblaria que hi ha hagut un increment en la dotació del pressupost de serveis socials. I no és així, perquè aquest increment correspon, exactament, a les quantitats rebudes, finalistes, de pensions dites del FAS, del Fons d'Assistència Social. És a dir, aquest increment no és del pressupost en si, sinó d'unes quantitats rebudes que han incrementat substancialment el pressupost del servei social. Però no solament no hi ha augment, sinó que el conjunt del pressupost de serveis socials, en relació amb el general del Pressupost de la Generalitat, el 1985 era d'un 2,2% en relació amb el pressupost general, i en el 1986 és l'1,9%; és a dir, hi ha hagut una baixa en relació amb el pressupost total de la Generalitat. Ara bé, aquest any canvia quelcom més que l'any passat, i canvia que tenim una Llei de Serveis Socials, i aquesta Llei, que tots vam aprovar en aquest Parlament, amb algunes abstencions i vots en contra, per part del nostre Grup, diu, a l'article 18, apartat número 2 : «Les entitats locals que estableixin en llurs pressupostos dotacions no inferiors al 4% del total podran tenir preferència per gaudir de la col·laboració de la Generalitat» : és a dir, aquells ajuntaments que tinguin un 4% dels seus pressupostos de serveis socials en relació amb el total del pressupost d'aquell ajuntament, i aquí veiem que el pressupost de serveis socials de la Generalitat, l'any passat, era d'un 2,2 i aquest any és d'un 1,97, malgrat que s'ha posat en una Llei de Serveis Socials que els ajuntaments hi posin el 4, i en el pressupost de serveis socials de la Generalitat hi ha encara una dotació inferior a la que tenien l'any passat.

Aquest és un argument de retorn. Un altre argument és la seva distribució interna per àrees. Àrees tan claríssimes com el que es distribueix a l'àrea «Infància». Qualsevol govern una mica progressista dona prioritat a les àrees, en aquest moment, d'infància —és a dir, tots aquells programes que fan referència a la prevenció, a l'atenció d'aquest sector de la societat. Doncs,

saben quant és, aquest total? És el 8% del pressupost de serveis socials. El 8 va distribuït a infància, només un 8! També ho comparo amb programes dels ajuntaments que oscil·len i van als voltants d'un 20% dels pressupostos municipals de serveis socials en relació amb infància; el de la Generalitat és d'un 8%.

Un altre sector, o una altra àrea que també mereix totes les prioritats en aquest cas, per exemple, anuncia... En el discurs de presentació de la Llei de Serveis Socials el senyor Conseller deia, fent referència a l'àrea d'atenció primària, deia: «El concepte d'atenció d'atenció primària com a punt d'accés immediat al sistema de serveis socials, com a instància de prevenció de les causes de la marginació social, d'orientació i d'informació, com a dimensió de referència informada vers els serveis especialitzats i amb les seves funcions de suport per al desenvolupament comunitari, incorpora unes possibilitats i uns camins decisius per a la racionalització de la identificació i cobertura de les necessitats socials.» Bé, estem d'acord que moltes de les coses que es puguin fer en serveis socials estan en mans de l'atenció primària. Tot això ho vam aplaudir tots plegats en aquesta Cambra; a l'hora de veure això en els pressupostos, suposa el 5% del pressupost de l'ICASS. Em sembla, per tant, com deia al principi, que no correspon omplir-se la boca amb aquestes paraules, tant del President de la Generalitat com del senyor Conseller, en parlar del tema dels serveis socials com a l'hora de plasmar, en els seus pressupostos, aquestes intencionalitats polítiques.

Passant al bloc d'esmenes, hi ha un grup que fa referència..., que nosaltres fem un canvi per incrementar el finançament a entitats sense finalitat de lucre. I, d'entrada, pot sorprendre que els socialistes, que sempre acostumem a treure, a fer esmenes en el sentit de treure a entitats privades i posar-ne al sistema públic... Què passa en aquest cas, que ho fem al revés, és a dir que posem i incrementem a partides destinades a entitats privades? El que cal explicar a aquesta Cambra és quines entitats privades són, qui se'n beneficiaria, de tot això. Aquestes entitats privades, en la seva major part, bastant de quantitat d'aquest Pressupost, fa referència a associacions de pares, però no simplement a associacions de pares, sinó associacions de pares que fan una tasca supletòria de l'Administració; és a dir, fan allò que, com que fa anys que l'Administració encara no ha donat els serveis públics que ha de donar en matèria de serveis socials —i, en aquest cas, d'educació especial—, aleshores hi ha associacions de pares que ho fan. Bé, doncs si elles ho fan i l'Administració encara no té els seus propis serveis, almenys el que cal que faci l'Administració és que doni el suport necessari perquè facin aquesta tasca.

Amb referència a l'educació especial, fixin-se que hi ha 5.670 nens que necessiten educació especial. La majoria d'aquests nens, una majoria d'ells —no sabem exactament el nombre de places, ningú ho sap: la Conselleria tampoc té xifres en aquest sentit—, van a centres privats. Aquests centres privats, han de pagar els pares unes quantitats, els més barats, d'unes 4.000 pessetes al mes, i altres se'n van a les 30, les 40, el que vulguin cobrar alguns d'ells.

També segons dades —aquestes sí— donades per la Conselleria, del cost tècnic que suposa una aula d'educació especial —el cost aquest global entre tots aquests nens i el tipus d'aules que necessitarien—, caldrien 2.680 milions per afrontar educació especial en aquests centres. En canvi, aquests centres pri-

vats que depenen d'aquestes associacions, d'alguna manera, fan tants estalvis i tantes reduccions que només amb 1.692 milions farien el cas. Però, així i tot, encara tenim un dèficit de 988 milions. I qui l'eixuga, aquest dèficit? Lògicament, han de ser els pares. I això, si fèssim un nombre total entre el nombre de pares i aquest dèficit, ens donaria que li tocaria aproximadament a cada pare 174.250 pessetes l'any —si el repartiment fos exactament igual; el que sabem és que hi ha diferències entre aquests centres i, per tant, en afrontar-la els pares, aquesta necessitat. Però amb tot això som també dins d'un any en què hi ha l'aplicació de la LODE, que ja és vigent, on està el dret de l'ensenyament, en aquest cas, en el sector dels disminuïts psíquics del nostre país.

En el que fa referència a altres situacions, a altres centres —no en aquest cas, d'educació especial—, quant al programa d'ajudes que té la Conselleria, dono les xifres que per al 1984 va tenir una cobertura de 12.000 beneficiaris, però aquesta cobertura sembla que només és el 50% dels sol·licitants —això són dades passades per aquesta federació de pares—, el 50%. Els pares estarien disposats a un increment gradual, progressiu, lògic, raonable en el temps, i posem que, per a aquest any, fos un 12% d'increment d'aquesta cobertura; entenem també que estarien disposats que el 25% del cost total fos per part dels pares: així, es necessitarien per al 1986 2.590 milions, i n'hi ha pressupostats, només, 1.500. És a dir, en aquest cas, en aquesta partida també tenim un dèficit de 1.000 milions. Qui ha d'afrontar aquest dèficit de 1.000 milions per a aquestes necessitats? Aquí posem algunes alternatives, algunes que en part les cobreixen, en part encara no. I ho explicaré.

Són les esmenes 313 i 315. Nosaltres, a la baixa, vèiem aquest enunciat i deia, l'enunciat d'aquestes partides deia «Dotació a serveis de nova creació», i un altre enunciat diu «Edificis i altres construccions». Bé, com que tal com se'n lliura el Pressupost, tal com han dit també altres persones que m'han precedit, l'explicitació del Pressupost no és gens clara i, a més a més, no se'n lliura en el seu moment una memòria explicativa; com que, a més a més, encara no tenim cap pla d'actuació clar en el qual puguem entendre què vol dir tota aquesta denominació tan universal, entenem que això es podia donar de baixa i, per tant, incrementar aquestes partides que, al principi, deia on havien d'anar destinades. Quan hem rebut una certa memòria, un cert resum de tot això, veiem que aquests edificis i aquests centres estan ja en funcionament, alguns d'ells són serveis en funcionament i en creació; per tant, ja no ho podem donar de baixa.

Per tant, les esmenes 313 i 316 les retirem, però no les següents. Mantenim la 279 i la 315 perquè en aquestes dues es donen de baixa 300 milions destinats a obligacions financeres de l'Hospital Oncològic que, una vegada més, diem que què ens hi va i què ens hi ve, quines necessitats competencials i de primera línia hi té el Govern de la Generalitat de cara a tirar endavant —no a tirar endavant; en aquest cas, a pagar les obligacions financeres del Patronat de l'Hospital Oncològic—, i creiem que 300 milions podrien anar a eixugar aquests greus dèficits d'aquestes situacions de què he parlat anteriorment.

Quant a les esmenes últimes —317, 19, 20 i 21—, passa una mica el mateix que abans. És a dir, l'enunciat del Pressupost anava referit també a dotació de serveis de nova creació i a edificis nous, que no sabíem quins eren —com que no hi ha pla,

ho repeteixo, no ho sabem—, i a dotar-ho a corporacions locals, atès que la Llei de Serveis Socials dona moltes competències —i també la Llei de Règim Local— en el que són la prestació dels serveis socials. Aleshores, pel tractament que tenen els ajuntaments des de l'ICASS i des de la Conselleria quan surt una convocatòria per acollir-nos-hi els ajuntaments, surt conjuntament amb aquesta denominació, diu «Convocatòria per a corporacions locals i entitats sense finalitat de lucre», és a dir, tots barrejats estem a la mateixa alçada, tant és que siguin corporacions locals —i, per tant, l'Administració—, tant és que siguin entitats sense finalitat de lucre; per aquest tractament, d'una banda igualitari i, per tant, injust, que se'ns dona aquí... Perquè, si bé no tenim memòria tampoc a la mà del que ha estat la subvenció per part de la Conselleria a aquestes corporacions locals, el que sí que podem fer cada ajuntament és una llista d'allò que sabem en les nostres localitats de què ha subvencionat la Generalitat a clubs de jubilats, associacions, petites entitats, associacions de veïns, etcètera, etcètera, en matèria de serveis socials. Comparem amb el que ha rebut l'ajuntament i cada vegada més la corba declina avall en relació amb els ajuntaments i cada vegada més la corba puja en el tractament de les entitats privades.

Com que he exposat el perquè de la baixa d'aquestes quatre esmenes a què he fet referència —la 17, 19, 20 i 21—, aquestes quatre les retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, voldria aclarir-me si també ha retirat la 312?

La Sra. FERRAN : No, no. La 17, 19, 20, 21...

El Sr. PRESIDENT : Però abans ha parlat de la 313 i d'una altra.

La Sra. FERRAN : 13 i 15.

El Sr. PRESIDENT : Ah!, 15.

La Sra. FERRAN : Es mantenen la 12, 79, 16.

El Sr. PRESIDENT : D'acord, d'acord, gràcies. Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, atès com és d'avançada l'hora i la ja llarga sessió, intentaré cenyir-me i ser al màxim breu possible. Així, doncs, si m'ho permet també el senyor President, acumularé el torn en contra de les dues esmenes a la totalitat i les esmenes que el Grup Socialista ha mantingut per a aquesta sessió.

Jo voldria fer una referència explícita a la intervenció de la Diputada senyora Ferran, perquè, tal com ja vam discutir a l'hora que vam discutir la Llei de Serveis Socials, es va veure clarament que hi havia dues opcions, dues formes diferents d'entendre la societat, en general, i d'una manera especial en el món dels serveis socials. Avui, però, no ha deixat de ser una sorpresa de veure que, efectivament, encara que aquestes discrepàncies es mantinguin —i espero que es continuïn mantenint al llarg del temps—, d'alguna forma s'hagin canviat una mica els papers, és a dir que les esmenes que ella ens presenta, tant la de la totalitat com després les esmenes parcials, van pràcticament totes encaminades a afavorir el que podríem dir-ne la societat civil.

Quant a, especialment, l'esmena a la totalitat, també ha fet esment que les propostes que ha fet el Govern de la Generalitat no es corresponen amb el que després és el programa econò-

mic, és a dir, a la traducció, en la lectura del Pressupost.

Jo voldria, tot i essent breu, fer una petita referència de quin és el Pressupost que aquest any la Generalitat té previst per a serveis socials, entenguí's tant la mateixa Direcció General com l'ICASS, i en aquest cas especialment l'ICASS, i veure que els percentatges que ens ha donat la Il·lustre Diputada no s'ajusten a la realitat.

Per una banda, els recursos de què aquest any disposarà l'ICASS, uns —com saben molt bé la senyora Diputada i la resta d'il·lustres senyors i senyores diputades— vénen per la part de Seguretat Social, una altra part ve pel que podríem dir-ne diner gastat —i aquest encara està subdividit en el que és la gran nòmina— i, finalment, el que són els recursos propis que aporta la Generalitat.

Jo voldria, ja d'una vegada per totes, donar llum a aquesta Cambra pel que fa referència a les aportacions de la Generalitat, en el tema de serveis socials i, especialment, a l'ICASS. Dir que per part dels recursos rebuts d'INSERSO són 4.700 milions de pessetes. El que són recursos de l'Estat, no Seguretat Social, doncs, 10.195 milions, dels quals ja n'hi ha 8.400 que vénen a la gran nòmina, és a dir, amb noms i cognoms, i finalment 1.700, que són el que podríem dir-ne que la Generalitat en pot fer una certa distribució.

Doncs bé, en definitiva, doncs, aquests 1.129, que són els que l'Estat aporta a la Generalitat per fer una lliure distribució, la Generalitat, per la seva part, aporta 2.000 milions; que no se'ns digui més que el que són distribucions pròpies està pel damunt l'aportació de l'Estat del que és l'aportació de la Generalitat : 2.000 milions, senyor Garcia, 2.000 milions.

El Pressupost de l'any 85, en el seu conjunt, va sumar 16.475 milions i el de l'any 86, 18.024 milions. Hi ha un increment que jo ja vull deixar clar també des d'aquesta tribuna que tant de bo fos superior, tant de bo la Generalitat pogués tenir més recursos perquè això fos superior, però que ha suposat a l'entorn del 10%. Entorn del 10% dels diners destinats a serveis socials és l'increment que hi ha hagut respecte al Pressupost del 86, respecte al Pressupost de l'any 85.

Però hi hauria una possibilitat d'esmenar aquesta diferència encara palesa, aquesta diferència que fa que els nostres disminuïts, la nostra gent gran, els nostres infants poguessin tenir un suport superior. I aquesta és una diferència que mai s'ha dit en aquesta Cambra, i hi va haver oportunitat de fer-ho en la discussió de la Llei de Serveis Socials, però, perquè el Grup Socialista va retirar justament l'esmena que en la resposta s'hauria pogut fer aquesta explicació, no es va fer. Jo, avui, aquí, ho haig de fer perquè és greu i gruixut. Pel tema de Seguretat Social vostès saben perfectament que quan s'ha discutit per l'ICS, és a dir, el que és Seguretat Social-Sanitat, s'ha estat discutint de l'ordre del 16%, 16,3, 16,25, 16%, etcètera —diferents percentatges. I, per a la mateixa població, els senyors i les senyores diputades han de saber que, pel món dels serveis socials, és a dir, via INSERSO, s'està, en aquests moments, rebent el 9,9%; el 9,9%, per al mateix nombre de població. Això suposaria que només que tinguéssim un tractament —quan dic «tinguéssim» m'estic referint al món dels serveis socials— similar al que està tenint l'ICS, és a dir, Seguretat Social —Sanitat, suposaria al voltant de 2.400 milions més de pessetes/any. I això no és innovació d'aquest any, és a dir, aquesta diferència l'hauríem o s'hauria o es podria intentar re-

clamar d'anys anteriors, però només que fos d'un any —serien 2.500 milions de pessetes. Poden estar convençuts, senyores i senyors diputats, que amb 2.400, 2.500 milions de pessetes més l'any, si bé és cert que no podríem resoldre els problemes de serveis socials, i és cert que no podríem resoldre d'una forma definitiva tot el problema i totes les circumstàncies del món dels disminuïts, no només psíquics, sinó físics, sensorials, gent gran, infància, etcètera, sí que ben segur que el col·lectiu afectat estaria substancialment més content que no pas el que s'està avui i ara.

He promès ser breu i intentaré, doncs, també donar resposta a les esmenes puntuals que han estat presentades pel Grup Socialista. Bé, és cert que s'han retirat algunes d'aquestes —i així ho ha anunciat la Il·lustre Diputada—, però jo voldria sortir en defensa del que ha estat la presentació del programa del Govern i, si bé possiblement quan el Grup Socialista va presentar les esmenes, doncs, potser en aquell moment no coneixia encara quin era el programa i, per tant, podia tenir els dubtes i plantejar les esmenes que plantejaven de fer rebaixes, que després s'ha adonat que no podia fer, sí que hi ha hagut un tràmit de Ponència entremig, hi ha hagut un tràmit de Comissió i, finalment, vostès han mantingut les esmenes a portar avui en el Ple, que ara retiren, però han tingut temps i coneixement suficient perquè no arribessin. Jo suposo que és que s'han adonat que, realment, estar parlant del món dels disminuïts, en general, o del món de la gent gran, i estar demanant, per una banda, increments, millores —a l'alça, en definitiva— i que la partida de la baixa l'estiguessin traient del mateix món dels disminuïts, dels vells, de la infància, perquè d'alguna forma també crec que es contradeien amb la seva pròpia filosofia, és a dir, estaven intentant donar ajuts a la societat civil que s'ocupa dels disminuïts, dels vells, de la infància, etcètera, i, en canvi, estaven coartant la possibilitat que la mateixa administració generés els seus propis serveis, és a dir, no es poguessin construir o no es poguessin inaugurar les residències de Trinitat Vella o de Cambrils, la de Borges Blanques —quant a vells— o la residència de grans disminuïts de Tarragona; evidentment, era una contradicció.

Nosaltres, suposo que al llarg d'aquesta legislatura i potser durant encara més anys, sempre que aparegui una discussió basada, bàsicament, en el món dels serveis socials, entrem en contradicció. Aquesta vegada no havia de ser una excepció i per totes aquestes raons, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, els anunciem, en nom del Grup de Convergència i Unió, que votarem en contra de tot aquest Grup d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a fer la votació de les tres esmenes a la totalitat —310, 311 i 312— i, si no els sembla malament, agrupariem les dues puntuals, eh, conjuntament en la mateixa votació, que són la 279 i la 316.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 18 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Quedava el dubte si l'esmena 314 estava ja defensada o no. La veritat és que, consultat el Grup corresponent, l'entenia inclosa dintre del bloc d'esmenes que ja han estat defensades i

votades. Amb això suspenem la nostra sessió per reprendre-la a tres quarts de quatre.

(Se suspèn la sessió a dos quarts de tres de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon, i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el Lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Anem ara a treballar sobre el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. La primera esmena que hi havia va ser retirada, o ha estat retirada, que és la 366. Tenim, doncs, en porta, la 367, que és una esmena del Grup Socialista a la totalitat. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President, només és una esmena a la totalitat del Gabinet del Conseller i Secretaria General, que donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT : Bé. Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... (*Pausa.*) Ah, no hi ha torn en contra. Bé. Aleshores, seguim amb l'esmena 368, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies, senyor President. Bé, el nostre Grup parlamentari agruparà, en aquest torn, la totalitat de les esmenes al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

L'esmena 368 el que pretén és reduir tot el que fa referència —reduir no, suprimir— a les gratificacions per serveis extraordinaris, entenent que en el cas d'aquest Departament no es justifica l'existència d'una partida com aquesta, per incrementar dues dotacions pressupostàries com són les indemnitzacions als consells assessors i a altres òrgans del Departament, multiplicant-lo per dos, entenent que aquest és un concepte que té menys pressupost enguany que l'any 1985, i des de la nostra òptica el funcionament de consells assessors, el funcionament d'entitats territorials per a la promoció d'activitats agràries, representen, en definitiva, institucions que, al costat del mateix Departament, serveixen segurament per compassar o per donar un ritme a determinats plantejaments que pugui fer el mateix Departament, més d'acord amb el que és la mateixa realitat social o més d'acord amb el que és, en definitiva, la realitat agrària de casa nostra. Per altra banda, a nosaltres ens preocupa que el fet que l'execució del servei 01, el 30 de novembre, estigui situat no encara en el 70% del seu pressupost, i, en definitiva, lligant aquestes dues idees, és a dir, la infrutilització dels consells assessors que fa el Departament i la nostra voluntat de potenciar-los en un futur és el que ens portava a fer aquesta esmena.

L'esmena 369, en la qual, de nou, eliminem una partida que ens sembla supèrflua, com atencions protocol·làries i representatives, per dotar una partida que és la corresponent a les subvencions a atorgar als sindicats pagesos per foment a la presta-

ció de serveis, previ programa d'actuació concertada amb el mateix Departament, nosaltres entenem que no votar aquesta esmena, o no votar una esmena similar —en qualsevol cas amb quantia apreciable, no com aquesta transaccional que hem signat tots els Grups per un import de 800.000 pessetes—, diu molt poc sobre la voluntat de dur a terme a Catalunya una actuació realment concertada entre el Departament i els sindicats. Jo diria que el Conseller va en contra pròpia, és a dir, en la mesura que no estimuli la concertació amb aquestes centrals sindicals per a la prestació de serveis; en la mesura que no es dinamitzi una realitat sindical a Catalunya, el que es pot produir és que en un futur, més enllà de voluntats polítiques o sindicals, el que hi hagi és una voluntat d'aquests mateixos sindicats de, a partir del mateix debilitament, com a conseqüència d'una insuficient infraestructura encara avui, que porti, en definitiva, a anorrear el que és el mateix «pacte agrari», pomposament anomenat a casa nostra.

Per tant, entenem nosaltres que si des del Govern, des del Consell Executiu, d'una banda es nega o no s'estimula o no es fa el suficient, o no es fa res —que és el que realment creiem nosaltres que es fa : res— perquè els sindicats incrementin la prestació dels seus serveis i, per tant, puguin, a partir d'aquí, nodrir-se de recursos, i per altra banda tampoc s'estimula la via del concert per determinats programes d'actuació amb aquests sindicats per la mateixa prestació de serveis pel mateix Departament, evidentment estem bloquejant aquesta realitat sindical, i, lògicament, d'aquí es deriva que aquests sindicats es debilitaran en un futur, a Catalunya, i, per tant, serà molt difícil fer una política agrària en una via de concertació com la que aquí s'ha dut a terme. I, per tant, entenem que és anar contra les mateixes concepcions de l'actual Consell Executiu, si és que aquestes concepcions són realment sinceres, si no ho són, llavors, òbviament, les coses no anirien per aquí. Per tant, entenem que un increment d'un 25% fóra expressió d'aquesta voluntat política, i és per això que el plantejem.

A l'esmena 388, que s'ha de veure conjuntament amb l'esmena 390, nosaltres plantejem que hi hagi un increment de 20 milions de pessetes per a la compra de finques per augmentar el patrimoni públic forestal, partida que, tant si vas als Serveis Territorials de Lleida com als de Girona, com als de Tarragona, et diuen que, evidentment, és del tot insuficient. Pensin vostès que hi ha 19 milions de pessetes per a aquestes compres de finques, quan hi ha oportunitats de poder augmentar el patrimoni públic, no només amb l'avantatge que té incrementar aquest patrimoni, sinó pel fet que alliberes zones del territori i les treus del flux normal comercial per destinar-les, en definitiva, a ser autèntics pulmons, a ser autèntiques zones, espais verds, que puguin nodrir, en definitiva, tot el que és el cicle de l'oxigen—, i aquest augment finançar-lo sobre la base d'una desaparició d'una partida que a nosaltres no ens agrada, que és la restauració i l'adequació d'edificis rurals en terrenys públics, perquè fins que no se'ns demostrï el contrari, això, normalment, el que representa és fer despeses més aviat quantioses en un o dos edificis cada any, que després resulta que no són utilitzats per la immensa majoria de la ciutadania, sinó per especímens molt concrets d'aquesta i normalment vinculats a determinats serveis de la mateixa Generalitat —abans, i això no és culpa de la Generalitat, abans es feia exactament igual en mans del Ministerio de Agricultura, i concretament amb un or-

ganisme molt específic anomenat ICONA—, i que, en definitiva, per tant, és una partida que nosaltres..., fins que no se'ns demostrï el contrari, la seva utilització no és la que, des d'un llenguatge més o menys progressista, es podria dir, sinó tot al contrari, i en conseqüència plantejem la seva desaparició.

I, per altra banda, lliguem una reducció important en la partida d'ajuts per a la població forestal, no tant perquè no vulguem repoblar determinats boscos, sinó que ho lliguem, o això s'ha de veure lligat, a l'increment que nosaltres plantejem de l'ordenació i millora de les explotacions forestals i neteja de boscos, és a dir, entenem que el que cal és una política molt més preventiva en aquest moment, i que aquesta partida de repoblació forestal és absolutament ridícula, insuficient, i que, per tant, segurament el millor fóra deixar-nos estar de... no goso dir la paraula, però segurament l'expressió més *ad hoc* en aquest cas fóra la petita demagògia que hi ha al darrere d'aquesta partida, deixar-la anorreada o deixar-la molt reduïda per passar, en definitiva, a una millor ordenació de tot el que són les provisions forestals i la neteja d'aquests mateixos boscos.

I, finalment, amb l'esmena 394, senyor President, senyores i senyors diputats, el que pretenem és eliminar la partida d'inversions en immobilitzats materials per destinar-lo a una sèrie de partides de la Direcció General de Pesca Marítima, que en definitiva nosaltres entenem que són absolutament necessàries. És clar, quan vam preguntar en Comissió a què responia aquest article 68, se'ns va dir que l'article 68 era la realització d'una sèrie d'estudis molt importants, necessaris i que no es podien eliminar. És clar, des de la nostra òptica l'article 68 cau dintre del capítol VI, el capítol VI són inversions, se'ns dirà que aquest és l'estudi necessari per fer la inversió *a posteriori*, però, és clar, llavors, quan vostès parlen de tant per cent d'inversió, de tant per cent d'estudis, és clar, feta la llei feta la trampa, perquè si vostès primer ens diuen : «la inversió a Catalunya ha crescut tant», però després quan arribem a una partida de setze milions i mig de pessetes ens diuen : «no, és que això no són inversions, això són els estudis de forma tal que l'any que ve puguem fer les inversions», el que estan convertint vostès és un pressupost en el qual tot és capítol II, tot és, a tot estirar, capítol IV, i que, en definitiva, el capítol VI queda totalment anorreat. Per tant, nosaltres, el que plantejem és que això vagi transferit al capítol VI real, d'inversions en edificis i en altres construccions, d'inversions en maquinària, instal·lacions i utilatge, inversions immobiliàries, que, en definitiva, els ho deixem dintre del seu propi Departament, però no perquè ho destinin alegrement a fer estudis a partir de l'aplicació del capítol VI, sinó perquè ho destinin al lloc on al capítol VI precisament està predestinat, en aquest cas per via de llei pressupostària, que és, en definitiva, fer inversions reals a casa nostra.

I aquestes són, senyor President, senyores i senyors diputats, les esmenes que el nostre Grup parlamentari presenta al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb una voluntat no de confrontació frontal, diguem-ne, amb el que és el pressupost del Departament, sinó de corregir aquestes petites deficiències o grans deficiències que a nosaltres ens sembla que és quelcom que fóra d'extraordinària utilitat per a la Catalunya d'enguany.

El Sr. PRESIDENT : Bé, per a un torn en contra d'aquestes

cinc esmenes, l'Il·lustre Diputat senyor Grau té la paraula.

El Sr. GRAU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la primera esmena que ha defensat el Grup del PSUC, que és l'esmena 368, on intenten rebaixar la partida de gratificacions per serveis extraordinaris. Aquesta partida són hores extraordinàries. Com és conegut, en el funcionament d'una Administració o de qualsevol organització de treball hi ha moments punta on és necessari fer determinats treballs, que no hi ha la disponibilitat de personal suficient i es requereix l'existència d'hores extraordinàries. Nosaltres podríem comprendre que es plantegés una rebaixa substancial de la partida d'hores extraordinàries si aquesta fos significativa, però aquesta partida en concret representa un 0,1% de les remuneracions de personal del Departament. Per tant, no creiem que, donada aquesta magnitud, sigui una partida que hagi de ser encara més disminuïda.

Tampoc veiem justificada l'alça, perquè, per exemple, en el cas de les indemnitzacions als consells assessors i altres òrgans, l'experiència ens demostra que, donat el nombre de membres i de reunions anuals, la quantitat consignada en el Projecte que debatem és suficient, encara que es facin més reunions de les que, segons el senyor Maties Vives diu, s'estan fent ara.

Quant a l'esmena número 369, partirem, per raonar sobre ella, de l'alça. El Projecte destina 20 milions a transferències corrents als sindicats pagesos. En la seva esmena el Grup del PSUC ens proposa que elevem les transferències corrents als sindicats pagesos de 20 a 25 milions. És a dir, en principi no hi ha una raó política que ens faci oposar-nos a aquesta alça, i menys en uns moments en què estem a unes hores que s'inicia una campanya electoral, és a dir, al Grup de la majoria probablement li aniria bé acceptar una esmena com aquesta, que facilités diners als sindicats pagesos. Ara bé, aquesta esmena està plantejada fent la baixa a una partida on és difícil realment fer la baixa, i això ho dic..., no és un argument per sortir del pas, és un argument real. Si aquesta baixa hagués estat feta potser a una altra partida on hi hagués més marge de maniobrabilitat, potser es podria acceptar.

Ara bé, dit això, podem deduir d'aquestes paraules que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca destina pocs diners als sindicats pagesos? Si intentem fer un raonament partint de dades objectives i comparant amb altres administracions, no creiem que es pugui treure aquesta conclusió, ja que la dotació a les organitzacions d'agricultors que hi ha en els pressupostos del Ministeri d'Agricultura i la resta de comunitats autònomes respecte al total del capítol IV i del capítol VII representa un 0,1% del pressupost, mentre que aquest percentatge en el cas del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya és d'un 1,3%; és a dir, proporcionalment és deu vegades més gran la quantitat que es destina al Pressupost de la Generalitat de la que es destina en pressupostos amb els quals ens podríem comparar.

Quant a l'esmena 388, la baixa és de 12.660.000 pessetes a la partida d'inversions reals en la restauració i adequació d'edificis rurals en terrenys públics, és a dir, si bé l'alça d'aquesta partida pretén augmentar el patrimoni públic, el que hem de pensar és que aquest patrimoni que s'adquireix necessita també ser conservat, i no pot ser destinat a usos alternatius, usos culturals, socials i recreatius, o científics i de divulgació, si prèviament aquest patrimoni no és conservat i adequat. La utilització d'a-

quest patrimoni del Departament d'Agricultura és necessari en el món rural en general, però més especialment en les àrees rurals més despoblades i en les àrees de muntanya.

La segona baixa d'aquesta esmena reduiria de 9.300.000 pessetes a 2 milions el concepte de transferències de capital com a ajuts per a repoblació forestal. Aquest concepte té com a objectiu incentivar organitzacions no governamentals interessades en la repoblació forestal perquè la facin elles mateixes, i aquesta política ja s'ha desenvolupat per una Ordre del 4 de març de 1986. Per tant, és necessari disposar d'alguna partida per afrontar aquesta política.

Quant a l'esmena 390, que pretén reduir les despeses de suport tècnic a la inversió, ja sap, pel debat que vam fer en Comissió, el senyor Maties Vives que considerem que aquests fons són necessaris per a la redacció dels projectes que vol endegar la Direcció General del Medi Rural; per poder fer els projectes cal disposar dels fons adients per realitzar treballs previs, fer aixecaments topogràfics, confeccionar plànols i fer cartes per conèixer les característiques del sòl.

D'altra banda, una cosa similar és el que passa amb el concepte d'inversions en immobilitzats immaterials que el Grup del PSU vol reduir de la Direcció General de Pesca. Cal tenir en compte que la Direcció General de Pesca és una direcció que fa poc que funciona, que, per tant, una sèrie de treballs tècnics previs a la realització de les inversions són més necessaris que en una altra direcció general. I, a més a més, el criteri de fer aquest tipus d'estudis molt vinculats a la inversió, comptabilitzar-los com a immobilitzat immaterial és el mateix criteri que segueix l'Administració central. Aquest tipus de treballs no són estudis en general, sinó que són estudis sobre contaminació marina, sobre recursos mariners i pesquers, sobre els calats, la flota, la fauna piscícola, etcètera, que són necessaris per fer posteriorment les inversions de la Direcció General de Pesca. Al mateix temps, l'alça no està justificada, és a dir, l'alça és incrementar proporcionalment la resta de les partides d'aquest capítol i, per tant, és una alça buscada simplement per poder tenir una contrapartida a la baixa.

Vostè, senyor Maties Vives, ha fet una sèrie d'esmenes puntuals, aquesta vegada no ha posat en discussió la filosofia general del Departament, ha estat un debat en què no hi ha hagut esmena a la totalitat i que les esmenes han estat sobre aspectes concrets, i això potser és la primera vegada que passa en el debat del Departament d'Agricultura. Per tant, li donem les gràcies.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació les esmenes que han estat ja defensades i debatudes.

La primera és aquesta esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista, la 367.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

(Remor de veus i rialles.)

Bé, continuem... Perdó, ordre, prego que s'asseguin en els

seus seients.

Continuem amb la votació de les esmenes defensades pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Podem votar-les conjuntament? Es poden votar conjuntament, ningú no s'hi oposa?

Bé, doncs, els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

(Remor de veus.)

Ara tenim a la vista l'esmena 370, del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament la 370, la 381, 386, 389 i 392. Totes aquestes...

El Sr. PRESIDENT : 93?

El Sr. ALEU : 92. Totes aquestes esmenes tenen en comú l'alça, l'alça que està dedicada al foment de mutualitats d'assegurances agràries. Aquesta és una mancança que nosaltres trobem a faltar dintre de la política que du a terme el Departament d'Agricultura, i, per tant, nosaltres proposem aquestes alces per tal que això es pugui fer. És una vella aspiració del sindicat més ampli dintre de la pagesia catalana, i nosaltres creiem que seria bo dotar l'agricultura catalana d'una mutualitat d'assegurances agràries.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres no estem d'acord amb aquest grup d'esmenes per dos tipus de raons, per on han situat les baixes però també per l'alta que acaba de raonar l'Illustre Diputat del Grup Socialista.

En principi, les baixes afecten tot el que és la renovació del parc de vehicles del Departament. Per exemple, en el cas dels serveis centrals i dels serveis territorials, si s'acceptava l'esmena del Grup Socialista s'haurien de destinar, suposant que els vehicles actuals tinguessin una duració, que es pot considerar molt llarga, de deu anys, es podria disposar de 360.000 pessetes per vehicle per adquirir i per renovar el parc. En el cas d'altres serveis, s'arriba a la quantitat de 260.000 pessetes per vehicle, que quedarien per renovar el parc de cent trenta-un vehicles del Servei d'Extensió Agrària i de quinze vehicles del Servei de Capacitació Agrària. És a dir, que d'acceptar aquestes esmenes hauríem de fer circular els Serveis d'Extensió Agrària i de Capacitació Agrària en vespino, la qual cosa no és gaire realista.

També supprimeixen tots els fons que van destinats a la reestructuració de serveis comarcals de sanitat animal, és a dir, s'ha de dir que aquesta reestructuració és la primera reestructuració d'aquest tipus que es produeix a Catalunya, perdó, a Espanya, i es fa a Catalunya, i hi ha unes partides destinades a la compra de mobiliari i material inventariable, a la instal·lació dels equipaments i laboratoris necessaris perquè funcionin aquests centres comarcals de sanitat animal. I això respon a la transferència que ha rebut la Generalitat dels veterinaris, que depenen quant a sanitat del Departament de Sanitat, orgànicament, però funcionalment depenen també del Departament

d'Agricultura i hem de fer que la seva gestió sigui eficaç.

Val a dir que en el Pressupost de 1985 es destinaven 35 milions a la millora dels serveis d'agricultura i que en el de 1986 es destinen 473 milions, dels quals 326 van a millorar els serveis veterinaris. Bé, també se suprimeixen els tres vaixells d'inspecció que té la Direcció General de Pesca Marítima, en aquesta esmena. Per tant, no podem acceptar l'esmena per aquestes raons. Però tampoc considerem que siguin necessàries les alces que aquesta esmena proposa; és a dir, el conjunt de les esmenes suposa incorporar 119 milions de pessetes al concepte de transferències de capital per foment de les mutualitats d'assegurances agràries, que està obert en el pressupost amb la quantitat simbòlica de 1.000 pessetes. El Departament ha obert aquesta partida en el cas de totes les actuacions que passen per l'Institut Català de Crèdit Agrari, per si hi hagués algun tipus de fons provinent de l'Estat. Però cal dir que la política de foment de mutualitats d'assegurances agràries segueix el criteri de fomentar l'existència de mutualitats perquè siguin aquestes les que assumeixin la cobertura dels riscos agraris dels seus associats. Ara bé, el foment d'aquestes mútues es farà a través de crèdits d'interès preferent, a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari. En el cas que aquests crèdits se subvencionin, serà una altra partida la que se'n farà càrrec, concretament la de transferències de capitals a organismes autònoms en el concepte d'ajuts per millorar les condicions financeres de les línies de foment. Aquesta partida està dotada amb més de 49 milions de pessetes, i cal tenir en compte que en el cas dels crèdits subvencionats el cost no es dona en un sol any, sinó que es distribueix al llarg dels anys que dura el crèdit.

Per tant, perquè considerem que les baixes no són raonables i, a més, l'alça no és necessària, votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació, doncs, aquestes cinc esmenes que acaben de ser defensades i rebatudes.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt d'esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt d'esmenes ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Correspon ara de debatre l'esmena 371, del Grup Popular. Per a fer-ho, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santacreu.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. SANTACREU : Gràcies, senyor President. Si pot ser, debatrem les esmenes 375, 371, 372,...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No pot pas ser, perdóni. *(Pausa.)* Sí, sí, d'acord.

El Sr. SANTACREU : La 379 la retiraré.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 379, retirada. D'acord, gràcies.

El Sr. SANTACREU : 382, 383, 384, 387 i 391, totes conjunts, si us plau.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : És a dir que són totes les del Grup Popular?

El Sr. SANTACREU : Sí, sí.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, senyor Diputat. Té la paraula el senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Senyor President, senyores i senyors diputats, per debatre aquestes esmenes jo demanaré a aquesta Cambra, per favor, que haig de fer una mica d'història referent al nostre tema, aquest gran problema que avui tenim la nostra pagesia.

Retornaré a l'any 1985, que el nostre camp, els nostres homes del camp, van acabar amb un endeutament de 375.000 milions de pessetes. D'aquests 375.000 milions de pessetes una part va ser del crèdit oficial del Banc de Crèdit Agrícola, amb un interès d'un 12, més comissions, més corretatges, que se'n va a un 13%. I la xifra restant va ser el crèdit privat de caixes d'estalvis i banques, amb un interès aproximadament d'un 15 o un 20%. Senyories, poden comprendre que el nostre camp no pot pagar aquest interès, i aquí vam arribar a l'entrada del Mercat Comú. Com tots, els nostres mitjans difusors del país, tant diaris, rius de tinta, programes de televisió..., ens van comunicar que el nostre camp passaria per moments difícils, que el nostre camp li seria molt difícil poder aguantar aquesta investida del Mercat Comú, senyors, ja estem al Mercat Comú. Estem al Mercat Comú amb unes baixes de la carn de 150 pessetes, dels preus de la llet que fa tres anys que no s'han pujat, i successivament tots els productes que ens van arribant massivament de les nacions d'Europa. Això està així al camp. Jo voldria que es posicionessin i molt bona part d'aquests escons on vostès, els de la majoria, s'asseuen, són vots que els ha donat el nostre camp, són vots que els homes del camp, la nostra pagesia, els va votar. Tenim nosaltres pobles, pobles que han tingut vostès el 80 i el 90% d'aquesta pagesia; aquesta pagesia avui passa per moments crucificants, passa per moments, com ja deien abans els mitjans de difusió del nostre país, que no es podria aguantar. Avui estem així.

I avui, passivament, aquests escons on estan vostès asseguts estan mirant les crítiques, estan mirant tot el que passa, però ningú no fa res. Si nosaltres ens transmetem amb la història del nostre país, que veurem que els nostres homes del camp, en el seu temps, si ens remuntem cent anys enrere, que van fer possibles, gràcies als seus estalvis i d'aquells caballers que van venir a la ciutat, van poder fer la gran industrialització, aquella industrialització que avui encara tenim en ment, com van ser uns Ribíes, com van ser uns Elizalde, com van ser tantes fàbriques que vam poder industrialitzar i vam ser els pioners d'Europa de la industrialització. I va ser gràcies a aquells esforços d'aquells pagesos que en aquell seu dia van fer tot el possible perquè pogués ser possible amb el seu esforç de la seva vida. *(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)*

El nostre camp ha aportat a Catalunya la seva història, el nostre camp ha fet que a Catalunya ens sentíssim orgullosos d'ells, i avui, que necessitem aquest esforç de tota la comunitat perquè puguem subsistir, avui ens trobem en aquest Parlament que està aprovant en aquests moments un 2,6 del pressupost general.

Senyors diputats, és lamentable que mentre el pressupost de l'Estat està en un 11%, aquests socialistes, que diem que ho fan tan malament *(rialles)*, estan en un 11%, i nosaltres avui aprovem un 2,6%. *(Remor de veus.)* Per tant, jo només voldria un moment de reflexió, un moment..., perquè si nosaltres ens

remuntem a quan érem jovenets veurem que els llibres de text deien que la riquesa natural del nostre país era l'agricultura. Avui hem oblidat aquesta agricultura, ja no se'n parla, d'agricultura, mentre que aquestes Corts de l'any 31 i 36, si repassem aquells butlletins, veurem que un 50 i un 60% del temps que va passar aquests sis anys de Corts, només es va parlar d'agricultura i ramaderia, no es va gairebé discutir res més. Potser era perquè el President era procedent del camp, i el Conseller en cap també era un pagès, potser era per això *(rialles)*, però jo crec que aquí ho hem oblidat, i crec que això no pot vertaderament pas ser, perquè nosaltres hem de subsistir. I llavors, si ens remuntem al Mercat Comú, veurem com s'estan barallant, veurem com s'estan debatent perquè els seus productes siguin combatius, i veurem també, senyors meus, veurem que al camp els donen subvencions, des de comprar un cotxe, des de fer la petita reparació, des de tot, tenen unes grans facilitats, i aquí nosaltres, quan anem als Departaments, que, per cert, senyor Conseller, que li agraeixo molt que estigui aquí, les seves persones que té a les seves ordres són vertaderament atentes, magnífiques i servicials, però l'única resposta que et diuen, en totes les proposicions que se'ls porta, és que no tenen diners. Que no hi ha diners, que no es pot pagar, que no es pot fer això, i és clar, a nosaltres ens sorprèn, perquè jo sempre havia pensat : pobre Conseller, ja que tenim un conseller jove, animós i amb ganes de fer coses, i no té diners, és clar. Això és la mort d'un polític... *(rialles)*, si està en un departament i no té diners. Però ara me n'adono, senyor Conseller, ara me n'adono que no és així. Mentre els ICS, el rasclet, l'any 85, se'n va emportar, vostè, gairebé de 4 a 500 milions de pessetes. És lamentable, això : en un moment de crisi, en un moment de gran ofec per al nostre camp, que encara els cèntims no es donin on s'hagin de donar, que s'hagin donat als altres departaments. *(Remor de veus.)*

Per tant, jo estic molt desanimat, veig que no anirem enlloc, que a Catalunya hem de tenir una autonomia; Catalunya és molt de Catalunya, els catalans hem de lluitar i hem de fer alguna cosa; ara, el camp no podem anar a les fites per on hem d'anar, perquè així no hi anem.

Ara bé, senyor Conseller, no es posi trist, però pensi que el 85, el 85 vostè no va pagar del 84 ni les subvencions dels tancs frigorífics, no va pagar el sanejament —que s'està pagant ara—, i perquè hi va haver una revolució *(rialles)*, perquè van dir que no feien més sanejament si no els pagaven, i que, en acabat, encara els tancats tampoc. O sigui que nosaltres estem totalment abandonats, totalment..., no hi ha consciència del que passa en el camp, i veritablement jo passo a discutir les esmenes, aquestes esmenes que ja sé que vostès em diran que no —ho diran, que no—, però les he de proposar a vostès, a la seva vènia, perquè crec que tampoc té massa importància, perquè si, en acabat, aquestes pessetes s'aproveïssin, també és molt possible que sobressin els diners i que, aleshores, tampoc anessin a l'agricultura *(rialles)*, que anessin a un altre ministeri; o sigui, crec que això no té massa importància *(rialles)*.

Nosaltres proposem, el nostre Grup proposa que en la partida de desenvolupament dels plans de modernització i consolidació de la base territorial de les empreses familiars agràries, proposem passar 10 milions de pessetes més a l'empresa inicial, que era de 1.000 pessetes. I nosaltres creiem que aquests 10 milions de pessetes ja comencin a treballar, ja comencin

aquesta partida de ja poder desenvolupar-se i no esperar l'any que ve.

L'esmena 383, que és un complement, que és un complement..., esperi's, que em sóc equivocat..., que sóc passat d'un full a l'altre, perdó, senyors, o sigui que l'esmena 375, que és per a ajuts per millorar les condicions financeres i les línies de foment; aquest pressupost és de 49.280.000 pessetes. Nosaltres proposem d'augmentar amb 7 milions de pessetes aquesta partida.

L'esmena 371, del Gabinet del Conseller i Secretaria General, ajuts per millorar les condicions financeres dels préstecs per paliar els efectes de les nevades. Senyors diputats, de les nevades passades, jo crec que se n'ha de parlar aquí, en aquest Parlament. Han d'assabentar-se vostès de tot el que va passar. En les nevades passades, que van ser molt greus, que vam estar en alguns pobles 21 i 22 dies incomunicats de llum, i que als vuit dies encara no havia vingut cap autoritat, i al cap de vuit o nou dies es va presentar en una de les moltes comarques un helicòpter amb un conseller... Que és molt maco quan està nevant, anar amb helicòpter; oh!, que és bonic, tot (*rialles*). En canvi, anar a baix amb cotxe i patinar, és difícilíssim. Ara, es va presentar i vertaderament va cridar els ajuntaments, va mirar a veure què s'havia de fer —i per cert que el senyor Miró, el vaig telefonar moltes vegades, em va atendre molt bé i em va donar tota classe de facilitats i li he de donar des d'aquesta tribuna les més expressives gràcies.

Va ser una nevada d'un metre i escaig, incomunicats cinc, sis i set dies, vam quedar sense llum, sense telèfon; la llet, el bestiar es va fer malbé. Però és que no va ser una nevada, va ser una tempesta de vent que va durar una hora o tres quarts d'hora i que se'n va emportar les teulades, se'n va emportar les cases, se'n va emportar les naus, va ser un vertader *debacle*, i jo, que vaig anar a socórrer, que vaig fer potser una de les funcions de polític que no havia fet mai, i aquells dies la vaig fer; aquells dies vaig anar a moltes cases, vaig anar a socórrer molta gent, vaig fer el que vaig poder, i vaig anar a una de les cases —per donar-vos la magnitud del que va ser aquesta tempesta—, i em deien, aquests senyors, que passo unes torres molt altes per endavant, i diu que veien aquella torre que feia així i que feia aixà, i van dir: «Oh!, és que és possible que se'ns tombi», i la veien tombada damunt de casa seva, i van mirar de marxar, i amb aquell vent no van poder, i es van posar dins de casa seva i van resar el rosari perquè es veien morts; en canvi, una torre de tres o quatre més avall es va tombar i no els va fer res. O sigui, per donar compte que encara avui si vostès van, il·lustres diputats, de Vic a Berga veuran el bosc, veuran el bosc gairebé en un 80% arrasat, quasi bé tot arrasat, i que després d'aquest temporal d'aigua i de vent van venir les reparacions; en aquelles reparacions, s'hi van ficar els camions, les companyies elèctriques, telèfons, les de gran tensió, i allà ho van arrasar tot. Allà avui encara veurien vostès que en els camps com encara no hi ha res; aquells camps han quedat verges, perquè hi van posar els camions, allà s'ensorraven, n'hi havia d'altres que els anaven a treure; bé, un vertader *debacle*.

Seria molt llarg d'explicar i crec que vostès tots tenen ganes de plegar, i, per tant, he d'abreujar. (*Rialles*.) Ara bé, jo crec que havia de ser zona catastròfica, i vertaderament era una zona catastròfica, però, al senyor Miró, no li agraden les zones

catastròfiques, no, no li agraden. Perdoni, senyor Miró, m'explicaré, m'explicaré, perquè jo no sé si es va demanar o no es va demanar; era una zona catastròfica i no ho van donar. Ara bé, també era una altra zona catastròfica, senyor Miró, quan les nevades, aquelles nevades de fred que hi va haver aquí, a la costa, i no es va fer zona catastròfica, mentre que a València, a Alacant, a Múrcia es va fer zona catastròfica. I els nostres diners que teníem a l'IRYDA, aquests diners van passar cap aquelles zones, perquè nosaltres no ho vam demanar.

Vull dir que, jo li dic això, que no li agrada? No sé si ho va demanar, però aquí nosaltres no vam tenir zona castròfica, no la vam tenir i això és lamentable, perquè segons les cambres... (*Remor de veus*.) Per favor, senyor Miró, que parlo, i sóc un diputat, crec que m'ha de respectar i m'ha de sentir, no? Bé, moltes gràcies. Bé, doncs, segons les cambres agràries, les cambres agràries, a les quals hem de tenir un gran respecte, les cambres agràries de Catalunya van dir que havien fet uns danys, uns mals de 6 a 8.000 milions de pessetes, de 6 a 8.000 milions de pessetes. I avui ens trobem aquí que el senyor Miró ens porta per paliar les nevades, per paliar els que demanen un préstec, préstecs que els agricultors no podem tornar, perquè hem de pagar uns danys que s'han fet, que no són rendibles, que no són competitius, que són alguna cosa que ha fet mal, doncs, ens posa 64 milions de pessetes, que són per pagar la diferència del 12% a un 7%, que són cinc punts. O sigui, d'uns danys, senyores i senyors diputats, compte!, atenció!, d'uns danys de 6 a 8.000 milions de pessetes, ens trobem que demanen, per paliar, 64 milions de pessetes.

Jo, em sembla que ja és per tancar i plegar, no? Bé, però, aniré continuant. O sigui que això és així, aquests 64 milions de pessetes per aquests danys. Jo, és clar, crec que també aquí anem seguint la farsa, anem seguint tot el que ha de fer, demano 8 milions més de pessetes, perquè siguin compresos aquests 64 milions de pessetes.

En l'esmena 372, empresa familiar agrària amb caràcter pilot, nosaltres demanem 17 milions de pessetes més, amb 9 milions de pessetes més. Aquesta empresa, aquesta Llei, que va ser aprovada aquí per aquesta Cambra, pels digníssims diputats que estan aquí, va ser una llei, senyor Miró, amb una gran il·lusió, amb una gran satisfacció meua, perquè ja és hora que la joventut, aquesta joventut que ens marxa del camp, aquesta joventut que és una preocupació, que ja cada dia se'ns va a les grans ciutats, i que aquestes grans ciutats que fem són una fàbrica d'aturats, i que tota l'alta muntanya està ja parada, en tota l'alta muntanya no hi queda ningú; queden les cases parades i no hi queda ningú, i aquella joventut i aquella gent està en les grans ciutats, on el que fem és una fàbrica d'aturats. Per tant, aquesta Llei era per protegir, precisament, l'empresa familiar agrària petita, aquesta gent que treballen de dia i nit, i que treballen vuit dies, i que no tenen ni vacances per Nadal, ni per Setmana Santa, ni mai, de vacances; només sempre, a casa seva, a treballar. Ja és hora que hi hagi..., al Conseller, li vaig elogiar, li vaig aprovar i li vaig fer grans elogis.

Ara bé, aquesta empresa, senyors, que jo crec que es necessiten milers de milions de pessetes per tirar-la endavant. Doncs, no; aquí li vam adjudicar 20 milions de pessetes i encara ens n'han sobrat 5, ens n'han sobrat 5; vol dir que aquesta empresa que vam fer aquí i que vam fer amb gran il·lusió no s'ha posat en marxa. I nosaltres demanem, en comptes de 9.300.000 pes-

setes, demanem 17 milions de pessetes més, perquè almenys es pugui anar vivint, i tinguem la il·lusió i la satisfacció —els que vam aprovar aquesta Llei— que aquesta Llei subsisteixi.

L'esmena 379, ajuts al finançament de millores dels processos de producció, transformació i comercialització. Aquesta esmena la só retirada, perquè crec que ja està bé.

La 382, ordenació i adequació de la ramaderia extensiva. Aquesta és una partida oberta amb 1.000 pessetes, i que també creiem que, per què perdre el temps i esperar l'altre any? La dotem amb 10 milions de pessetes perquè pugui anar treballant i perquè puguem avançar un any, perquè l'altre any serem un any més vells, doncs, avancem alguna cosa.

L'esmena 382 és un complement dels plans de modernització i consolidació de la base territorial de les empreses familiars agràries. També és una partida de 1.000 pessetes, i nosaltres pensem el mateix: dotar-la perquè pugui començar a treballar.

L'esmena 384, indemnitzacions compensatòries a explotacions agro-pecuàries ubicades en zones naturals de muntanya, també oberta amb 1.000 pessetes. Nosaltres també creiem que s'ha de dotar amb 6 milions de pessetes perquè pugui treballar, perquè puguem avançar temps.

L'esmena 387, ajuts per a habitatges d'agricultors joves i per al turisme rural. Ja ho crec que sí! Aquesta està oberta amb 930.000 pessetes; també nosaltres posem de 10 milions de pessetes. Això és molt important. Ens trobem que les cases de camp abandonades les estan espoliant, estant avui traient fins i tot les teules, perquè aquestes teules antigues tenen un gran valor, i se les emporten, s'emporten les escales, s'emporten les teules... Doncs, si aquí hi ha turisme, si hi ha aquests joves i aquestes famílies que volen anar en aquestes cases, crec que seria un gran què, almenys aquestes cases d'aquesta vella història, d'aquesta història que té Catalunya, d'aquesta antiga Catalunya i que tots n'estem molt orgullosos, almenys que no es puguin espoliar, almenys que puguin anar vivint. Per tant, crec que és molt important aquesta partida, perquè d'aquesta manera podrem ajudar aquestes antigues edificacions.

Esmena 391, producció i indústries alimentàries. Aquesta és una esmena que està dotada amb 4.600.000 pessetes. Està oberta amb 1.000 pessetes i nosaltres creiem que l'hem de dotar amb 4.650.000 pessetes.

I crec que sóc informat de totes les esmenes, i jo demanaria a vostès, senyores i senyors diputats, que més o menys tots som d'origen del camp, més o menys tots som del camp, que tinguessin una mica de consideració amb aquest camp que es mor, amb aquesta Catalunya..., la seva història és el camp, els homes hem sortit del camp, els homes de Catalunya encara estimen el camp, i, per tant, no el deixem morir i mirem que aquestes partides, a les quals se'ls va passar el rasclet i se'n van anar a altres ministeris, almenys, si tenim un pressupost tan mínim com és un 2,6, i que el pressupost de l'Estat és un 11%, almenys no ens deixem emportar, per favor, aquest capítol I, de 286 milions de pessetes, i el capítol IV, de 7 milions de pessetes, i el capítol VI, de 30 milions de pessetes, i el capítol VII, de 280 milions de pessetes. Per favor, almenys aquests cèntims, que es puguin invertir al nostre camp, que aquest camp n'estarà agraït.

I pensin, per acabar, o tenim una agricultura i una ramaderia fortes... Si no tenim això, no tindrem mai una Catalunya forta.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra d'aquestes vuit esmenes, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hi ha una primera qüestió sobre la filosofia que inspira, no el discurs que s'ha fet en defensa de les esmenes de Coalició Popular, sobre el qual ja parlaré, sinó en el conjunt real de les esmenes presentades.

Sota la majoria de les esmenes del Grup Popular hi ha l'intent de passar despeses corrents a despeses de capital. Això no és una suposició nostra, sinó que va ser argumentat així en Comissió, i si s'examinen les esmenes es podrà veure que aquest és el sentit genèric de totes elles. Però, s'ha de pensar que les despeses de capital no són sempre millor que les despeses corrents, i especialment no ho són en aquest cas. Una agricultura moderna i eficaç requereix una bona prestació de serveis, i la prestació de serveis suposa despesa corrent. Aquesta prestació de serveis és necessària encara més quan es dona a Catalunya que la gran majoria de les unitats productives agràries són empreses familiars.

En conseqüència, la política del Departament és potenciar la prestació de serveis als agricultors, política amb la qual coincideixen la pràctica totalitat de les organitzacions professionals d'agricultors de Catalunya.

Respecte al conjunt de les esmenes que s'han presentat, moltes d'elles fan referència a l'interès d'aquests capitals que, segons l'Il·lustre Diputat que m'ha precedit, els agricultors no poden tornar. El mecanisme que utilitza el Departament d'Agricultura és la subvenció de l'interès dels crèdits a través de l'Institut Català del Crèdit Agrari. Per tant, quan s'analitzen les partides que hi ha en els pressupostos destinades a determinats diners d'ajuts, s'ha de pensar que si diu 60 milions, 65 milions, no s'està referint a 65 milions en crèdits o a 65 milions d'ajut, sinó que el volum de crèdit s'arriba a poder oferir en aquell concepte és unes 35 vegades superior a la quantitat que figura en la partida del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per tant, quan diem: «tan sols hi ha 65 milions per fer tal cosa», l'hem de multiplicar per 35, la qual cosa ja suposa una quantitat que supera els 1.000 milions de pessetes en volum de crèdit.

Això, ha estat constantment mal interpretat pel Grup Popular, i això ha justificat la majoria de les seves esmenes.

Hi ha una altra confusió que justifica la majoria de les restants esmenes del Grup Popular, i és que fa alces a partides que tenen un finançament, o bé de 1.000 pessetes o un finançament baix, perquè són transferències que vénen consignades en el Pressupost de l'Estat i que després són transferides a la Generalitat. Per aquest concepte hi ha més de 1.000 milions de pessetes, per tant, no és sensat que la Generalitat de Catalunya consignï quantitats elevades en partides per a les quals hi ha programes estatals, dels quals es rebran els fons a continuació.

Bé, donada l'hora que és i el dia que és, no m'allargaré més en el raonament d'aquestes esmenes, però sí que els he de dir, pel que s'ha referit..., per tot el que ha dit el Diputat que m'ha precedit, que, per afrontar l'ingrés al Mercat Comú, difícilment podrem recórrer a les subvencions i, sobretot, a les subvencions als mitjans de producció de les empreses agràries. Per tant, haurem de recórrer a la prestació de serveis a l'agricultura, que és la línia que hem expressat abans. Per tant, quan el Departament

ment segueix la filosofia de donar més importància a la prestació de serveis, està posant-se en la línia de l'ingrés al Mercat, en el que és necessari fer per a l'ingrés al Mercat Comú.

I, finalment, li diria al senyor Santacreu que no es desanimi, que anirem a algun lloc, que malgrat el que ell diu els agricultors no estan totalment abandonats, si bé l'agricultura és un sector en transformació, i que, per tant, té dificultats, com tot sector en transformació; però pensem que a la fi d'aquest procés serà possible tenir una agricultura forta a Catalunya, perquè coincidim amb ell que perquè hi hagi una economia catalana forta hi ha d'haver una agricultura forta, malgrat el petit pes en població activa i en valor afegit que té l'agricultura sobre el conjunt de l'economia catalana.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, debatudes aquestes esmenes, anem... *(L'l. Sr. Subirà s'aixeca per parlar.)*

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)* : Senyor President, sense ànim de convertir la votació de les esmenes en una expressió xilena que el senyor Vice-president coneix, coneix molt bé, el nostre Grup demanaria votació separada en tres blocs, si pogués ser. En el primer bloc, les esmenes 371, 372, 375 i 387; en un segon bloc, les esmenes 383, 384 i 391, i en un tercer bloc, l'esmena 382.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé. Cap inconvenient.

El Sr. TORRES *(de l'escó estant)* : Demanaria votació separada de l'esmena 372.

El Sr. PRESIDENT : 382. Ja està demanada. *(Pausa.)* A veure si jo ho he entès bé. Jo tinc, en un bloc, 371, 372; un altre, 375, 387; un altre, 383, 384, i un altre, 382.

El Sr. SUBIRÀ : Senyor President, 371, 372, 375 i 387, juntes.

El Sr. PRESIDENT : Tot això junt.

El Sr. SUBIRÀ : 383, 384 i 391, juntes, i 382 a part. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a posar a votació l'esmena 371 i la 375. Sí o no? 371, 375 i 387.

Els qui siguin favorables a aquestes tres esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 5 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions.

Ara anem a la votació de la 372.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 57 en contra i 17 abstencions.

Ara la 382.

Els qui siguin favorables a la 382, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció.

Finalment, la resta, que deuen ser la 383, 384 i 391.

Els qui siguin favorables a aquest grup d'esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 59 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a l'esmena 373, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aleu.

El Sr. ALEU : Moltes gràcies, senyor President. Per anunciar la retirada de la 380 i acumular la 373, 378 i 395, amb el que crec que quedaria tot el Departament d'Agricultura junt.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé.

El Sr. ALEU : El motiu d'aquestes tres esmenes no és altre que la Llei que va aprovar el Parlament de Catalunya, la Llei 23/1985, de Creació de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, que va aconseguir un ampli consens; dintre dels pactes es va introduir una disposició addicional, la tercera, que jo vull llegir, i diu, concretament : «El Consell Executiu, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha de promoure la legislació oportuna per tal d'emmarcar adequadament l'estructura orgànica i funcional de l'Institut Català de la Vinya i el Vi dins l'ordenament jurídic vigent en matèria d'empreses públiques i de millorar l'adaptació a les necessitats del sector vitivinícola català sobre la base de l'experiència assolida en l'actuació del dit Institut.»

Aquesta Disposició Addicional va merèixer les següents consideracions en l'explicació de vot, que no han tingut, fins en aquest moment, cap resposta, i llegiré concretament l'explicació del senyor Víctor Torres, en nom del seu Grup, i deia concretament : «Hem acollit amb satisfacció l'addició d'una disposició addicional, la tercera, relativa a l'Institut Català de la Vinya i el Vi. En efecte, tant el Grup Socialista com nosaltres vàrem pensar que era necessari incorporar al llistat d'entitats integrades aquest Institut, que avui ja frueix a casa nostra d'un real i merescut prestigi. Si la solució que s'ha adoptat, en definitiva, no s'adopta d'una manera textual, podríem dir-ne el sentit de la nostra esmena, sí que hem de reconèixer que deixa la porta oberta a una nova legislació que tindrà per objecte destriar les activitats de l'Institut, purament de recerca, i que continuarà exercint com a entitat independent aquelles que són purament de promoció i de comercialització.»

En semblants termes es va explicar el Portaveu del nostre Grup i nosaltres observem que fins avui no s'ha promogut des de la Conselleria cap tipus de legislació que tendeixi a això. Com que nosaltres desitjàriem que aquesta tria es fes al més ràpidament possible; per això vam presentar aquestes esmenes, amb l'esperança que això accelerés aquest procés.

De tota manera, i com que nosaltres estem totalment a favor de la tasca de promoció que fa l'Institut Català de la Vinya i el Vi, anunciem que prendrem una iniciativa legislativa per tal que aquesta actuació que no ha fet la Conselleria la faci el Parlament, retirem les tres esmenes.

Moltes gràcies, President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, retirades aquestes esmenes, tenim ara a la vista una sèrie d'esmenes del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que comencen amb la 374. Per defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, efectivament, és un conjunt de cinc esmenes

que el nostre Grup ha presentat al Departament d'Agricultura, i, bé, les anem a defensar en una sola intervenció.

La primera, que porta el número 374, és una esmena motivada per la sorpresa que vàrem tenir nosaltres en llegir una partida, la partida 471.01 del servei 01, que diu «ajuts per a danys catastròfics, 2.780.000 pessetes.» Evidentment, ens va semblar que hi havia una desproporcionabilitat entre el que es pot qualificar de dany catastròfic i la migradesa d'aquesta dotació. Vàrem pensar que no hi havia una correlació evident entre la magnitud del dany catastròfic i la dotació corresponent.

Aleshores, nosaltres vàrem pensar que això devia ser o un error o una minusvaloració, i vàrem proposar, per mitjà d'aquesta esmena, que aquesta quantitat es destinés als sindicats pagesos per a la prestació de serveis i execució de programes mitjançant concerts amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Aleshores vàrem ser contactats amb el representant del Grup de Convergència i Unió, i ens va dir que compartia la nostra filosofia, però que malauradament una part d'aquesta dotació de 2.780.000 pessetes ja estava afectada pel pagament d'alguns danys anteriors, i que aquesta quantitat, malauradament, estava compromesa i no podia ser retirada d'aquesta dotació, i se'ns va proposar una transacció de 800.000 pessetes. Aquesta transacció, si les meves guies són exactes, ha estat signada i presentada a la Mesa, és a dir, que nosaltres retiràriem voluntariosament la nostra esmena si s'acceptava a tràmit i a l'aprovació de la Cambra.

L'esmena 376 és una altra esmena que creiem important: es tracta de la creació d'una nova partida. Llegint el pressupost del Departament d'Agricultura, ens vàrem adonar que hi havia una mancança important. Vostès saben, senyores i senyors diputats, que hi ha un organisme europeu que es diu el Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícola, que és un organisme creat l'any 1962, seguint les orientacions establertes pel tractat de Roma, i que es divideix en dues seccions: una secció de garantia, dedicada prioritàriament a cobrir les despeses de funcionament del mercat i de garantia de preus, i una secció d'orientació dedicada a les accions socioestructurals en agricultura. Evidentment, aquestes seccions donen lloc a unes possibles participacions de la nostra agricultura, i vàrem pensar que era una mancança en el pressupost del Departament que no hi hagués almenys una partida, una estructura d'acolliment, de canalització, podríem dir-ne, dels possibles avantatges que poguéssim tenir aquest organisme per a la nostra agricultura. I és per aquesta raó que vàrem proposar la creació d'aquesta partida nova, amb una dotació simbòlica i inicial de 1.000 pessetes. Em sembla que és una esmena que pot recollir àmpliament el sentiment d'aquesta Cambra.

Les esmenes 377 i 385 són dues esmenes que tenen un propòsit coincident i concomitant. Ningú ignora la gran importància del moviment cooperativista a casa nostra, tothom sap fins a quin punt l'agricultura catalana és tributària del cooperativisme —encara hauria de ser-ne més. Jo crec que en el cor de cada català hi ha un cooperativista que somnia o que aspira a convertir en somnis les seves realitats, i creiem que tot el que es faci per suscitar, per incrementar, per promocionar el moviment cooperativista ha de rebre un bon acolliment. I és per aquesta raó que vàrem proposar aquestes dues esmenes, que es proposen de fer un transvasament de quantitats relativament modestes: la 377 una disminució de 6 milions de pessetes de la parti-

da 6604, de 6 milions de pessetes, i la seva transferència a la partida 482.03, mitjançant un conveni amb la Federació Catalana de Cooperatives Agràries, per a assessorament dels seus associats. Aquests 6 milions de pessetes tindrien una destinació compartida: 3 milions de pessetes a la Federació Catalana de Cooperatives Agràries i els altres 3 milions de pessetes a l'Institut Català de la Vinya i el Vi, organisme al qual, com ara s'ha recordat, creiem que cal ajudar-lo, cal promocionar-lo, precisament en aquests moments en què la indústria vitivinícola és una indústria d'una producció en punta de la nostra agricultura, i cal ajudar-la, cal «arropar-la», com es diu, de cara a la seva competitivitat amb les del Mercat Comú. És, doncs, un transvasament de 6 milions de pessetes, amb una doble destinació, 3 milions a les cooperatives i 3 milions a l'Institut Català de la Vinya i el Vi. I l'altra és una desaparició de la partida 483.01, que és cursos per a gerents i directors de cooperatives, i augment correlatiu a la partida 482.01, que, com he dit abans, és la Federació Catalana de Cooperatives Agràries.

Finalment, l'esmena 393 es refereix particularment a les empreses familiars agràries. Jo escoltava fa un moment, amb una profunda emoció, el discurs del Diputat senyor Santacreu. Jo crec que parlava en ell una veu autèntica del camp de Catalunya, i ell hi ha posat l'accent d'una manera extraordinàriament sincera, sobre aquest aspecte de la productivitat del nostre camp, i crec que tenia tota la raó. Aquí, en aquest Parlament, estem fent lleis, però jo també crec, com ell, que no n'hi ha prou amb fer lleis, cal que les lleis segueixin un ritme d'aplicació i que es puguin treure els fruits de l'activitat legislativa. Ahir evocàvem aquí el problema de les lleis de muntanya, per exemple, dels consells comarcals. Una cosa és fer lleis boniques, brillants, però després entrem en el moment de l'aplicació. I aquest és, em sembla a mi, una mica el problema de l'empresa familiar agrària. I això no ho dic jo, això ho diu el Departament d'Agricultura: el Departament d'Agricultura, en una memòria publicada no fa gaire, declara que un dels objectius generals en el marc de la Llei de l'Empresa Familiar Agrària és fomentar la implantació de les estructures tècnico-econòmiques convenientes per a constituir explotacions familiars agràries viables, que optimitzant i intensificant els seus factors de producció, puguin incrementar els seus rendiments, competir en posició més favorable, millorar les seves condicions de treball i, en conseqüència, mantenir la seva integritat i continuïtat com a unitats empresarials.

Heus ací uns propòsits altament lloables, que subscrivim totalment. Però no podem deixar de preguntar-nos, amb una certa angoixa, de quina manera es poden assolir objectius tan ambiciosos amb una modestíssima dotació de 9.300.000 pessetes. És ben segur que hi ha una total desproporció entre la finalitat i els mitjans. I és per aquesta raó que proposem l'esmena 363, que té per objecte doblar la dotació de la partida 771.01, en detriment de la partida 662.05, car aquest darrer concepte, segons les nostres noves, ha deixat un gran romanent provinent del pressupost de 1985, i no sembla gaire justificada una nova dotació.

Aquest, doncs, és el conjunt d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tot assenyalant a la Mesa i al servei de lletrats, que hi va haver un petit error de mecanografia a l'esmena 377, en el sentit que la baixa no és a la partida 667.01 sinó 667.04, com fàcilment es pot deduir del text mateix de la

nostra esmena.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Diputat senyor Torres. S'ha rebut a la Mesa una esmena transaccional que afecta la 374, que la seva senyoria ha defensat, i caldria saber, perquè porta la signatura del Grup de vostè, si és que retira la 374.

El Sr. TORRES : Queda retirada. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Si s'admet a tràmit, és clar. L'admissió a tràmit, naturalment, depèn del Grup Socialista, que és l'únic que no l'ha signat, l'esmena... No s'accepta? *(Pausa.)* Sí, s'accepta. Molt bé, doncs, no hi ha inconvenient.

Aleshores, senyor Secretari, si té la bondat de llegir-la?

El Sr. SECRETARI SEGON : Esmena transaccional a la 374, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana : «Secció 10, servei 01, partida 471.01/6 : «Ajuts per a danys catastròfics». Baixa, 800.000 pessetes. Partida 482.01/0 : «Als sindicats pagesos, per foment i prestació de serveis i execució del programa mitjançant concert DARF». Alta, 800.000 pessetes. »

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara passarem, doncs, al torn en contra de les esmenes ja aquí indicades, i després veurem si cal defensar i fer torn en contra d'aquesta esmena transaccional.

Per fer el torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Grau.

El Sr. GRAU : Sí, gràcies, senyor President. Tan sols farem un torn en contra de l'esmena 393. Lamento haver de dir, una vegada més, que no es pot prescindir dels 9.300.000 pessetes de la partida d'inversions en concentració parcel·laria, ja que correspon a les obres adjudicades i en execució de l'embassament de Vallforners i del camí que s'ha de modificar degut a aquestes. Hem d'afrontar les certificacions d'obra que es vagin confeccionant, com també altres obres i despeses de la concentració parcel·laria de la zona alta del riu Mogent, previstes per a realitzar enguany.

Dit això, com que s'han fet consideracions sobre també l'empresa familiar agrària, voldria aclarir una cosa, perquè hi ha vegades que no s'aclareixen obvietats, com per exemple dir que la declaració de danys catastròfics no correspon a la Generalitat sinó a l'Estat central, o dir una altra qüestió, com que una cosa és aprovar la llei, una llei com la de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, i l'altra cosa és aplicar-la, perquè quan s'aplica, per exemple, l'article 5, o l'article 12, o l'article 13, que suposa unes despeses, despeses per fer cursos de perfeccionament, despeses per invertir en determinats equips, etcètera, ens trobem amb la circumstància curiosa que malgrat que es reivindica l'aplicació d'aquesta Llei es fan moltes esmenes en aquelles partides que contenen els fons per aplicar, concretament, l'articulat d'aquesta Llei. I això ha passat en el debat d'aquest Pressupost, el que passa és que com que el debat ha anat molt ràpid, no hem entrat en el detall, però hi ha hagut moltes esmenes que anaven destinades a rebaixar fons que figuraven en conceptes com a conseqüència de l'aplicació de l'articulat de la Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària, no de la filosofia general, no de les paraules de la introducció de la Llei, sinó de l'articulat concret de la Llei.

Dit això, senyor President, tan sols dir que ens oposarem tan sols a l'esmena 393, que és el que he defensat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara caldrà fer, si és necessari, els torns a favor i en contra de l'esmena transaccional. Algú vol fer ús d'un torn a favor per a defensar aquesta esmena transaccional? Bé, aleshores, sotmetem a votació... *(Ll. Sr. Vives demana per parlar.)* Senyor Maties Vives, digui, digui.

El Sr. VIVES : Senyor President, per demanar votació separada en dos blocs. En un hi podria anar l'esmena transaccional, l'esmena 376 i l'esmena 393. I en l'altre les dues restants, la 377 i la 385.

El Sr. PRESIDENT : Suposo que ningú té cap inconvenient a fer-ho...

El Sr. VIVES : Senyor President, nosaltres demanem votació separada de l'esmena 393.

El Sr. PRESIDENT : La 393, separada. Molt bé. Bé, sotmetem a votació, doncs, les esmenes 374, transaccional, i 376.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat aprovades per 60 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Ara anem a la votació de les esmenes 377 i 385.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per 62 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Ara cal posar a votació l'esmena 393.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena 393, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta darrera esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 58 en contra i 14 abstencions.

Amb això hem acabat el Departament d'Agricultura i ara anem a entrar al Departament de Treball.

La primera esmena del Departament de Treball és la 396, que correspon al Grup Popular. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, defensem aquesta esmena a la totalitat de retorn al Govern del pressupost de la Conselleria de Treball, malgrat que és palès que la nostra posició o la posició del nostre Grup va ser favorable respecte a l'actuació de l'Honorable Conseller de Treball arran de la moció presentada pel PSC respecte a la seva actuació.

Hem de dir que en aquell moment vam manifestar —i nosaltres ho repetim aquí— que no es poden fer mocions de reprovaació quan hi ha una sèrie de facultats, de competències minses envers la Conselleria que vostè presideix. Però cal dir que, malauradament, hem de qualificar la Conselleria de Treball, senyor Badia, de ventafocs del Consell Executiu, i no solament de ventafocs envers l'Administració central, la qual no li deixa gaire marge d'iniciativa, sinó sobretot, perquè defensem la Conselleria de Treball davant el mateix Consell Executiu.

Entenem que no solament estem davant d'una situació en la

qual l'Administració central de l'Estat és molt minsa a l'hora de passar transferències envers la Conselleria que vostè presideix, sinó que els mateixos membres del Consell Executiu no li donen els diners suficients per portar a terme la tasca petita que vostè té encomanada. Potser a vostè —té més experiència, evidentment, en la tasca de Govern— no l'estranya que siguin els seus propis companys del Consell Executiu els que adoptin unes posicions una mica restretes a l'hora de passar-li diners a vostè; d'experiències, n'hi ha en el Consell Executiu, que determinats membres han vist minvada la seva actuació pels seus mateixos companys de consistori i això ha portat experiències de canvis polítics, que estan presents en tota la Cambra i que s'han anomenat «dimissions».

Nosaltres hem de dir, utilitzant aquest símil de «la ventafocs», que aquí no estem davant d'una situació de l'Administració central, la qual és una mica minsa, per no dir-ho d'una altra manera, a l'hora de passar-li a vostè competències, sinó sobretot a l'hora que els seus companys del Consell Executiu li passin diners i, per tant, utilitzant el mateix símil de la ventafocs, no estem només davant d'una «madrastra», sinó davant d'unes «germanastres» que a l'hora de la veritat no li passen diners.

Nosaltres sustentem l'esmena de retorn en dues causes: una de tipus general i una de tipus específic. Una de tipus general: perquè estem en discrepància total amb la política general de despeses del seu Departament i, en unes causes de tipus específic, perquè entenem que de forma concreta, pel que fa al foment de l'ocupació, la dotació és més que insuficient i amb això el nostre Grup es fa ressò d'una assemblea a la qual vam anar amb representacions municipals i sindicals —perquè atenem normalment les nostres invitacions—, malgrat que de forma expressa no es va esmentar el nostre Grup en la dita reunió.

Intentaré desplegar aquests dos raonaments; un, pel que fa a la política general de despeses, i, l'altre, pel que fa a la qüestió específica de foment de l'ocupació.

Quant al primer capítol, el capítol de la política general de despeses, senyor Conseller, recordem dades de l'any passat, xifres absolutes, 1985, Conselleria de Treball, 6.878 milions de pessetes; 1986, 6.389 milions de pessetes, per tant, decreixement, disminució: 7,1%. Si això vostè ho suma amb un índex, que podríem xifrar de l'IPC a l'entorn del 8%, això representa gairebé un 14% de disminució en les atribucions que a vostè se li fan. I amb això no estic fent una crítica a la Conselleria de Treball, estic fent una defensa de la Conselleria de Treball i una crítica a la tasca del Consell Executiu, de forma global, que té la gosadia d'enviar-nos aquest pressupost aquí, a la Cambra.

D'altra banda, deixant d'acostar les xifres absolutes... Pes específic de la seva Conselleria sobre el Pressupost total, llevat de la seguretat social per eliminar elements distorsionadors: 1985, Conselleria de Treball, senyors diputats, 1985, Conselleria de Treball, 3,2% sobre el total del pressupost; enguany, 2,5%: disminució, per tant, gairebé del 22%.

Deixo de banda xifres absolutes, deixo de banda pes específic de treball sobre el total del pressupost. Anàlisi de la distribució de despeses dintre del pressupost de treball: 1985, operacions corrents, senyor Conseller, i operacions de capital, relació d'1 a 3; un 25% per a despeses corrents; un 75% per a despeses

de capital; enguany, relació 33% i escaig en front del 66% i escaig, també. És a dir, relació d'1 a 3; per consegüent, augment d'operacions corrents i disminució d'operacions de capital.

Per tot això i pel que fa, doncs, a la discrepància amb la política general de despeses, nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat de retorn, no pas atacant —ho repeteixo— la Conselleria de Treball, sinó defensant les minses competències de la Conselleria que vostè presideix.

Juntament amb aquesta causa de tipus genèric he esmentat en començar unes causes de tipus específic, les causes de dotació insuficient en la lluita contra l'atur, en la lluita pel foment de l'ocupació. Tots sabem que dintre de la línia general de lluita contra l'atur en la Conselleria de vostè hi ha quatre eixos mestres: d'una banda, les actuacions puntuals o concretes dels ens locals; d'altra banda, el capítol d'inversió; d'altra banda, el suport a les cooperatives i anònimes laborals —és a dir, les empreses socials de treball— i, per últim, l'ajut directe, el que podríem dir, per contraposició amb el capítol anterior, empreses capitalistes.

Anem a analitzar aquests quatre eixos. Què passa el 85 i quina és la posició netament regressiva a casa nostra amb aquests quatre eixos? 1985: ens locals, 2.700 milions de pessetes. A nosaltres ens sembla molt bé, com a Grup, i ho diré, per dues raons específiques: primera, perquè això suposa potenciar la política municipalista que, al marge de resultats electorals, al marge de conjuntures electorals, creiem que la Generalitat ha d'endegar d'una vegada per totes, i em remeto al posicionament del nostre Grup respecte a la llei d'ordenació de Catalunya. Creiem que, al marge de la correlació de forces que hi pugui haver a la Generalitat i als municipis, és obligació de la Generalitat recolzar totes les actuacions de tipus municipalista si volem portar l'autonomia a les darreres conseqüències.

Per consegüent, nosaltres fem una anàlisi dels 2.700 milions de l'any passat, no solament com una política contra l'atur, sinó sobretot, o a més a més, si més no, com un recolzament a la política autonomista dels municipis —ho repeteixo—, abstracció feta dels resultats electorals o electoralistes de cada moment. I, a més a més, al costat d'aquesta tasca municipalista els 2.700 milions reflectien una altra qüestió: la voluntat d'assolir per la via dels fets una tasca del que en podríem anomenar un INEM català. Si repassem la llei bàsica de l'ocupació, del 8 d'octubre del 80, veurem que la tasca d'ocupació comunitària és una tasca d'INEM, que malauradament no tenim transferida a casa nostra. I el fet que la Generalitat assolís per voluntat política pròpia una tasca de desplegar ajuts contra l'atur per la via dels municipis era per nosaltres l'assumpció de fet d'aquesta cosa que, malauradament, el Govern central ens nega i que es diu l'INEM.

Junt amb aquesta primera línia dels ens locals hi havia una segona tasca d'inversió directa: els 2.300 milions de l'any passat, respecte als quals el nostre Grup els emplaça perquè ens donin explicacions —i han passat sis mesos, gairebé— i encara no se'ns han donat explicacions dels resultats de la tasca, com a lluita contra l'atur, d'aquesta inversió dels 2.300 milions de pessetes.

Hi ha una tercera línia d'actuació: la línia de les cooperatives i les anònimes laborals, les formes socials o associatives de treball obrer, allò que vostès, malauradament, en el Pressupost

del 85 —enguany ja ho rectifiquen— anomenen «empreses comercials i financeres». Senyor Badia, vostè sap que en aquest cas l'hàbit no fa el monjo; vostè sap que no era pas massa encertada aquesta denominació; eren els 90 milions, 90 milions, dels quals es van esmerçar 40 amb aquella situació que el Grup Socialista tan sovint ens recorda, però que no val la pena introduir com un factor nou de debat, allò que ells ens diuen «repartidora» i que jo diria que és una «propina» o que s'acosta a netejar els vidres de la Generalitat en un semàfor. I per què dic aquest exemple? Perquè aquest ajuts, senyor Badia, s'han vingut atorgant sense cap fixació prèvia de criteris polítics. El que no es pot fer és donar 200.000 pessetes, 250.000 a la primera empresa que ve a netejar els vidres de la Generalitat; el que s'ha de fer és atorgar amb uns criteris polítics, amb uns criteris polítics que tinguin contemplació dels llocs de treball que s'estan intentant salvar o crear, que tinguin contemplació de la naturalesa de la indústria, si és una indústria puntera, si és una indústria amb tecnologia avançada o bé, per què no? —i ho ha admès, fins i tot, el Grup Socialista— amb criteris de rendibilitat «capitalista», per entendre'ns, entre cometes. Vostès ho donen sense cap criteri de prioritats polítiques a aquell que ve a picar les portes de casa, a aquell que s'atansa a netejar els vidres —com deia abans— i, llavors, això ens pot fer sospitar a l'oposició que naturalment es dona amb criteris electoralistes.

I junt amb aquesta tercera, hi ha una quarta línia d'actuació. Hi ha la línia d'actuació d'allò que en diem «empreses», empreses directes, empreses capitalistes, on l'any passat es van gastar aquells 1.000 milions que —vostès ho recordaran; jo en aquell moment no estava a la Cambra— vénen del pressupost del 84, aprovat al final de l'any 85, per a la contractació de joves.

Què passa en el Pressupost d'enguany, envers aquestes quatre línies d'actuació mestres? Anem-ho a veure. Els ens locals, els 2.700 milions de l'any passat. He dit que, malgrat que el nostre Grup en ser invitat, i per cortesia, va assistir a l'assemblea conjunta de la Federació de Municipis, juntament amb Comissions Obreres i UGT, malgrat que, haig de pensar per un oblit involuntari, només es van esmentar els portaveus dels altres grups i no pas del que els està parlant, dic que aquests 2.700 milions, malgrat una crida popular que hi ha al carrer, vostès ho han suprimit totalment, i entenem que això és un greu atemptat, és una greu agressió —permeti'm la llicència— a la independència i a l'autonomia municipalista. Perquè, en definitiva, això suposa un ofec als municipis de casa nostra, un ofec, en tant que se'ls priva les possibilitats de dues línies d'actuació mestra: d'una banda, l'ocupació d'aturats a casa seva i, d'altra banda, la realització d'obres públiques que els calia a casa seva. I jo em pregunto: on els deu arribar la camisa a aquells batlles que amb la confiança d'un pressupost perllongat han tingut la gosadia d'endegar accions públiques, pensant que enguany es trobarien amb els 2.700 milions de l'any passat? Vostès són responsables polítics davant d'aquests municipis, on han endegat aquestes accions, no pas per lleugeresa, sinó amb la creença i amb la bona fe que allò s'anava a perllongar.

Però és que, junt amb aquest ofec municipalista, haig de dir, i no pas de manera específica, al senyor Conseller, sinó al Consell Executiu en ple, haig de dir que a nosaltres el que ens dol és quan implica una renúncia política a la nostra autonomia.

He dit abans que els 2.700 milions de més a més és una reafirmació autonòmica que dins les nostres possibilitats minvades podíem assajar la creació d'un INEM català, dintre de les tasques que per a l'INEM preveia la llei bàsica d'ocupació, del 8 d'octubre de l'any 1980.

Sembla estrany que hi hagi alguns diputats, o si no consellers, que els sorprengui aquest discurs polític, però creiem que estem en una Cambra política i hem de dir les coses tal com les sentim.

D'altra banda, junt amb aquest abandó de la nostra autonomia, hem d'analitzar la segona línia, la de la inversió real: 2.300 milions, la mateixa xifra que l'any passat. Diguem-ho clarament: això és una agrupació en el capítol VII, com podria estar en un altre capítol. Vostès, senyors del Consell Executiu, en diuen «lluita contra l'atur», i ho posen plegat dintre de Treball; ho podrien posar dintre de Governació, ho podrien posar dintre d'Obres Públiques. Poc importa el nom. Amb la dificultat de seguiment, perquè crea una nebulosa, que l'any passat anava per programes i aquest any els programes s'han adaptat a la construcció pressupostària.

Cooperatives i anònimes laborals: insuficiència, evidentment, dels 103 milions. Hi ha una esmena particular que després defensarem, però, sobretot, pobresa de justificació. En la seva memòria, pàgina 244, dos paràgrafs, dotze línies, per explicar-nos aquests 103 milions. Vaig de pressa perquè ja veig que s'ha encès el llum.

En definitiva, quant a empreses, 1.392 milions. Efectivament, molt sorprenent, un increment del 40%, però, per què no han tingut en compte les normes comunitàries del Fons Social Europeu, que els permetia, fins i tot, doblar, quant a aportació del 50%, com a zona no de qualificació especial del Fons Social Europeu i, per tant, podien haver passat de 1.000 a 2.000 milions?

Jo només vull dir respecte a això: llegir el debat sobre política general del 8 d'octubre del 85, on el President Pujol ens deia: «Tot i així, vull dir com a notícia positiva», i ens ho deia el Molt Honorable President Pujol, «que s'han destinat directament 2.700 milions de pessetes, dic “directament” perquè n'hi ha 2.300 que s'han fet a través d'altres departaments, que ha estat inversió, simplement, ja he dit abans, que ha estat el gran amortidor de l'atur que és invertir.» Diu: «Per mica que puguem, per mica que puguem», repeteix, «si el pressupost no ens lliga més del que ens temem, aquesta és una línia d'actuació que volem continuar duent a terme d'una manera incrementada». Jo em pregunto: on és aquesta continuïtat de línia d'actuació. Si amb aquest Pressupost, senyors del Consell Executiu, volen vostès solucionar l'atur a casa nostra, estem servits. Ens sorprèn, i hem de suposar que el Grup de Convergència i Unió no vagi a construir el programa electoral contra l'atur d'aquest partit estatal amb el qual no coneixem massa bé els lligams, i que ens anuncia que en un any, em sembla, ens reduirà el cinquanta per cent de l'atur, perquè si amb aquest programa hem de resoldre l'atur a nivell estatal, anem salvats.

I acabo ja dient que, si és cert que l'Administració central ens dona poques competències i que a vostè, senyor Badia, la resta de consellers li donen pocs cabals, per si fos poc, la Disposició Addicional Setena de la Llei li diu com se'ls ha de gastar, amb la qual cosa, tancant ja el cercle i lligant amb la metàfora

del començament, estem amb una ventafocs on la madrastra i les germanastres no solament li donen pocs vestits i vells, sinó que, a més a més, li diuen fins i tot quan se'ls ha de posar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : A continuació hi ha una altra esmena a la totalitat, la 397, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Bé, aquest diputat surt a defensar aquesta esmena a la totalitat pensant que, segurament, el millor que podria dir és que comparteix plenament els criteris que acaba d'exposar el Diputat senyor Joan Esteve i Oriol, i amb això, donar-la per defensada, perquè dubto que en el meu torn pugui afegir arguments excessivament nous o brillantor al discurs que ell ha fet.

Bé. És clar, ell ha parlat que l'any passat —i aquest sí que és un element nou, en el Pressupost hi havia 2.700 milions de pessetes, que això havia permès, etcètera. Bé, aquests 2.700 milions de pessetes, en mans de les corporacions locals per a programes de foment de l'ocupació, plans d'ocupació, efectivament, eren en el Pressupost. El que succeeix és que vostès no se'ls han gastat, i això encara és més greu. No se'ls han gastat, com a mínim, el 30 de novembre, perquè el 30 de novembre vostès s'havien gastat d'aquest Pressupost 900 milions de pessetes; és a dir, un 33,74%. O sigui que no en tenen prou de col·locar-ho en el Pressupost l'any passat i enguany no col·locar-li, sinó que, a més a més, l'any passat, que hi era, vostès fan ús, de cada tres pessetes, d'una. I, és clar, vostès diran : «Home, és que la situació, la manca de diners...» És clar, la manca de diners, o hi és per a tot, o no hi és per a res. I quan un observa el discurs que es fa en aquest estat d'execució dels pressupostos el 30 de novembre, i veu : «Resum total de la Generalitat; estat d'execució del capítol I. Personal : 83,49%». És clar, el 30 de novembre vol dir que arribarem al 100% a final d'any. «Capítol II», els llapis, les gomes i els bolígrafs, «80% el 30 de novembre»; és clar, arribarem al 100% o molt justet a final d'any. «Foment de l'ocupació», a mans dels ajuntaments, «33%». «Total del programa de foment de l'ocupació», és a dir, els dels ajuntaments més els de vostès mateixos, aquests 2.300 milions fantasma dels quals parlava el senyor Joan Esteve i Oriol, i que pot ser un bon motiu de debat en el proper període de sessions, «55%». Però, és clar, fixin-s'hi bé : amb els pocs diners que vostès s'han gastat, una tercera part de la partida, això ha permès de donar treball a 3.100 persones de Catalunya aturades sense subsidi, durant sis mesos, la qual cosa ha volgut dir que després han tingut dret a tres mesos més d'atur. És a dir, amb aquests pocs 900 milions sobre 2.700 que s'han gastat, hi ha hagut 3.100 famílies catalanes que han rebut ingressos durant nou mesos de l'any 1985.

Anem a unes altres xifres. Amb aquests 900 milions que vostès s'han gastat, han fet possible mobilitzar més de 2.000 milions de pessetes en obres d'infraestructura a partir del que hi han aportat els ajuntaments. Volen unes altres xifres? Amb aquests 900 milions de pessetes que vostès s'han gastat —una pesseta sobre cada tres—, s'ha permès fer obres d'infraestructura a 150 municipis de Catalunya : el 15% dels municipis del nostre territori.

Imagini's vostè, senyor Badia, el que hauria representat que

hi haguessin destinat el 100% dels recursos que aquest Parlament, cambra sobirana, els va autoritzar a vostès a gastar-se.

I, és clar, quan un veu que, enguany, de 2.700 passem a 250, doncs, no pots més que fer les comparacions i dir que, en lloc de ser 3.100 aturats sense subsidi que podran treballar, seran només 300, perquè ho han reduït al 10%; que, en lloc de generar obres d'infraestructura municipals de 2.000 milions de pessetes, doncs, generarem segurament obres per valor d'uns 200 milions de pessetes i que, en lloc d'afectar 150 municipis de Catalunya, la seva actuació en foment de l'ocupació serà sobre 15 municipis de Catalunya. I, evidentment, aquest és un flac balanç per a un govern com el de vostès, que apunta a «aixecar Catalunya», al «fem i farem», a l'intent de representar una collectivitat nacional que en la seva immensa majoria avui està castigada fonamentalment per aquests temes.

I és per això que el nostre Grup parlamentari es veu en l'obligació de demanar que el pressupost de Treball —ventafocs o no, jo crec que és que no porta ni sabates estripades i, per tant, difícilment pot arribar a ser la ventafocs d'aquesta història— sigui retornat al Consell Executiu. Primer, per aquests arguments.

Segona línia d'arguments pels quals cal tornar-li : perquè jo entenc que un pressupost de Treball en una situació política i social com l'actual, hauria d'haver estat, si més no, concertat, discutit, parlat amb les centrals sindicals, les organitzacions patronals i les associacions municipals de Catalunya actualment existents i que, durant quatre mesos —més de quatre mesos, no tinc les dades exactes— el Molt Honorable President de la Generalitat, absent, hagi tingut en el seu calaix una carta signada, no per tres associacions de veïns de qualsevol barri de qualsevol ciutat de Catalunya, tan importants com són; no per qualsevol coral o esbart dansaire que demana una entrevista amb el senyor President de la Generalitat —tan digníssimes com són les corals, i els esbarts dansaires!—, sinó una carta signada pel senyor president de la Federació de Municipis de Catalunya —quasi res—, el Secretari General de Comissions Obreres de Catalunya —quasi res—, i el Secretari General de la Unió General de Treballadors —quasi res—, demanant-li una entrevista per parlar sobre aquest tema, que el Molt Honorable President de la Generalitat no s'hagi dignat ni a contestar-los. No ja a rebre'ls, que és el que hauria d'haver fet l'endemà de rebre la carta! Ni contestar aquesta carta.

Com és completament absurd que aquestes tres organitzacions, a la vista del bloqueig del Molt Honorable President, ens convidin, als Diputats d'aquesta Cambra, representant la Comissió d'Economia i Finances, a una assemblea i el Grup majoritari —que ho sap tot i que està imbuït d'una certa ciència infusa en matèria de política d'ocupació— no es digni a enviar-hi ni un sol diputat, no de Convergència Democràtica de Catalunya, ni d'Unió Democràtica de Catalunya, ni d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, òbviament, això, que per a nosaltres fóra un menyspreu —per no dir una paraula més gruixuda— cap a aquestes tres institucions, pilars fonamentals, perquè a Catalunya, com a Espanya, com a qualsevol democràcia —democràcia basada sobre els partits polítics—, o consolidem les organitzacions polítiques, les sindicals i les municipals, o difícilment aquest edifici de la democràcia tindrà fonaments prou sòlids per acometre, per defensar-se de qualsevol investi-

da que li pugui venir de fora i de les quals el nostre país, dissortadament, encara no és absolutament exclòs.

I, per tant, aquest menyspreu, aquesta mena d'insult, crec jo, a aquestes organitzacions, fa mereixedor aquest pressupost, senyor Badia, per ell mateix, d'una esmena a la totalitat de retorn al Consell Executiu. I el problema no és de vostè: el problema és de tot el Consell Executiu en el seu conjunt, i el problema és, per aquesta argumentació, sobretot i fonamentalment, del Molt Honorable President de la Generalitat, absent, al qual jo faig primer responsable d'aquest pressupost i del menyspreu a les centrals sindicals de Catalunya i a la Federació de Municipis de Catalunya.

Però és que, a més a més —i acabo—, hi havia possibilitat de dotar-nos enguany d'un autèntic programa de foment a l'ocupació, i el nostre Grup parlamentari va intentar-ho, amb unes esmenes que no van ser admeses a tràmit per la Mesa de la Comissió, decisió que no compartim, però que acatem responsablement, i que consistien, a partir d'aquell increment en la partida dels diners que ens pertoca rebre a Catalunya l'any 86 —si és que ens ho creiem, i reprodueixo aquí arguments i els els estalvio—, a partir de l'increment que nosaltres fèiem, nosaltres destinàvem 1.000 milions de pessetes a un programa de construccions escolars avui encara absolutament necessàries a Catalunya; 500 milions de pessetes a dotació d'infraestructura per a disminuïts psíquics a Catalunya; 2.250 milions de pessetes a ajuntaments per a un programa d'ocupació juvenil; 500 milions de pessetes per incrementar el suport a cooperatives i societats anònimes laborals, i 6.000 milions de pessetes als ajuntaments per a un programa de foment de plans d'ocupació, és a dir, l'experiència que anteriorment havien fet amb 2.700 milions de pessetes. I això era possible, això és possible fer-ho, si aquesta Cambra recull el suggeriment, l'oferiment que feia ahir el nostre Grup parlamentari, d'arribar a un acord per negociar conjuntament amb Madrid el nou sistema de finançament autonòmic. Això és possible fer-ho; la voluntat política del Consell Executiu ha estat no col·locar-ho en els Pressupostos, no rebre les centrals sindicals, no rebre la Federació de Municipis de Catalunya, no acceptar que vinguessin els tres secretaris generals, els dos secretaris generals i el president de la Federació de Municipis a informar la Comissió d'Economia i Finances dels seus criteris —una altra vegada marginació dels ajuntaments i les centrals sindicals en aquesta Cambra, ja, i per la Mesa de la Comissió d'Economia i Finances, i pel vot majoritari del Grup de vostès, del Grup de Convergència i Unió i, en definitiva, hauria estat possible si és que vostès es creguessin, realment, que enguany ens toquen aquests diners per al finançament autonòmic.

Però, com que ni es creuen això, ni tenen cap mena de ganes d'incidir en el que és el foment de l'ocupació a Catalunya, sempre que no tingui, ai las!, una visió clientelar i electoral —perquè, és clar, quan un veu una partida de 1.392 milions de pessetes dedicades al foment de l'aprenentatge en pràctiques, i quan un els fa la proposta de dir: «Escoltin, senyors del Consell Executiu, aquesta partida, per què no creen vostès una comissió, sota el seu comandament, sota la seva presidència, però integrada per les centrals sindicals, la patronal de Catalunya, s'asseuen a una taula, fixen els criteris de distribució, veuen com s'ha de distribuir això, en quins sectors convé més l'aprenentatge, en quins convé menys»... I vostès diuen:

«No, no, això ho repartirem nosaltres sols!» Un no es pot escapar de la temptació de veure, sobretot quan veu determinades enquestes electorals que, evidentment, hi ha un *gap* de tant per cent a Catalunya, que poden decidir molt segurament el vot dels joves que votaran per primera vegada o per segona vegada i, evidentment, 1.400 milions de pessetes per destinar a aquest sector, amb les mans completament lliures des del Consell Executiu, a tres mesos vista —quan es van aprovar els 20.000 milions— d'unes eleccions generals, òbviament és una pera excessivament dolça en mans d'un Consell Executiu com per tenir, ni que sigui la temptació de deixar que sigui controlat, a més a més —controlat? Supervisat, discutit, parlat— amb les centrals sindicals i les patronals de Catalunya.

Per tant, per totes aquestes argumentacions, perquè vostès ni tenen ni han tingut mai voluntat de fer una autèntica política de foment a l'ocupació, per la justesa dels 900 milions de pessetes gastats l'any passat, el resultat dels quals jo els acabo de llegir i, en tot cas, si no són certs, vostès pugen a la tribuna i m'ho desmenteixen, per l'insult que ha representat per a les centrals sindicals de Catalunya, la Federació de Municipis, l'actitud del Molt Honorable President de la Generalitat, perquè vostès no han volgut fer cas d'aquest increment de finançament que hauria possibilitat un autèntic programa de foment a l'ocupació, aquest pressupost —que jo no qualifico com la ventafocs, ni tan sols la ventafocs del Consell Executiu—, en aquest Projecte de Pressupostos del 86, nosaltres plantejem el seu retorn al Consell Executiu, i que sigui redefinit, escrit de nou i portat a aquesta Cambra amb voluntat de contribuir des de les minses possibilitats que tenim —però que són reals, i jo abans ja els he explicat com, per què i de quina manera—, a posar un fre, una línia de resistència al creixement de l'atur i, en definitiva, a la sortida de la crisi per a determinats sectors més desvalguts, avui, de casa nostra.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara hi ha una altra esmena a la totalitat, presentada pel Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, Molt Honorable senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, no cal dir que el nostre Grup votarà favorablement les dues esmenes defensades fins ara brillantment.

És difícil adduir nous arguments sobre els punts —i sobretot, expressar-los millor— que els dos diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han tractat, però permetin-me que el nostre Grup fixi la seva posició, ja que també tenim la nostra esmena de retorn, i completi en algun punt algun aspecte fins ara no comentat.

Respecte a la informació que donava l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, de la negativa o de la manca de resposta del President de la Generalitat a la Federació de Municipis i a la Unió General de Treballadors i Comissions Obreres, quan li van demanar una entrevista per conversar sobre els temes de l'ocupació. Jo voldria precisar, simplement, una anècdota, una història molt curta de com va ser exactament el fet. Aquestes institucions s'adrecen en primer lloc a l'Honorable Conseller de Treball i li diuen: «Honorable Conseller de Treball, sentim rumors, ens temem que aquest any desaparegui la partida d'ocupació comunitària als Pressupostos per al 86. Nosaltres desitgem que es mantingui aquesta partida.» Resposta de l'Ho-

norable Conseller de Treball : «Jo no hi puc fer res; parlin amb el senyor Cullell. Jo no hi puc fer res.» Decisió de la Federació de Municipis i els sindicats : «No anem amunt i avall; demanem per escrit, en una carta, al Molt Honorable President de la Generalitat; prou important és el tema, parlem-li de la qüestió.» Resposta del Molt Honorable President de la Generalitat, que sí que la va donar per escrit : «Els aconsello que, d'aquest tema, en parlin amb l'Honorable Conseller de Treball.»

Com poden vostès veure, aquest exemple és la història, en realitat, del que són actualment a Catalunya les relacions laborals : un absolut desconcert, una absoluta manca de representació a dintre del Consell Executiu, amb autoritat suficient com per poder decidir. I, com no!, naturalment aquesta manca d'autoritat s'havia de manifestar ja, i en primer lloc, en el tema més important que els dos oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula han comentat : l'ocupació comunitària. Han desaparegut dels Pressupostos d'aquest any 2.700 milions de pessetes, que gestionaven els ajuntaments, que el Consell Executiu havia manifestat suficientment clar que havien estat diners molt ben gestionats, que s'havien creat els llocs de treball que el senyor Maties Vives ha mencionat, que ningú dubtava d'aquesta eficàcia : desapareixen.

Altres plans, en canvi, de dubtosa eficàcia, poden continuar; altres plans poden continuar. Jo no seria encara tan pessimista o fatalista de dir que això no té solució. Pot tenir solució perquè en els Pressupostos d'enguany hi ha una partida de 2.300 milions de pessetes —ja l'hem comentat diverses vegades— que, teòricament, es destina per a foment de l'ocupació. Aquesta partida no és ni més ni menys —també s'ha dit, no dic res nou— que assignacions ja fetes sobre la base de la Llei especial de limitació de crèdits, eh?, i que s'agafen, es posen junts en una sola partida, i aquests sumen 2.300 i seran, per tant, els que teòricament serviran per fomentar l'ocupació a Catalunya.

Veiem un decorat per vestir un buit clamorós del que el Consell Executiu fa en termes d'ocupació. Aquests 2.300 milions no es destinen a crear ocupació, senyor Badia, i vostè ho sap, i jo ho sap de l'any passat. Jo li vaig fer una pregunta per escrit, vostè me la va contestar : «Quants llocs de treball dels 2.300 milions es van crear l'any passat?» I vostè em diu : «No ho sé, fins que no s'hagin acabat les obres.» Obres tals, algunes d'elles, com expropiacions, com compra de terrenys, que no generen massa llocs de treball. Hi havia una pregunta oral que m'avia de contestar el senyor Badia dimarts a la tarda. Normalment, el Consell Executiu té dret a fer ús del Reglament, que li permet no contestar una pregunta per una vegada; naturalment, a la segona, l'ha de contestar. El senyor Badia era aquí. Habitualment, quan un Conseller no respon és perquè té una ocupació, ha d'anar a un altre lloc, i diu : «Això, avui no ho puc contestar», i, naturalment, passa a una altra sessió. No ho va contestar, i era aquí assegut.

Per què no ho va contestar? És que no ho podia contestar! És que no ens ho contestarà mai, senyor Badia, perquè vostè no ha fet l'oferta pública d'ocupació que era obligatòria. I per què no la va fer? Perquè aquesta partida no era per crear ocupació. Per això vostè no va fer l'oferta pública d'ocupació, i per això a l'INEM no hi ha cap contracte registrat, l'any 1985, de creació de ni un sol lloc de treball sobre la base d'aquesta partida. Per tant, no ens enganyem, posem les coses al seu lloc i

diguem les coses com es diuen.

Possible solució? Per què no hem de ser fatalistes? Doncs, home, tenim una esmena que nosaltres presentarem després, la votarem, i que convido la majoria d'aquesta Cambra que la voti favorablement. Nosaltres demanem que aquests 2.300 milions de pessetes passin, la mateixa quantitat passi a formar part del nou concepte, de l'antic concepte «ocupació comunitària», que torni a anar als ajuntaments, com abans. Seran 400 milions menys, però en salvarem 2.300; encara hi som a temps, encara podem votar i salvar aquesta petita part de fons de lluita per a l'ocupació.

Dit això, voldria passar a un altre aspecte que crec que no s'ha tractat, almenys suficientment : relacions laborals a Catalunya. A relacions laborals a Catalunya passa, he dit, desconcert absolut, manca d'interlocutor, senyor Conseller. Però, com es manifesta això en els Pressupostos, que és el tema que ara estem discutint? No estem fent una interpellació. Es manifesta en els Pressupostos amb l'absència de direccions polítiques. Hi ha una cosa en la qual discrepo lleugerament del Diputat senyor Esteve, que en aquest moment no hi és; discrepo quan diu que les competències de la Generalitat, del Consell Executiu són tan minses, tan minses, que quasi no pot fer res. Si són tan minses, que no hi hagi Conselleria de Treball, però resulta que hi ha 2.000 milions de pessetes, entre capítol I i capítol II, per a la Conselleria de Treball. Amb 2.000 milions de pessetes... És que es pot fer alguna cosa, és que les competències no són tan minses, tan minses, tan minses! Que en falten? Som els primers que ho diem, sempre ho hem dit; no ens hem pas d'enganyar, però sí que hi ha coses per fer, i coses que s'han fet en altres llocs, no ens ho hem pas d'inventar tot.

Relacions laborals : hi ha hagut alguna voluntat de concertar, de negociar, d'apropar les parts? Hi ha hagut algun gest per resoldre d'una manera més àgil i més flexible els conflictes que hi ha? Hi ha hagut alguna idea per descentralitzar el CEMAC, l'antic IMAC? És que hi ha hagut alguna voluntat per establir mecanismes d'autocomposició de conflictes? És que hi ha hagut alguna voluntat per fer moltes i moltes coses, senyor Conseller, que no valen ni una pesseta, de fer, que és qüestió de decisió política, i que per això és vostè aquí, perquè si només hem de fer que complir el procediment administratiu, és que sobra el senyor Conseller, és que sobren els directors generals; amb un simple cap de serveis que ho coordini, més que suficient, adscrit a la conselleria que vulguin. Vostè hi és per fer aquesta política que no es fa i que no es desprèn de la memòria, perquè a la memòria no hi diu res.

Memòria que aprofito per dir que és copiada de la de l'any passat, però amb tan mala gràcia... (*L'H. Sr. Conseller de Treball adreça uns mots a l'I. Sr. Guitart i Domènech.*) Cada any, però aquest any amb tan mala gràcia, o amb tan poca gràcia per vostès que s'haurien pogut lluir en alguna cosa, i s'han resignat a no lluir-se. Fixin-se bé que aquest any la Conselleria de Treball ha arribat a acords, per primera vegada, amb l'Institut d'Higiene i Seguretat, amb un pla de treball raonable per a aprofitament dels instruments i els serveis que té aquest Institut. Ho tenen, i no hi és, a la memòria. És a dir, vostès es podrien haver posat la medalleta de dir : «Doncs, hem fet això, ho posem», però és que no han tingut temps ni de fer la memòria, d'escriure-la, allò de posar-hi una mica d'imaginació.

És a dir, si no hi posen el que fan, com volen vostès posar a

la memòria el que no han pensat ni faran mai, de moment? És clar, raó més que suficient, des del nostre punt de vista, per retornar o demanar a tothom, si us plau, que votin el retorn d'aquest pressupost al Consell Executiu, que se l'estudiïn una altra vegada, que s'ho pensin més bé.

No em voldria allargar, però un aspecte que queda per tocar : economia social. Jo voldria... M'ha cridat molt l'atenció la frase del senyor Víctor Torres, quan feia ús de la paraula, i deia : «En el cor de cada català hi ha un cooperativista que somnia.» La importància del cooperativisme a Catalunya, certament. I nosaltres maldem, i molts grups malden, fa molt de temps, perquè aquest somni esdevingui una realitat. I no pot ser una realitat quan vostè tracta les cooperatives —el Consell Executiu tracta les cooperatives— en un to estrictament assistencial, com si fos aquell malalt que hem de guarir, com si no fossin empreses que han d'existir, que han de ser competitives en el futur. Vostès els donen una dotació que, francament, fa riure, i que feia riure també l'honorable senyor Torres.

Bé, però la cosa no acaba aquí : hi ha un Institut de Formació i Promoció Cooperativa que es va crear per llei. Està dotat, senyores i senyors diputats, amb 30 milions de pessetes, i, alerta, que donarà una dada significativa, il·lustrativa del que és la totalitat del pressupost del Departament de Treball. 30 milions de pessetes, saben com es reparteixen? Doncs, mirin : hi ha dues persones que hi treballen, segons l'annex de personal : el director i una secretària. (*Remor de veus.*) Pressupost de capítol I, 6 milions i mig; pressupost de capítol II, exactament 12 milions i mig. 12 milions i mig, 9.400.000 dels quals són despeses diverses. Què queda, dels 30 milions, després d'haver pagat el salari d'aquestes dues persones i després d'haver comprat els llapis i les gomes que sempre diem aquí? Queden 11 milions de pessetes! Per fer què? Ens diu la memòria del Pressupost : «Per subvencionar entitats sense finalitat de lucre». És a dir, el director general amb la seva secretària han de fer un decret a l'any, gestionar 11 milions, que no els gestionen directament ells, sinó que els donen a entitats sense finalitat de lucre perquè els gestionin! És a dir, és el càrrec més bo del món; és el càrrec més bo del món : un senyor que en un matí fa un decret per subvencionar les cooperatives, les entitats sense finalitat, és que vulguin, les que siguin, fins a 11 milions de pessetes, i ja està! Signar els talonaris. Escoltin, és que, a més, no queden més recursos! Potser no calia haver creat aquest Institut, perquè aquests 30 milions de pessetes haurien estat molt més invertits anant a fer més gran el fons —que és petit, i, realment aquest sí, escàs de diners— que hi ha per afrontar el cooperativisme.

Jo no em voldria pas allargar, però voldria fer esment d'una qüestió : en tot l'any, senyores i senyors diputats, en tot l'any, en el *Diari Oficial de la Generalitat* —i això ja ho vam dir al seu dia—, en tot l'any han aparegut tres o quatre decrets normatius. I que en poden sortir molts més, perquè tot això que he parlat abans poden ser decrets : tres o quatre. I són uns decrets, en realitat, de desenvolupament d'aquests fons que hi ha i que s'han d'aplicar : tres o quatre. Tota la resta? Publicació de llistes de cooperatives inscrites, nomenaments, ascendents, correccions d'errades. És a dir, quina política fan, senyor Conseller? O no fan política, o bé fan una política subterrània, que no apareix al DOGC. En aquest cas, senyor Conseller, nosaltres vam dir —i ho repetim ara— que, si vostè... Perdoni, no

vull dir vostè; si el Conseller de Treball no ostentés aquest càrrec, si no existís, si no existissin els directors generals, no aniria pas més malament, la cosa. Tampoc més bé, però més malament, no. Per què? Perquè no s'hi dona cap direcció política, direcció política que hauríem de veure en aquests papers, i que no hi és.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, entenem que la Cambra té doble funció : és una funció de lloc, de contradicció d'idees, de controvèrsia, és evident, però també de col·laboració. Al llarg de l'any hem presentat diverses proposicions no de llei, idees que a nosaltres ens semblava que es podien realitzar, que es podien fer. Se'ns ha dit sempre que no i avui, en totes les iniciatives de tots els grups parlamentaris per modificar una mica aquests pressupostos, també s'ha dit que no. És molt estrany que, de tantes i tantes iniciatives, gairebé cap d'elles tingues sentit comú, gairebé cap d'elles pogués ésser aprofitada. Vostès es neguen que la Cambra sigui de col·laboració; volen, simplement, una Cambra de confrontació.

Jo suposo que no em podran dir —per no acceptar l'esmena dels 2.300 milions— que és una baixa injustificada. No, 2.300 milions per a ocupació passen a ocupació; senzillament, que els gestionaran els ajuntaments.

Demanem el vot favorable a aquesta esmena de retorn a totes les senyores i els senyors diputats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra per a aquestes tres esmenes de retorn, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquestes tres esmenes de retorn a la totalitat, jo les agruparé i faré tres blocs, que em sembla que les tres hi dediquen una part. Una, exactament és les minses competències i les minses transferències que tenim del Govern central; la segona és la contenció de despesa que s'ha de fer en aquests moments a tot el Govern de la Generalitat i, per tant, als pocs cabals que té la Conselleria i, la tercera, la dotació insuficient que hi ha contra l'atur. Tores les altres coses, com que després hi ha esmenes de cada diferent partida, si de cas, després ja les discutiríem.

És evident, i suposo que ningú de les senyores i els senyors diputats podrà discutir, que les minses competències i les transferències que tenim del Govern central són reals. Aleshores, amb això, junt amb aquesta contenció de la despesa, els cabals que té la Conselleria són pocs i, aleshores, quan una conselleria té pocs cabals, el que s'ha de fer és tenir una orientació política del que es vol fer d'aquests pocs cabals.

Aleshores, nosaltres creiem que, vertaderament, una de les coses fonamentals que existeixen en aquest país és l'atur. Per lluitar contra l'atur, jo crec que tots estaran d'acord que, des del Govern central, i les autonomies, no s'ha aconseguit triomfar, i l'atur continua. Aleshores, aquí, a Catalunya, el Govern el que està intentant són nous mecanismes per poder anar venent, a poc a poc, aquest atur. I, aleshores, per això dedica una part important dels cabals, exactament 1.893 milions de pessetes destinades a ocupació juvenil. Amb això, nosaltres creiem que, encara que de moment no es pugui anar directament contra l'atur, però sí que és una de les primeres fites que es poden anar posant, perquè, de mica en mica, aquest atur vagi disminuint.

Vostès saben, senyores i senyors diputats que, en aquests

moments, exactament en el full mensual d'ocupació de gener del 86, l'atur aquí, a Catalunya, era de 475.446 persones. Representa, més o menys, un 20,46% de la població activa. Però també el que es reflecteix en aquest full mensual, en aquestes estadístiques, és que, del total de l'atur registrat a Catalunya, 205.480 és atur juvenil; per tant, gairebé un 50%. Creiem, doncs, tal com els deia, senyores i senyors diputats, que dintre de les limitacions que té la Conselleria, de pressupostos com de competències, l'organització política ha de ser fonamentalment cap al foment de l'ocupació juvenil. I és això, primordialment, el que fem en aquests pressupostos: destinem 1.402 milions de pessetes per a aquesta finalitat. Són 1.392 milions per al programa de foment, aprenentatge i treball en pràctiques, i 10 milions del programa de formació ocupacional; 250 milions a les corporacions locals —algun il·lustre diputat ha dit que no es donava res a les corporacions locals: 250 milions—, però també creiem que ha de ser per al programa d'ocupació juvenil; més 241 milions a entitats sense finalitat de lucre, també per a ocupació juvenil. Tot això representa —si no he sumat malament— 1.893 milions de pessetes destinats a ocupació juvenil.

Creiem que aquest esforç és important i orienta quina ha de ser la política d'ocupació del Departament, perquè està demostrat que, així com els plans d'ocupació generalment són efímers, un 60% dels joves que participen en aquests plans d'ocupació, generalment es queden en el lloc de treball. A part això, tal com ja han dit els il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, hi ha els 2.300 milions del programa per al foment d'ocupació. Aquests 2.300 milions, exactament serveixen, tal com he dit, per a inversions en edificis i que, veritablement, és una de les actuacions que es poden fer per lluitar contra l'atur. En total, doncs, són 4.193 milions dedicats al foment de l'ocupació. Pràcticament, l'any passat arribava a 5.000 milions; s'ha hagut d'abaixar, però exactament, tal com deia, era per les dificultats pressupostàries que existeixen en aquests moments.

Quant a l'excés de despeses que pugui portar la Conselleria de Treball, nosaltres creiem que, precisament, aquesta Conselleria, aquest Departament en aquests moments està contint perfectament bé les despeses. Tant en el capítol I com en el capítol II... Hem de pensar que en el capítol I, pràcticament no augmenta la quantitat, només en un 7,2%, que és el que representa l'augment de les retribucions que s'han de pagar, i una part, que sobrepasa aquest 2%, exactament són 40 milions, més 10 milions de seguretat social, que s'han de fer precisament per als coordinadors d'aquests plans d'aprenentatge.

I, quant al capítol II, no solament no augmenta, sinó que aquest any baixa exactament un 0,02%, que és molt poc, però baixa en relació amb el de l'any passat.

I, quant a l'últim tema de què volia parlar, és el dels ajuntaments. Als ajuntaments, aquest any només s'hi dediquen 250 milions, a les corporacions locals, però hem de tenir en compte que els fons de l'AES distribuïts per l'INEM entre les corporacions locals, aquest any arriben 2.200 milions de pessetes. Si els criteris fossin objectius i no discriminatoris, als ajuntaments de Catalunya, com a mínim, haurien d'arribar 5.850 milions de pessetes; per tant, aquests 5.850 en lloc dels 2.200 milions, tenint en compte l'esforç que s'està fent aquí a Catalunya, l'esforç fiscal de Catalunya, el qual representa un 20% aproximada-

ment de la recaptació de tots els impostos de l'Estat, creiem també que, per a la lluita contra l'atur, no solament ha de ser el Departament de Treball, el qual esmerça totes les quantitats màximes que pot, encara que sigui en aquest fons d'ocupació juvenil, sinó que l'Estat central també hauria d'esmerçar-ne més i fer arribar als ens locals les quantitats que els pertocuen.

És per tot això, doncs, que votarem en contra de les tres esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Anem a posar a votació, doncs, aquestes esmenes a la totalitat. Suposo que les podem votar conjuntament. Alguna dificultat? *(Pausa.)* Les votem conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes a la totalitat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Entrem ara a l'articulat.

La primera esmena, que era la 399, ha estat retirada; l'esmena 400 correspon al Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Moltes gràcies, Molt Honorable President. Senyores i senyors diputats, per tal de defensar plegades les esmenes 400, 401, 404, 406, 409 i 410. És a dir, totes les esmenes del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Voldríem, malgrat la defensa conjunta, establir dues línies de defensa diferenciades per tal de defensar, d'una banda, totes les esmenes, llevat la darrera, i una altra línia argumental diferenciada quant a la 410, és a dir, la darrera de les nostres esmenes.

En les cinc primeres, nosaltres defensem que, amb destinació a la construcció de centres d'ensenyament i d'habitatges en construcció de nuclis antics, és a dir, dintre del capítol VI per a inversió, ja s'aprovi una alta de 113 milions de pessetes de despesa, fórmula que arran de la nostra intervenció precedent, d'esmena a la totalitat i de retorn, acceptem òbviament amb caràcter subsidiari per tal d'intentar crear ocupació, ja que no creiem pas que sigui la mesura més adient per a aquesta finalitat i, ho repeteixo, l'admetem amb caràcter subsidiari.

A la vegada, cal entendre que, a més a més, aquesta altra va acompanyada amb el repte, amb la invitació al Consell Executiu perquè, en un termini de sis mesos, ens reti comptes del resultat, cara a l'atur i cara a l'ocupació, d'aquesta inversió del capítol VI, de la mateixa manera que hem dit abans, parlant de l'esmena a la totalitat, que creiem que és el nostre deure i és el nostre dret exigir comptes al Consell Executiu per tal que ens digui què ha passat respecte a l'obra pública com a motivadora de creació de llocs de treball, al llarg de l'any passat.

Paral·lelament, nosaltres establim com a baixes una quantitat total de 113 milions que es desglossa en 41 milions per al capítol I i els 72 milions restants en el capítol II, quantitats que podem justificar sobre la base, una vegada més, de la política de rasclet de novembre del 85. Cal recordar que en el Departament de Treball això va representar nogensmenys que 76 milions l'any passat i que, quant al capítol II, la bona administració

del pare de família que ens ensenyaven quan érem joves i que ha de caracteritzar tot govern, ens permet estalviar la susdita quantitat.

Pel que fa a la darrera de les esmenes nostres, és a dir, la 410, destinada al suport i al recolzament del moviment cooperativista, nosaltres pretenem que la quantitat de 103 milions de pessetes amb destinació directa a les cooperatives i les anònimes laborals que l'any passat, com ja he esmentat abans, era de 90 milions de pessetes, si bé no pas per la via de la Direcció General de la Cooperació, sinó per la via de la Direcció General d'Ocupació i de la qual quantitat de 40 milions de pessetes, gairebé la meitat, va tenir un resultat bastant trist, doncs, dic que aquests 103 milions d'enguany s'elevin amb 20 milions més. Amb 20 milions més, que hem de justificar d'on els traïem.

L'any passat, en el Pressupost del 85, dins la Direcció General de Cooperació, hi havia un pressupost de 36 milions destinats al Fons d'Ajut al Cooperativisme. Enguany, els 36 milions passen a 35 milions i, dins de la memòria, enormement curta i sintètica, amb què es caracteritza l'actuació del Consell Executiu, se'ns diu que, malgrat que es passa de 36 a 35, no cal oblidar que, mentrestant, el Parlament català ha creat l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa, el qual es dota per primera vegada amb 30 milions.

Dit d'altra manera: entre els 35 —que l'any passat eren 36—, de Fons d'Ajut al Cooperativisme i els 30 de l'Institut de Promoció i Formació Cooperativa, ens trobem la xifra de 65 milions d'ajut indirecte al cooperativisme. I dic, i ho remarco: «ajut indirecte» a les estructures de formació i impuls al moviment cooperativista.

Nosaltres creiem que aquesta xifra global de 66 milions es pot reduir en 20 milions, concretament bestraient-los del Fons d'Ajut al Cooperativisme, i passar-los —jo diria més simbòlicament que efectivament, perquè, malgrat tot la quantitat continua essent minsa— a l'ajut directe a les cooperatives, que així passaria a ésser de 103 a 123 milions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAÚ: Des de l'escó mateix. Moltes gràcies, senyor President. Quant a les esmenes 400, 401, 404, 406 i 409, jo crec que en el meu torn de defensa a l'esmena a la totalitat, ja he defensat que, tant en el capítol I com en el capítol II, pràcticament és impossible fer cap baixa, perquè és el mínim indispensable per poder desenrotllar eficaçment tots els programes pressupostats en aquest avantprojecte de llei.

Quant a l'esmena 410, en el pressupost del Departament de Treball per al 1985 figurava la mateixa aplicació: «Fons d'Ajut al Cooperativisme», amb una dotació de 36 milions de pessetes. Per al 1986, s'ha vist disminuïda en un milió de pessetes. En canvi, la partida pressupostària corresponent a cooperatives i societats anònimes laborals, que l'any passat tenia una dotació de 90 milions de pessetes a la Direcció General d'Ocupació, enguany s'ha incrementat en un 14,44%, passant a un total de 103 milions de pessetes, i el pressupost de la Direcció General d'Ocupació. Entenem que dins les disponibilitats pressupostàries, tal com he dit abans, per al 1986, no correspon la transferència proposada.

És per tot això que ens oposarem a totes les esmenes del

Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem a sotmetre-les a votació. Es pot fer conjuntament? (Pausa.)

Aleshores, els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 20 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ve ara, a continuació, l'esmena 402, presentada pel Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA I TORRES: Senyor President, senyores i senyors diputats, em deia aquest matí un diputat de la majoria, em deia: «Defensaràs l'esmena de cada any?» I li he dit: «Sí.» I li he dit: «Quantes vegades s'han de donar oportunitats perquè es facin les coses? Els més pacients diuen setanta vegades set.» Doncs, com que és la 449, ja, doncs ja no vaig a donar més oportunitats, perquè és temps perdut.

El Govern de la Generalitat té moltes incoherències, però en canvi té una política que és totalment coherent, de tots els departaments: tot el que tingui una mica de flaire de sindicalisme, patacada. No accepten absolutament res. És una dèria antisindical que ja no s'entén, si no... No s'entén; en una paraula, no s'entén.

Els departaments que necessiten o que han de tenir els sindicats dintre perquè els puguin controlar, fan tots els possibles perquè no tinguin cap oportunitat de participar; al Consell de Treball, on les centrals sindicals tenen la possibilitat d'intervenir en el teixit social, en la societat, tal com es diu sempre, amb la boca molt gran, tampoc no els donen absolutament cap oportunitat mai. Quan és un moviment cooperatiu o de societats anònimes laborals, el justet, el justet per sortir del pas. Per tant, no és una cosa casual: és una política, una política incomprendible en un país on s'està parlant que ens volem assemblar a Europa. A Europa això no passa; a qualsevol país, de tots els colors, als sindicats se'ls ajuda, però que molt, a través de les fundacions, directament a través del govern, i no solament això, o sigui que considerem que no solament han d'ajudar els del seu país, sinó que fins i tot col·laboren i ajuden els de fora del seu país perquè consideren que la democràcia s'aguanta en un dels pilars bàsics, que són els sindicats. Doncs, aquí, no. Aquí, quan un sindicat treu el nas per qualsevol lloc, és qüestió de perseguir-lo, no obertament —s'han de justificar i s'han de posar, almenys, sobre el paper, teòricament, que això no es fa—, però la realitat és així. Hi ha dues maneres de perseguir els sindicats: una és, obertament, anar en contra d'ells i mirar-los de tancar, i, una altra, és de procurar anar posant pals a les rodes perquè no avancin. La política d'aquest Govern és posar pals a les rodes.

Arriba un moment que es demana qualsevol cosa per als sindicats i es posa just, just, la quantitat perquè, si un estudiós, el dia de demà, estudia els diaris de la Generalitat, o els butlletins que es publiquen, i si ningú no diu res en contra, això és el motiu pel qual s'ha de rebutjar aquesta posició, diran: «Doncs, si aquesta gent feia, si ningú no es queixava, i ningú no protestava». I es posen quantitats misèrrimes. Ja no anem a l'estranger, anem aquí, a les autonomies d'aquest país: auto-

nomies d'aquest país, de tots els colors, que ajuden molt més els sindicats que no l'autonomia catalana, però molt més! Al País Basc, a Navarra, a Andalusia —ja en poso tres que tots i cada un té un color diferent, en aquest sentit—, aquí, arriba un moment que es demana una quantitat : la justeta. Per què? No ho sé, potser és que continua la filosofia que s'està dient —com avui sortia en el diari—, que el qui no està amb el Govern, el qui no està amb un sector de la societat catalana, ja no està amb el progressisme, ja està fora de la llibertat, fins i tot, com ho arriba a dir, i que no vol participar en la societat, i l'únic que vol i accepta és el dirigisme.

No, senyors, no! No, senyores i senyors, els sindicats no faran mai res a cap cot, aniran sempre amb el cap molt alt, demanaran el que creuen que necessiten, perquè col·laboren que aquest país s'aguanti i es tiri endavant, i quan es demana una ampliació de les ajudes a aquests sindicats, un govern que diu —o almenys ho està predicant— que vol la participació de totes les capes de la societat, ha de donar una ajuda molt més elevada de la que està donant als sindicats aquí, a Catalunya.

La democràcia i el progressisme es basen en dues columnes molt importants, de ciment armat, en què la societat i els treballadors són el ferro i el ciment, perquè si només hi posem la sorra i quatre rocs partits a dintre, quan traurem les fustes caurà completament i s'ensorrarà. I no parlarà, el paper dels sindicats, perquè aquests no cauran mai. Aquests sempre tiraran endavant; potser es retardaran, potser aconseguiran que no vagin tan de pressa, però sempre, i molts anys han passat, que no ens hem sortit d'aquí. Per això és el motiu d'aquesta esmena, d'aquesta esmena per demanar 24 milions més perquè es passin a les ajudes dels sindicats, que no serviran per a tot el que necessiten, però que serviran perquè fessin moltes de les tasques que es fan o que no es fan, moltes vegades, des del mateix Govern.

I seria molt més barat, perquè donarien experiències i participarien en moltes coses, que moltes vegades, per molts estudis que es facin, per molta propaganda que es faci, per molt que es gastin en publicacions de propaganda, no donen el mateix fruit i, a més a més, al contrari, s'enfronten perfectament i s'enfronten totalment amb els desitjos dels treballadors que, el que volen sempre, perquè mai demanen res, l'únic que volen és que aquest país, Catalunya, tiri endavant.

Per això, a risc que el Departament de Treball es trobi amb alguna màquina d'escriure que no pugui canviar, a risc que tingui pocs llapis i poques gomes, a risc que als gerros potser no s'hi puguin posar flors per adornar les taules de les secretàries i els secretaris, jo demano que s'aportin 24 milions més perquè els sindicats a Catalunya tinguin, almenys, ajuda real, no de paraules, del Govern de la Generalitat, perquè serveixin, perquè la societat participi —que vol participar—, però que no farà mai sota cap condicionament, i això fa pensar algunes vegades que, si aquests sindicats no estan ajudats, serà perquè no són dels que diuen «amén» sempre, sinó que són sindicats completament autònoms i lliures, i que mai faran res més del que els treballadors de Catalunya necessitin.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU : Senyor President, senyores i senyors diputats, malgrat les paraules de l'Il·lustre Diputat, nosaltres no podem acceptar aquest augment de 24 milions de pessetes.

Aquest augment representa exactament un 150% més del que està pressupostat. Dintre de les escasses possibilitats financeres de la Generalitat que, com he dit abans, són molt escasses —i més en aquest Departament—, ja hem incrementat aquesta partida, que l'any 1985 era de 15 milions, a 16 milions enguany. Cal tenir present que la Generalitat no rep cap consignació de l'Estat per a aquestes finalitats de subvencions a les centrals sindicals per a la formació sindical. En canvi, les dues centrals sindicals majoritàries reben de l'Estat importants quantitats per aquests i altres conceptes. A part aquestes quantitats que surten del pressupost de l'Estat, les centrals sindicals han tingut accés a importants ajuts econòmics destinats a la formació sindical, a través d'altres canals, com pot ser el Fons de Solidaritat. A part això, la baixa aquesta tampoc podem reduir-la, perquè ha d'atendre unes necessitats premeritòries, com poden ser tot el de les residències del temps lliure i els serveis centrals i territorials del Departament.

Aquest any 1986, precisament, es produiran unes despeses considerables i bastant fortes en el Servei Territorial de Tarragona, amb motiu d'un trasllat forçós, imposat per l'Administració central, que ha cedit a una central sindical els locals que ocupava la Generalitat en virtut d'un decret de transferència de competències.

És, doncs, per aquests motius, que ens oposarem a aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Anem a sotmetre a votació aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena número 402, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 18 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Ve ara una esmena, també del Grup Socialista, però que em permeto recordar que ja ha estat defensada. Recordin-ho vostès, són conscients que ha estat defensada? Vénen la 405 i la 408, que també han estat defensades. En aquest moment, doncs, jo voldria preguntar si es creu que van ser ja fets els torns en contra o no? *(Pausa.)* Sí? Bé, per tant, la primera que tenim que no ha estat substanciada és la 407, i també és del Grup Socialista. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, defensaré totes les esmenes que queden de la secció 11 : la 407, la 411 i la 413, i de manera gairebé telegràfica. L'esmena número 407 proposa d'afegir a les entitats territorials 200 milions de pessetes més per al programa d'ocupació juvenil; 200 milions que es detreuen de les quantitats destinades a entitats sense finalitat de lucre, també a ocupació juvenil, i això per dues raons bàsiques. La primera, ja ho hem dit, els municipis poden i han gestionat bé aquests fons, i la segona, per les experiències d'altres anys, que la concessió de subvencions a segons quines d'aquestes entitats ha tingut un caràcter com a mínim dubtós.

L'esmena número 411 és una esmena que nosaltres considerem molt important, és l'esmena a la qual m'he referit en el debat de totalitat a aquesta secció; és la possibilitat que encara tenim, senyores i senyors diputats, de dedicar 2.300 milions de

pessetes a l'ocupació comunitària. 2.300 milions de pessetes que actualment figuren amb un títol que no és veritat, és a dir, diu que és per a ocupació, però que en realitat hem pogut comprovar, crec que més que sobrerament que no són per a ocupació, sinó que són per a altres inversions ja prefixades anteriorment.

Tenim ara, doncs, l'última oportunitat de restituir als ajuntaments de Catalunya la possibilitat de gestionar 2.300 milions de pessetes, perquè aquestes tres mil famílies de les quals parlava el senyor Maties Vives, puguin continuar treballant i amb un salari.

Finalment, l'esmena número 413, que correspon a l'Institut per a la Formació i la Promoció Cooperatives; ja he dit que, d'un pressupost total de 30 milions de pessetes, d'un pressupost total, 12 i mig són de despesa corrent —12 i mig per a dues persones que hi treballen—, i d'aquests 12 i mig, 9.400.000 pessetes —9.400.000 pessetes— es dediquen a despeses diverses. Naturalment, nosaltres no hem trobat cap explicació que pugui justificar que la quantitat més gran, més elevada d'aquest pressupost puguin ser, precisament, despeses diverses, una institució que compta amb un despatx, una secretària i un director : 9.400.000 pessetes de despeses diverses es fa difícilment comprensible, i el que proposem és que es destinin a fer més gran el fons d'11 milions d'ajut a entitats sense finalitat de lucre. Per tant, aquests 9.400.000 s'afegirien als 11 milions ja previstos en el Projecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Renau.

El Sr. RENAU (*de l'escó estant*) : Defensaré les esmenes 407 i 411, jo. El company Castellnou, després, defensarà la 412, si ho permet la Presidència.

Esmenes 407 i 411.

El Sr. PRESIDENT : Sí, però farà el torn en contra, no les defensarà.

El Sr. RENAU : Perdó, senyor President. Bé, la 407 i la 411. Quant a la 407, no s'ha d'augmentar aquesta partida, perquè ja tenim una dotació de 250 milions, suficients per atendre les mateixes accions que es van fer l'any passat, i que no siguin de tipus de contractació en pràctiques i per a la formació. Aquests, tal com jo he dit en el debat de l'esmena a la totalitat, ja tenen els 1.393 milions de pessetes. A més, pel que fa a la reducció que es proposa en aquesta partida, destinada al suport de les entitats sense finalitat de lucre, seria d'efectes molt negatius, perquè la dotació que consta en el Pressupost presentat al Parlament permetrà un impuls favorable a una gran diversitat d'accions d'interès general en tot el teixit social de Catalunya.

Quant a la 411, que també ja ha estat debatuda amb l'esmena a la totalitat, jo, l'única cosa que haig de dir és que, en aquests moments, en l'Estat espanyol, quin govern socialista autònom ha donat diners per als fons d'ocupació directament dels governs autònoms? Jo diria que cap, perquè ja els dona directament l'Estat. Aleshores, nosaltres demanem que aquí, a Catalunya, aquests exactament 5.850 milions de pessetes que creiem que són els que pertoquen, a veure si arriben en comptes dels 2.300 milions de pessetes.

És per tot això, doncs, que ens oposarem a aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors

diputats. El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra de l'esmena 413, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU : Gràcies, senyor President. Jo crec que el Diputat senyor Guitart s'ha confós, o l'ha desorientat una mica l'epígraf «despeses diverses», perquè, realment, dintre d'aquest epígraf hi ha una sèrie de conceptes que jo miraré si, en un momentet, els l'explico, i potser llavors, fins i tot ell mateix votarà en contra de la seva pròpia esmena.

Jo li diré que aquests 9.400.000 pessetes del concepte 429.01 corresponen a l'activitat pròpia de l'Institut, i això vol dir, doncs, organització de cursos, conferències, publicacions, treballs, etcètera, i que això va aprovar-ho per unanimitat —ho repeteixo, per unanimitat— la junta de govern en reunió del dia 15 de novembre de 1985. Vol dir això, doncs, que, si prosperés la seva esmena, aquesta no tindria cap sentit, ja que les funcions de l'Institut es limitarien únicament a repartir les subvencions a les institucions sense finalitat de lucre, que ja tenen també la seva pròpia partida, que entenc que, d'acord amb les disponibilitats actuals, ja és considerable.

Per tant, senyor Guitart, nosaltres hi votarem en contra i potser vostè també.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a posar a votació ara aquest conjunt d'esmenes format per les tres ja defensades anteriorment i les tres que han estat defensades ara. (*Ll. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.*) Sí, digui.

El Sr. ESTEVE I ORIOL (*de l'escó estant*) : Perdó, per demanar votació separada de la 413, si us plau.

El Sr. PRESIDENT : La 400 què?

El Sr. ESTEVE I ORIOL : 13.

El Sr. PRESIDENT : 13. Molt bé. Perfectament. Bé, doncs, posem a votació les esmenes 403, 405, 407, 408 i 411.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 21 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

I ara posem a votació l'esmena 413.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena 413 ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Finalment tenim ara una esmena, la darrera ja d'aquest Departament, la 412, que és una esmena a la totalitat de l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, de la qual és titular el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, simplement per afegir a les argumentacions que ha donat a bastament el Diputat senyor Guitart, i que compartim, el fet que, al marge de la distribució interna del pressupost d'aquest Institut —6,6, 12,4, 11 milions de pessetes segons capítols I, II i IV—, el que ens va motivar a presentar aquesta esmena de retorn és el tema de la insuficient dotació. Nosaltres

entenem que el fet que a un Institut d'aquestes característiques s'hi destinin només 30 milions de pessetes a Catalunya, en un projecte que jo voldria recordar que vam votar per unanimitat en l'article 115 de la Llei de Cooperatives, en el sentit que l'Institut havia de ser l'instrument central de facilitar els ajuts a les societats cooperatives, que, per altra banda, la Disposició Transitòria Vuitena —crec recordar que és, de la Llei— estableix que aquesta Llei s'aprovaria en el termini d'un any, que aquest any s'acabava el març de l'any 1984, que la Llei ens la van portar vòstès el maig del 85, la qual cosa ja era indicativa de la voluntat política en relació amb aquesta qüestió, voluntat política o manca de voluntat política, més ben dit, que es concreta ara amb aquesta insuficient dotació.

Nosaltres creiem que les cooperatives de Catalunya, al marge de conservar tot el que era la seva tradició social i el que era la relació de bonhomia entre els seus socis, i el que era, en certa manera, la història mateixa del moviment cooperatiu català, ha d'anar cada dia més, tendir cada dia més cap a una professionalitat en els seus marcs de gerència i de direcció, entenem que 30 milions de pessetes, dels quals només van dedicats a transferències...

El Sr. PRESIDENT : Permeti l'Il·lustre orador que reclami atenció i silenci de la Cambra. Continui, si us plau.

El Sr. VIVES : Moltes gràcies, senyor President. Que, d'aquests 30 milions, destini tan sols 11 milions a transferències corrents és l'explicitació fefaent d'aquesta manca de voluntat política del Consell Executiu —que no és nova—, reiterada en relació amb el món cooperatiu, i jo diria que en contra o, si més no, amb l'intent de col·locar-se al marge del moviment cooperatiu.

Per aquestes raons, senyor President, nosaltres demanem que l'esmena sigui votada i que pugui ser retornat l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives al Consell Executiu per tal que sigui refet el seu pressupost.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU : Gràcies, senyor President. Breument, només per explicar, ja per completar també el que abans he dit a l'esmena anterior, el nostre Grup no acceptarà tampoc aquesta esmena a la totalitat a l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives, perquè, malgrat la possible limitació de 30 milions de pessetes, també s'ha de remarcar que aquest pressupost, en realitat, equival al quàdruple del que tenia l'any passat; entenem, doncs, que una xifra com aquesta, que multiplica ja per quatre el pressupost de l'any anterior, ja és una xifra considerable i que val la pena mantenir-la.

Per altra banda, la partida més important ja s'ha dit com es distribuïa al pressupost internament; la partida més important va destinada, precisament, al foment de la cooperació, que és l'ocupació pròpia de l'Institut, i la segona, a institucions sense finalitat de lucre; en definitiva, doncs, les parts, les parts considerables d'aquest Institut van destinades a les finalitats per a les quals van ser creades i, en conseqüència, entenem que el pressupost és molt bo i correcte i, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Es posa, doncs, a votació l'esmena 412.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-

se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I amb això hem acabat aquest Departament i entrem al Departament de Justícia. La primera esmena de Justícia, que era la 414, ha estat retirada. Per tant, tenim ara l'esmena 415, que és del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Senyor President, les 415, 416 i 417, és a dir, totes les esmenes a aquest Departament.

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyor.

El Sr. VIVES : Esmenes que tenen una única finalitat, que és reduir, si no fer desaparèixer, la partida de gratificacions de serveis extraordinaris o atencions protocol·làries, d'una banda, seguint el que ha estat tradició del nostre Grup parlamentari en aquest debat; per una altra banda, perquè sorprèn, si més no... És clar, un pot entendre que a determinats departaments hi hagi despeses extraordinàries realment inflades o d'alguna quantia realment important. «Han de redactar el pressupost», se'ns va dir : «els mossos d'esquadra van haver d'actuar en hores que no són les pròpies de treball»; «els bombers, amb molta més claredat, poden haver de destinar hores que no són les seves estrictes de treball», però, és clar, trobar-te una partida de 25 milions d'atencions protocol·làries és quelcom que, en qualsevol cas, no se'ns explica, o difícilment podem estar-hi d'acord. I, és clar, en aquest Departament —Departament de Justícia— hi apareixen unes atencions protocol·làries i representatives de 24.545.000 pessetes. Per tant, el nostre Grup, el que planteja és eliminar algunes d'aquestes partides per, fonamentalment, nodrir tres fons que ens semblen insuficientment dotats en aquest pressupost : d'una banda, les prestacions de les comissions d'assistència social, que nosaltres plantejem d'incrementar de 4.223.000 pessetes; en segon lloc, l'ajut als òrgans dependents de l'Administració de Justícia, que nosaltres pretenem incrementar de 24 milions de pessetes i, en tercer lloc, d'ajut als ajuntaments i les entitats locals en general, per a la protecció de menors, de 18 milions de pessetes. Entenem que són tres esmenes de filosofia política, que responen a tres necessitats clares, avui, de Catalunya, com és tot el que fa referència a l'assistència social, tot el que fa referència a un millor desenvolupament de l'Administració de Justícia i el que fa referència a protecció de menors, de la qual cosa tenim exemples recents en una de les capitals de les quatre circumscripcions electorals catalanes, prou punyents i que ens haurien de cridar a tots l'atenció, i, consegüentment, demanem a la Cambra que siguin votades, si més no conjuntament, no hi ha cap inconvenient per part nostra, de cara a modificar aquesta orientació de filosofia pressupostària.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Sí, senyor President, moltes gràcies. Faré el torn en contra de les tres esmenes defensades pel Portaveu del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, però començaré fent la defensa, el torn en contra conjunt de les esmenes 415 i 417, deixant per al final l'esmena 416, que és la que fa referència a les atencions protocol·làries i representati-

ves a què feia esment el senyor Vives.

Quant a les esmenes 415 i 417, realment les partides que s'intenten minorar, que es pretenen minorar, són partides que difícilment nosaltres podem acceptar-ne la minoració. Dic que difícilment podem acceptar la seva minoració ja que són partides destinades al pagament d'hores extraordinàries —hores extraordinàries, inevitables per altra banda, ja que corresponen, per exemple, a les realitzades per xofers, és a dir, personal subaltern, etcètera— que s'han hagut de fer, ja que no s'han pogut cobrir les vacants fins a aquest moment, atès que el Pressupost, estem pràcticament a la meitat de l'exercici pressupostari i encara no s'ha aprovat, i inevitablement s'han hagut de fer.

Per altra banda, les altres partides que es pretenen minorar són també per pagar personal contractat, personal eventual i hores extraordinàries en els centres. Aquestes hores extraordinàries i aquest personal està tan repartit, les partides són tan petites que difícilment es podria substituir aquesta realització d'hores extraordinàries en els diversos centres per altres, cobrint aquestes vacants perquè, realment, estan molt distribuïdes.

Quant a l'esmena 416, que és la que fa referència a les atencions protocol·làries i representatives, val a dir que aquestes despeses són aquelles despeses, primer, que inclouen les despeses de totes les direccions generals del Departament i, d'altra banda, estan destinades a pagar les activitats habituals dels alts càrrecs, viatges i estades de professionals i tècnics que moltes vegades són convidats, que vénen, fins i tot de llocs llunyans de l'estranger per tal d'assistir a seminaris, a cursets, etcètera, que realitza el centre d'estudis i que, fins al moment, està donant un resultat extraordinàriament positiu.

I, d'altra banda, cal afegir que també s'inclouen en aquesta partida les despeses necessàries per a la celebració del Simpòsium de Dret Civil Català que ara s'ha celebrat fa pocs dies, amb motiu del XXV aniversari de la Compilació.

Per tot això, nosaltres no podem donar suport a les esmenes presentades pel Grup comunista i, lògicament, hi haurem de votar en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació, doncs, aquestes tres esmenes, conjuntament, si no hi ha cap inconvenient. *(L'I. Sr. Esteve i Oriol demana per parlar.)* Sí?

El Sr. ESTEVE I ORIOL *(de l'escó estant)* : Bé, votació separada de l'esmena, de l'última esmena, de la 416.

El Sr. PRESIDENT : En què quedem? Perquè aquesta no és l'última, eh? L'última és la 417.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : No, votació separada de l'esmena 416.

El Sr. PRESIDENT : 16. D'acord.

Els qui siguin favorables a les esmenes 415 i 417, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ara sotmetem a votació l'esmena 416.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 56 en contra i 3 abstencions.

Tenim ara a la vista l'esmena 418, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta esmena respon a la línia de prioritats polítiques que el Grup Popular reflectiria en el Pressupost, en un pressupost en què poguéssim tenir la decisió de la seva confecció.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.)

Prioritats polítiques en un pressupost insuficient, com és aquest, i que creiem que és molt important tenir clares quines són les partides que, evidentment, no poden deixar-se per a un pressupost d'un any següent, a causa de la manca de necessitats que, com altres, té aquest Departament. Des del nostre punt de vista, el Consell Executiu no té clares aquestes prioritats polítiques o, evidentment, són diferents de les nostres.

Breument examinarem aquestes partides d'aquesta esmena que presenta el Grup Popular. Nosaltres demanem una alta de 35 milions de pessetes a institucions que tenen cura de menors, sense finalitat de lucre. Per què? Simplement, perquè en el Pressupost de l'any 1985, en aquesta partida hi havia 56 milions de pessetes. En aquest Pressupost, aquesta partida es rebaixa a 14 milions de pessetes, i veiem que és una contradicció, tota vegada que aquesta mateixa Cambra ha tingut ocasió fa pocs dies de votar la creació d'una comissió d'investigació de maltractaments als menors, la qual cosa vol dir que hi ha consciència que realment hi ha problemes que han de solucionar-se; difícilment es podran solucionar si, dintre del Pressupost, no tenim una partida a què recórrer.

Quant a la baixa, nosaltres sentim haver de fer-ho en dues partides, una d'ajut als òrgans dependents de l'Administració de Justícia, i, l'altra, a beques a opositors a la carrera judicial. De tota manera, no tenim, no hem tingut una altra possibilitat, a causa que hem de demanar les baixes al mateix Departament però, per un altre cantó, per exemple, veiem que, de les dues partides, una, l'any passat, l'any 1985, almenys en aquest mateix concepte, no apareixia als Pressupostos i, aquest any, de cop i volta, passa a una xifra de 40.500.000 pessetes. No entenem el perquè, ni se'ns ha explicat, ni hem pogut esbrinar amb quin detall es pensa, després, donar les subvencions o els càrrecs a aquesta partida.

La quantitat de 25 milions de pessetes que nosaltres demanem de baixa, en definitiva, la deixaria a 15 milions i mig en una partida que, com dic, l'any passat no existia. Quant a les beques a opositors a la carrera judicial, el 1985 tenim una consignació de 13 milions de pessetes. Nosaltres demanem que dels 19 —que és un augment considerable— es baixi, precisament, a 9,2 milions de pessetes; ens sembla que es podria continuar l'ajut a aquests opositors i, també, per un altre cantó, veiem que és una diferenciació que fa aquest Departament quant a aquestes ajudes. Entenem, per exemple, que al Departament de Treball no hi ha cap partida per a beques a economistes que tinguin voluntat o vocació empresarial —i ho trobem bé, perquè no té per què ser-hi—, però, per un altre cantó, aquestes beques també haurien pogut anar al Departament d'Ensenyament, i sempre des d'un punt de vista de crítica a un

pressupost insuficient, un pressupost en què, malauradament, no podem fer el que voldríem i el que necessitaria Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula el senyor Pérez-Moreno.

El Sr. PÉREZ-MORENO : Sí, gràcies, senyor President. Bé, em referiré primer a les dues partides que es pretenen donar de baixa, per finalitzar comentant una mica l'alta que es pretén.

Les dues partides que es proposen per efectuar la baixa no poden ser reduïdes sense trencar substancialment els programes establerts per la Conselleria de Justícia en aquestes matèries; programes establerts d'acord amb l'article 18.3 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que diu que «quant a l'Administració de Justícia, correspon a la Generalitat, entre d'altres, coadjuvar en l'organització dels tribunals consuetudinaris i tradicionals i en la instal·lació dels jutjats».

La partida d'ajut a les formes dependents de l'Administració de Justícia, tots sabem que inclou el pagament d'estudis, de treballs de millora i racionalització de les oficines judicials, equipament material, subscripcions al *Diari Oficial de la Generalitat*, cursos de català per al personal, gabinet d'assessorament lingüístic i de traducció jurídica, retolació dels edificis judicials en les dues llengües oficials, etcètera.

Realment ens sorprèn que ara hi hagi una esmena del Grup Popular que pretén la minoració d'aquesta partida en una quantitat de prop de 25 milions de pessetes i, d'altra banda, en les esmenes defensades fa poc pel Grup del Partit Socialista Unificat hi havia la mateixa partida, però, en comptes de pretendre'n la minoració, es pretenia l'alça, exactament en una quantitat gairebé equivalent. Nosaltres, en aquest sentit, hem de dir que ens quedem amb la quantitat que està establerta en el Projecte de Pressupost, i no precisament perquè la virtut estigui en el terme mitjà, sinó perquè és el que creu el Departament que realment és necessari per poder dur a terme aquests programes.

Quant a la segona partida, la partida de beques a opositors a la carrera judicial, que es pretén també minorar, és una partida que està destinada a l'atorgament de beques a professionals per preparar oposicions a la carrera judicial. La comparació amb els economistes em sembla —i ho dic amb tot el respecte— desafortunada. S'ha de dir que els jutges, els membres del ministeri fiscal, secretaris dels jutjats, etcètera, estan realment en un servei públic, en un servei als ciutadans, al qual els ciutadans han d'acudir molt sovint per múltiples raons, raons de vegades importants, de vegades no tan importants, però que cal que ho digui, com pot ser, per exemple, un simple expedient de cotxe, i, realment, tots els advocats patim l'experiència negativa de veure com en molts jutjats de Catalunya es produeixen molt sovint vacants, vacants que triguen a cobrir-se. Realment hi ha un moviment important d'aquestes persones que treballen en l'Administració de Justícia.

D'altra banda, una altra finalitat que s'intenta aconseguir amb aquestes beques és, a banda d'aquesta de l'estabilitat en el lloc, s'intenta un major coneixement del dret civil català per tal de poder aplicar-lo de la manera més eficaç per part dels tribunals, per part dels òrgans, tant personals com col·legiats, que funcionen en el si del nostre territori.

Referència a l'alta : bé, és cert, senyor Pujol, que l'any

passat aquesta partida era més gran, però precisament l'experiència d'aquests anys anteriors ens ha fet arribar a la conclusió que aquesta partida, amb 14 milions està suficientment dotada. Està suficientment dotada perquè és una partida que s'aplica a través d'una sèrie de convenis que subscriuen aquestes institucions que tenen cura dels menors, sense finalitat de lucre, que és demanat per elles mateixes a la Conselleria, i que precisament els anys anteriors s'ha demostrat que 14 milions és una partida, és una quantitat més que suficient.

Per totes aquestes raons, senyor Pujol, ens oposarem a la seva esmena i, lògicament, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies. Anem a votar l'esmena 418.

Els senyors diputats que estiguin a favor de l'esmena 418, que es posin drets, per favor.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

L'esmena ha estat refusada per 3 vots a favor i 68 en contra.

Passem ara ja a les esmenes presentades al Departament d'Indústria i Energia.

La primera de les esmenes a debatre és la 420, presentada pel Grup parlamentari del PSU. Té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, per defensar conjuntament les 420, 421 i 422, i per anunciar-li la retirada de la 429; és a dir, totes les d'aquest Departament.

Bé, la 420 és una esmena —jo no sé si puc dir-ho o no— que ens la va demanar l'Honorable Conseller d'Indústria, que la hi féssim (*rialles*), en el sentit... Podia dir-ho o no? (*Rialles.*) Quan vam acudir perquè ens ajudés a intentar superar la situació d'una determinada empresa, que el sostre de la factoria s'havia ensulsiat com a conseqüència de les nevades, i ens va dir : «És que no tinc prou diners per subvencionar els tipus d'interès». Llavors vam convenir, diguem-ne, a mirar de fer una esmena en el Pressupost d'enguany, de cara que aquesta quantitat pogués ser superior i, per tant, nosaltres plantegem que es passi de 32 milions de pessetes a 40 milions de pessetes, els diners amb els quals estigui dotada la Conselleria per poder atendre les subvencions a l'amortització de crèdits concedits com a conseqüència dels danys de les darreres nevades.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

L'esmena 421 és una esmena que el que pretén és incrementar el que són subvencions per a l'estalvi d'energia o/i per a la utilització d'energies renovables. Aquesta és una partida dotada amb 11 milions de pessetes en l'actual Pressupost; això representa una quantitat d'1,80 pessetes per habitant de Catalunya, quantitat que queda molt lluny de qualsevol pressupost, no ja de qualsevol Estat europeu, sinó de qualsevol regió autònoma italiana, de qualsevol *länd* alemany; en definitiva, de qualsevol instrument de govern que tingui una certa visió de futur. I si aquí la quantitat destinada per habitant de Catalunya/any no arriba a les dues pessetes, en el cas de les subvencions per a electrificació rural amb energies renovables passa 12 cèntims de les dues pessetes per habitant i any, també molt lluny dels paràmetres que serien desitjables, sobretot a la vista de les conseqüències que va tenir aquesta tempesta de la qual abans ens parlava, amb el cor a la mà, el Diputat senyor Santacreu.

I, evidentment, el rasclet per poder donar suport a aquests increments de partides, de nou tornen a ser aquestes famoses despeses de serveis extraordinaris i determinades atencions protocol·làries i representatives que ens sembla que, en aquest cas, l'Honorable Conseller —i vull fer-li mèrit— no s'ha passat ni un mil·límetre. És a dir, jo, abans, quan parlava que hi havia partides de gratificacions de serveis extraordinaris, d'11 milions, 14 milions, atencions protocol·làries de 24 milions, i ho criticàvem, jo vull fer-li honor, al senyor Conseller, perquè el senyor Conseller hi destina, a gratificacions de serveis extraordinaris del servei 03, 12.000 pessetes; al 173.01, 80.000 pessetes; al 163, del servei 05, 12.000 pessetes; al servei 05, 163.01, 65.000 pessetes... És a dir, realment, deuen ser unes despeses extraordinàries d'una tarda, d'una vegada l'any, d'algun alt càrrec del Departament, suposo que en moments puntualíssims en els quals el Conseller necessita el suport, aquell dia, absolutament inexcusable, i jo voldria fer-li mèrit, perquè crec que és una sana mesura de prudència col·locar aquestes quantitats en un pressupost; el que succeeix és que és tan prudent, tan prudent, que la mateixa prudència nostra ens porta a retirar-li aquestes partides perquè segurament, si hi ha posat tan poques quantitats, no deu considerar que les necessiti en el decurs de l'any i, per tant, poden ser destinades a unes dotacions sens cap mena de dubte, de major interès per a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Sí, gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, senyor Maties Vives, a les alçades d'aquest debat, estic segur que si poguéssim debatre aquest tema en profunditat i amb la predisposició amb què vostè ha presentat les seves esmenes, estic quasi convençut que la retiraria o, fins i tot, no la votaria a favor. Però deixi'm contestar... O, fins i tot, abans deixi'm anunciar-li un dels temes que vostè ha anunciat en la seva esmena i que el preocupaven, que darrerament s'ha aprovat, per la compensació d'assegurances, un risc extraordinari perquè les persones a qui se'ls hagin —com vostè ha dit— ensorrat les teulades s'hi puguin adreçar directament i acollir-se a aquest crèdit. Això, que quedi, doncs, fins i tot, perquè si vostè s'hi vol repensar, amb aquestes tres esmenes, li dono aquesta oportunitat de fer-ho.

Bé, amb la brevetat que he dit que seria la meva exposició, només i, com deia abans, el reconeixement públic que vostè ha fet de la gran austeritat que té el Departament quant al tema de les atencions protocol·làries i representatives, jo només li voldria fer constar, fins i tot perquè hi consten, aquestes partides o aquestes petites partides. Per exemple, li diria que, quant al tema del milió de pessetes que està en l'esmena que vostè presenta, la 421, s'ha de fer ressaltar que, precisament la dotació d'un milió de pessetes, fins i tot, és per als quatre serveis territorials. Per tant, són 250.000 pessetes per a cada un d'ells; vol dir que més austeritat en aquest tema ja és quasi impossible.

I, per acabar, li diria també que les atencions protocol·làries, en l'esmena que vostè acaba d'esmentar, la 422, fins i tot hi ha una partida que és donada perquè els respectius directors generals es veuen obligats molt sovint a desplaçar-se, freqüentment, per raó de competències de les mateixes direccions generals, en la majoria dels casos a Madrid, precisament per negociar traspassos, plans de reconversió, etcètera.

Bé, esperem que aviat es pugui suprimir aquesta partida per falta de contingut, i amb això vull dir que s'hagin produït totes les transferències; de moment, i lamentant-ho molt, senyor Maties Vives, no podem acceptar aquesta redacció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació, doncs, l'esmena...

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Senyor President, ateses les explicacions del Portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, que lamentem que no se'ns hagin donat abans d'arribar a aquest Ple, cosa que m'hauria estalviat la defensa de l'esmena, retirem l'esmena 420, que és la que feia referència a les famoses teulades d'aquesta factoria.

El Sr. PRESIDENT : 420, eh? Per tant, sotmetem a votació les esmenes 421 i 422.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Ara tenim a la vista l'esmena 423, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES : Gràcies, Honorable President. Em permeto recordar que aquesta esmena va ser defensada conjuntament amb l'esmena 36, a l'articulat, i la vaig donar per defensada. De tota manera, es tracta de la creació d'una nova partida, unes subvencions per a l'adquisició de màquines-eina, que incorporin control numèric. A l'esmena número 36 es tractava de fer una ampliació dels crèdits ampliables a l'article 9 i donava pas a aquesta creació de nova partida per canalitzar aquesta creació. Per tant, aquesta esmena, creiem que, en haver-se aprovat la número 36, és d'una obvietat absolutament total, l'aprovació d'aquesta esmena, i, per tant, la donem per defensada i demanem que es posi a votació.

El Sr. PRESIDENT : Bé, perdoni el senyor Torres, que jo no tenia nota d'això. Per defensar-la... No, es va defensar també. Aleshores, doncs, es pot passar a votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena 423 ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara ve una esmena del Grup Popular, la 424. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, Molt Honorable President. Defensarem conjuntament les esmenes 424, 425, 426, 427 i 428, que són la totalitat de les esmenes presentades pel Grup Popular al Departament d'Indústria i Energia. Respecte a això...

El Sr. PRESIDENT : Perdó. Si ho he entès bé, 424, 425...

El Sr. COLOMÉ : Totes, totes les del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT : És que jo havia entès 30. Bé, perdoni, gràcies.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies. Respecte a la primera de les nostres esmenes, la número 424, preveu una baixa de 20 milions de pessetes de subvenció a la Fundació BCD i una

altra, per la mateixa quantitat, al capítol de subvencions a l'amortització de crèdits, i entenem que és justificada per la gran importància que tenen aquestes subvencions per al millorament de les estructures industrials de les petites i mitjanes empreses.

A més a més, l'efecte multiplicador pel que respecta a la inversió privada d'aquesta eina és d'una magnitud indubtable, ja que els 20 milions amb què incrementem la partida de subvenció a l'amortització de crèdits, encara que aquesta sigui partida ampliable, es converteixen ells per ells en una inversió privada que ronda els 200 milions, en cas que comptem una amortització de quatre anys.

El caràcter de subvenció final de la partida que nosaltres rebaixem, juntament amb el seu increment en els últims anys —que ens temem injustificat—, ja que hem vist que ha passat de 10 milions de pessetes l'any 1984 —any, per cert, en què aquest concert estava inclòs en la Secretaria General del Conseller— a 28 milions l'any 85, en què la subvenció constava inclosa en la Direcció General de Política Industrial i Tecnològica i, finalment, 40 milions de pessetes el present any, en què el concert s'inclou en la Direcció General d'Indústria, ens fan, per tant, demanar aquesta baixa.

Nosaltres sols tenim constància, sobre el BCD, a través d'unes publicacions que a nosaltres, el nostre Grup entén de molt discutible utilitat, i el que sí ens temem és que el susdit organisme, fins i tot, pot constituir en ocasions una competència il·lícita per a empreses privades que no sols no troben en el BCD ajut a la seva problemàtica de disseny, sinó que el poden trobar com a competidor en més d'una realització.

Respecte a les altres quatre últimes esmenes, que preveuen un conjunt de baixa de 80 milions de pessetes per a la partida d'adquisició de títols per les societats de garanties recíproques, entenem que són raonades per un fet: la primera vegada que es va preveure als pressupostos aquest capítol, va ser l'any 1984, per un valor de 110 milions de pessetes. L'any següent, 1985, els pressupostos preveien 160 milions per aquest concepte; ara bé, una vegada més hem de parlar de l'operació rasclet efectuada el novembre de l'any 85, on van passar 135 milions a finançar l'ICS. Arribem, doncs, a la conclusió que l'any passat solament varen ser utilitzats 25 milions per a adquisició de títols de les societats de garanties recíproques. Als Pressupostos d'enguany, de l'any 1986, entenem que la xifra de 235 milions que s'hi destina és totalment injustificada i excessiva, perquè no és normal, ni sabem que hi hagi cap raó que justifiqui aquest increment, d'un any per l'altre, d'un 1.000%.

Aquesta baixa de 80 milions la transformem en alta en capítols com el de pla d'incentivació a la inversió amb estalvi d'energia, perquè entenem que és ara, en aquests moments en què sembla que la crisi de petroli estigui atenuada, i que fins i tot diferents fonts d'energies tradicionals han sofert baixes en els seus preus, quan més hem de fomentar la inversió d'empreses amb energies renovables, sense deixar que s'arribi al relaxament, que pot ser gravíssim en cas que es repetís la crisi energètica dels últims deu anys, cosa que tots hem d'acceptar, no sols com a possible, sinó com a probable en un termini mitjà.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Cardús.

El Sr. CARDÚS: Moltes gràcies, senyor President. Bé, d'aquestes quatre esmenes, nosaltres no compartim els criteris del Grup Popular. Llavors, podríem classificar-les en dues parts. N'hi ha una de què no compartim el criteri d'alta ni de baixa, i, de les altres, no compartim el criteri de baixa.

La primera és la que fa referència a la subvenció a la Fundació Barcelona Centre de Disseny. Bé, aquí nosaltres entenem que no és convenient reduir la subvenció a la meitat; o sigui, està pressupostat en principi 40 milions, i el Grup Popular ens proposa suprimir-ne la meitat. Si féssim això, resultaria que hi faríem una subvenció i la dotaríem, en xifres absolutes, en menys que l'any passat, la qual cosa, indubtablement, a la vista de l'augment de preus que hi ha hagut, a la vista de la inflació, repercutiria indubtablement en el nivell d'activitat d'aquest centre i, si seguíem aquesta política, a la llarga podríem posar en perill la seva viabilitat.

Pel que respecta a l'alça, subvenció a l'amortització de crèdits, hem de recordar que l'any passat s'hi van destinar 28 milions de pessetes. No, perdó; s'hi van destinar 21 milions de pessetes i enguany se n'hi podran destinar fins a 200 milions. Llavors, nosaltres considerem que això ja és suficient i no es pot fer a base de reduir la subvenció a Barcelona Centre de Disseny.

Bé, quant a les altres esmenes, compartim els criteris del senyor Colomé quant a augmentar les altes, però entenem que és prioritari destinar-ho al que hem dit nosaltres inicialment, o sigui, en principi, nosaltres creiem que no s'hauria de reduir l'adquisició de títols a les societats de garantia recíproca, perquè nosaltres entenem que és una eina important com a finançament, per fomentar el finançament a les petites i mitjanes empreses.

Nosaltres entenem que en aquest moment en què s'inicia o sembla que hi haurà una reactivació econòmica, cal posar a l'abast de les empreses tots els mitjans necessaris perquè es puguin pujar al carro de la superació de la crisi.

Per tot això ens oposarem a totes aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la votació d'aquestes cinc esmenes. (*L'I. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CARNICER (*de l'escó estant*): Senyor President, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Separada la 424 de les altres.

El Sr. PRESIDENT: La 424 per un cantó i les altres per un altre. Molt bé.

Anem a posar a votació...

(*L'I. Sr. Carnicer s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CARNICER (*de l'escó estant*): Senyor President, la 425, també.

El Sr. PRESIDENT: També. Molt bé.

Posem ara a votació, doncs, la 424.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 71 en contra i 2 abstencions.

Passem ara a votació la 425.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la

bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 60 en contra i 13 abstencions.

I, ara, finalment, posem a votació les esmenes 26, 27 i 28.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstenen?

Aquestes tres esmenes han estat rebutjades per 4 vots a favor, 60 en contra i 12 abstencions.

Ara tenim a la vista l'esmena 431, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES : Sí, senyor President, moltes gràcies. Esmena ja del Departament de Comerç i Consum. Bé, l'esmena 431 el que pretén és incrementar les dotacions en 8 milions de pessetes, adreçades als consumidors i els usuaris a través dels ajuntaments i, per altra banda, la 432, que té una línia argumental molt similar, es tracta d'incrementar les subvencions en 9 milions de pessetes directament adreçades al funcionament de les organitzacions de defensa del consumidor i de l'usuari. Per tant, queda clar quina és la filosofia d'aquestes esmenes : es tracta, de bell nou, de reduir partides de despesa corrent que nosaltres creiem supèrflues, quan no innecessàries, i d'incrementar el que s'ha convertit en un tema clau en el to de societat moderna, i cada dia més, com són les orientacions al consum, com són les orientacions al mateix consumidor, al mateix usuari, ja sigui directament des de les organitzacions creades per ells mateixos, ja sigui a través dels ajuntaments, que cal reconèixer que estan fent un treball important en aquest camp, des de la nostra òptica molt més important que el que està fent la mateixa Conselleria, el mateix Consell Executiu de la Generalitat.

L'esmena 435 és una esmena simbòlica, jo diria de les més simbòliques que hi ha al Pressupost, perquè les simbòliques més simbòliques han estat de 1.000 pessetes, i aquesta és per recuperar la tradició dels primers pressupostos d'aquesta casa, una esmena d'una pesseta; és a dir, una pesseta que suposo que, encara que fos per subscripció popular entre els diputats de la majoria, podríem trobar-la per obrir aquesta partida. Per què és una pesseta? Doncs, mirin, perquè la Llei 2/86, d'Habilitació de Crèdits per 20.000 Milions de Pessetes, article 78, del servei 04 de la secció 14, concepte pressupostari 781.01, que es deia « Accions concertades amb institucions de promoció turística sense finalitat de lucre per a actuacions de promoció i comercialització », en aquella Llei d'aprovació urgent, d'aprovació ràpida, que no podia esperar els pressupostos, que havíem d'aprovar perquè sense això no es podia funcionar, l'Honorable Conseller —que no era l'actual— hi va col·locar una dotació pressupostària de 85 milions de pessetes, que eren urgents, que no podien esperar, que no podien anar a la Llei de Pressupostos normal. I, curiosament, és una partida que desapareix. És a dir, quan hem llegit l'actual text pressupostari, aquesta partida no hi és. I, és clar, en el cas del Departament d'Ensenyament, de la Direcció General de Transports, van fer allò de passar unes partides d'Ensenyament cap al programa de

foment a l'ocupació i, d'aquesta manera, desapareixien del seu Departament, però apareixien en una altra banda del Pressupost; vam parlar de pans i peixos, però en aquest cas, no. En aquest cas, es veu que els 85 milions, o no eren urgents, o era un error, o es van equivocar, però no devien ser tan necessaris, perquè no apareixen.

Com que nosaltres tutelem enormement les institucions de promoció turística sense finalitat de lucre per a actuacions de promoció i comercialització, pretenem no deixar-les sense partida, per tal que si vostès ho tenen a bé i ha estat un error, puguin retornar-hi els 85 milions que al seu dia els van col·locar i que ara els han tret.

I anunciem, senyor President, per acabar, la retirada pel nostre Grup parlamentari de l'esmena número 436.

El Sr. PRESIDENT : 435?

El Sr. VIVES : 36.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Majó.

El Sr. COLL I MAJÓ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, acumularé el torn en contra de les tres esmenes defensades per l'Il·lustre Diputat senyor Vives, del PSUC.

En la primera esmena, en la 431, l'alta proposada va destinada a augmentar les subvencions als ajuntaments per a actuacions d'informació i assistència tècnica als consumidors, cosa que en principi ens podria semblar bé, ja que aquest concepte pressupostari està dotat amb la mateixa quantitat que el 1985, quantitat que, tot sigui dit, va ser suficient, si més no, per atendre les accions prioritàries. Però, és clar, tota alta implica una baixa, i la baixa proposada afecta les activitats protocol·làries i de representació del Departament de Comerç, Consum i Turisme. Les accions de promoció, tant del comerç com de les inversions estrangeres com del turisme, exigeixen la realització d'actes de representació i de recepció, actes que nosaltres considerem absolutament necessaris, ineludibles per portar a terme l'esmentada promoció. Per tant, no podrem acceptar aquesta reducció i, consegüentment, votarem en contra d'aquesta esmena.

Pel que fa a la 432, la baixa proposada afecta unes activitats, concretament campanyes informatives i de publicitat, que nosaltres considerem com a absolutament imprescindibles per al bon funcionament de les diverses àrees de competència del Departament i, molt especialment, molt especialment, senyor Vives, de les que fan referència al turisme. Per altra banda, l'alta proposada va destinada a augmentar les subvencions a organitzacions de consumidors, concepte pressupostari que està dotat amb la mateixa quantitat que el 1985 i que, ateses les repetides dificultats generals de finançament, va servir i servirà, naturalment, en la mesura que és possible, per promoure i donar suport a aquestes associacions.

I, finalment, pel que fa a la 435, la creació del concepte pressupostari esmentat en aquesta esmena —accions concertades amb institucions de promoció turística sense finalitat de lucre per a actuacions de promoció i comercialització—, entenem que no és necessària, tenint en compte que la política de promoció turística la realitzarà el Departament a través del Consorci de Promoció Turística de Catalunya, en el qual ja estan integrades les principals institucions de promoció turística del país. Les funcions a les quals es vol atendre amb aquesta nova

partida seran realitzades pel Consorci amb la participació de les entitats de promoció turística.

Per altra banda, i per acabar, vostè ja sap, senyor Vives, que en el mateix servei 04, no amb la quantia que tots voldríem, però sí amb la que permet un pressupost d'austeritat, ni volgut ni desitjat, però d'obligada adaptació, i, per tant, amb una quantia, si ho vol, escassa, si ho vol, modesta, hi ha una sèrie de previsions, que hi són, i no solament per a empreses públiques i d'altres ens públics —corporacions locals i empreses privades—, sinó també per a centres d'iniciatives turístiques i altres entitats sense finalitat de lucre.

Per tots aquests motius, el nostre Grup votarà en contra de les tres esmenes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a procedir a la votació d'aquestes tres esmenes. Suposo que la podem fer conjuntament. (*Ll. Sr. Colomé demana per parlar.*) Perdó, què diu, senyor Colomé?

El Sr. COLOMÉ (*de l'escó estant*) : Per demanar votació separada de l'esmena 435.

El Sr. PRESIDENT : 435?

El Sr. COLOMÉ : Sí.

El Sr. PRESIDENT : Els qui siguin favorables a les esmenes 431 i 432, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Passem a votació, ara, l'esmena 435.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Ara trobem l'esmena 433, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Defensarem també aquesta vegada la totalitat de les esmenes que el Grup Popular té presentades al Departament de Comerç i Turisme, que són la 433 i la 434.

En relació amb la primera de les esmenes, la 433, hem de dir una vegada més que nosaltres entenem que s'ha d'incrementar aquesta partida de subvenció a corporacions locals, i precisament en aquest tema específic de què parla l'esmena, perquè és molt més fàcil de portar a terme, per la proximitat de l'Administració, des d'aquestes que no des de l'Administració autonòmica. A més a més, també entenem que en aquests moments no seria correcte el fet de no denunciar el decrement d'aquesta partida, que nosaltres intentem ampliar i que va ser de 200 milions l'any 1985 i passa a 120 milions als presents Pressupostos.

Respecte a la segona de les esmenes, la 434, nosaltres voldríem fer palesa la incongruència que representa, per una banda, dir que el turisme és una de les primordials fonts d'ingressos de Catalunya, acceptant per part de l'Executiu el compromís de mantenir-lo i fomentar-lo, i, per una altra banda, trobar-nos

que aquesta Direcció General ha passat l'any 1986 a tenir un pressupost inferior al del 1985, en el que es refereix a operacions de capital, amb un decrement xifrat en uns 40 milions de pessetes. Al mateix temps, hem de mencionar com va ser de perjudicada a l'operació de novembre de l'any passat, en ser-li detrets 185 milions, pràcticament tots destinats a operacions de capital, també.

Referint-nos concretament a aquesta esmena, nosaltres entenem que destinar solament 58 milions de pessetes a promoció turística indirecta, i fer-ho, a més, a través de cinc grups d'entitats o empreses diferents, fa que l'acció sigui encara més pobra, més ridícula i més difuminada, i és impossible que es pugui portar una política general de foment del turisme que sigui congruent. És per això que demanem aquesta baixa de 5 milions de pessetes a ajuts a agències de viatges o a altres empreses per a noves rutes turístiques, deixant a zero la partida i incorporant els 5 milions a la partida de centres d'iniciatives turístiques i altres entitats sense finalitat de lucre per a accions de promoció turística.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Majó.

El Sr. COLL I MAJÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, acumularé el torn en contra de les dues esmenes defensades per l'Il·lustre Diputat senyor Colomé. Pel que fa a la primera, la 433, estem totalment d'acord, senyor Colomé, que una major dotació del concepte pressupostari 761.50 seria positiva, però el que no podem admetre és que aquesta major dotació es realitzi amb càrrec a d'altres conceptes pressupostaris igualment necessaris. Amb el concepte pressupostari que es pretén reduir, el Departament atén les actuacions destinades a la formació i l'assistència tècnica al comerciant, instruments bàsics de la política de reforma de les estructures comercials. La dotació pressupostària d'aquest concepte ja ha estat reduïda en relació amb la de l'exercici del 1985 per raons ineludibles de prioritat, atesos els problemes generals de finançament de la Generalitat. És obvi que, havent estat ja reduïda aquesta dotació, nosaltres no podem acceptar una nova reducció.

Pel que fa a l'esmena 434, tampoc no tenim res en contra del concepte que es pretén augmentar, el 482.01, però resulta que amb la dotació del concepte que es pretén reduir, el 471.01, el Departament incentiva actuacions per promoure la demanda turística cap a les comarques de l'interior i de muntanya. Aquesta finalitat és un dels objectius de la política turística del Govern, convenient, per altra part, tant per la mateixa situació de les comarques d'interior i de muntanya com per la necessitat de diversificar i de desestacionalitzar la demanda turística que rep Catalunya.

Aquests són, segons el nostre parer, motius suficients per no admetre la reducció proposada i, per tant, també votarem en contra d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem ara, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes, 433 i 434.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor i 61 en contra.

Ara tenim les esmenes corresponents a la Sindicatura de Comptes : la 437, que correspon al Grup Socialista; per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER : Gràcies, senyor President. Molt breument —malgrat que considerem que és un tema important, també és un tema suficientment conegut per la Cambra.

Aquest és un vot particular que el nostre Grup presenta a l'esmena que en el seu moment, en Comissió, va fer el Grup de la majoria al pressupost que la Sindicatura de Comptes va presentar en aquest Parlament. L'esmena que va presentar el Grup de la majoria era reflex d'una reducció en la plantilla que la Sindicatura de Comptes havia proposat en les seves normes i que, en el debat en Comissió, i també per part del Grup de la majoria, va ser reduïda en un primer debat i que, després, en un segon debat sobre la norma complementària, va tornar a ser negada la possibilitat d'una revisió.

Nosaltres hem de manifestar el nostre desacord amb aquesta posició per part del Grup de la majoria, essencialment per dos aspectes; perquè, si es continua mantenint la posició que fins a aquest moment s'ha mantingut, això provocarà acomiadaments i pot provocar, així mateix, reajustaments en la plantilla de la Sindicatura de Comptes. Però, i sobretot, perquè considerem —a més a més, formalment, és així— que la Sindicatura de Comptes és un òrgan d'aquest Parlament que aquest Parlament va crear per supervisar l'execució o l'actuació de l'Executiu en tota una sèrie de temes que són de la seva especialitat, essencialment els temes econòmics.

Aleshores, amb l'esmena del Grup de la majoria —tant la que en el seu moment es va fer a les normes de funcionament, com la que després es va fer en els pressupostos que la Sindicatura va presentar per a la seva aprovació— el que es fa és limitar i minvar les facultats o les possibilitats d'actuació de la Sindicatura de Comptes.

Donat que no estem d'acord amb aquesta actitud del Grup de Convergència i Unió; donat que es tracta d'una actitud que, fins i tot, podria fer malpensar a algú, i com que el que nosaltres desitgem és claredat, creiem que el que cal és donar a la Sindicatura de Comptes els mitjans que ella mateixa ha manifestat que necessita per poder portar a terme la seva tasca. I per això presentem aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT : Ve ara un altre vot particular, idèntic, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-lo, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES (*de l'escó estant*) : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, per afegir a les argumentacions que ja ha donat l'Il·lustre Diputat senyor Martí Carnicer una que a mi em sembla important : en aquesta Cambra hi havia hagut la tradició —i dic «hi havia hagut» perquè el Grup de la majoria l'ha trencat— que, en tot allò que són organismes propis de la Generalitat, tenir un gran respecte pel que eren les pròpies decisions d'aquells organismes. Així ho hem fet amb el Síndic de Greuges; així es fa, òbviament, amb les pròpies decisions del Parlament, i així enteníem nosaltres que s'havia de

fer amb la Sindicatura de Comptes. El Grup de la majoria no ho ha fet.

Tant era així aquesta tradició, que quan estàvem redactant la Llei de la Sindicatura de Comptes, que jo crec que és de les lleis que s'han redactat amb més cura en aquesta Cambra, en la que ens hi vam prendre més temps, en la que vam intentar consensuar i afinar al màxim, no només entre els mateixos ponents, sinó, fins i tot, posant en consonància el que estàvem redactant amb el mateix Tribunal de Cuentas, evidentment —i això estava bé, senyor Subirà, això estava bé, perquè, evidentment el Tribunal de Cuentas no és qui ha anat al Tribunal Constitucional, i el gran perill estava que fos el Tribunal de Cuentas qui hi anés, per tant això va estar molt bé—, nosaltres vam discutir, quan fèiem aquella llei, si les normes interiors de la mateixa Sindicatura, les havia d'elaborar el Parlament o bé deixàvem que les elaborés la Sindicatura per si mateixa. I va ser decisió unànime de la ponència —i, posteriorment de la Comissió, i més tard del Ple— que les normes interiors fossin elaborades per la mateixa Sindicatura de Comptes.

Aquestes normes interiors comportaven com a annex, evidentment, la distribució del personal necessari per afrontar el que eren les tasques encomanades per llei i, més enllà, el que era el mateix desenvolupament estructural fet per la mateixa Sindicatura de Comptes. I és en aquest cas, quan això arriba al Parlament, que es trenca el respecte cap a aquest tipus d'organismes i que, vulnerant —una vulneració evidentment moral, no venia obligada per ningú, ni per cap llei— aquesta tradició, el Grup de la majoria retalla el personal de la Sindicatura de Comptes, i ho fa a partir d'una argumentació que a mi em sembla extraordinàriament perillosa, i que és el segon punt de la reflexió que jo volia deixar davant la Cambra : per què, o amb què argumenta el Grup de la majoria la retallada de personal a la Sindicatura de Comptes? L'argumenta sobre la base de dir : «com que el Govern central ha portat la Llei al Tribunal Constitucional, en la mesura que qüestiona que la Sindicatura de Comptes de Catalunya tingui competències per desenvolupar tasques d'enjudiciament i de fiscalització sobre les corporacions,» —fiscalització, no cal dir-ho, però sobre enjudiciament— «a les corporacions locals de Catalunya» —perdó, al revés, de fiscalització— «nosaltres entenem que no cal que tingui el personal aquest i ja en parlarem quan el Tribunal Constitucional decideixi; que no cal tenir-lo en plantilla, que no cal tenir-lo ni en plantilla.» Amb això, nosaltres entenem que s'està fent —com s'ha fet també amb el famós tema del 4111.e) — ja una rebaixa, abans que el Tribunal Constitucional decideixi què fa amb aquest recurs, de forma que retallant les pròpies competències, als mateixos funcionaris, és el mateix Consell Executiu qui, en certa manera, està reconeixent ja, *avant match*, que la sentència del Tribunal Constitucional pot anar en la línia de dir que aquesta Sindicatura no té competència per fiscalitzar les corporacions locals de Catalunya.

I, evidentment, aquesta suma de dos factors : menysprear el que havia estat una tradició secular en aquesta Cambra entorn aquests tipus de temes; sumat a aquesta voluntat, jo diria que negligent, d'entrada, de reconèixer competències si són pròpies de la Sindicatura, són les que, al nostre criteri, no són acceptables a l'hora de recollir l'esmena que Convergència i Unió va fer a la Llei de Pressupostos.

Per tant, des d'aquesta òptica, nosaltres el que entenem és que existeix un intent del Grup de la majoria de retallar i d'ofegar la Sindicatura de Comptes, en la mesura que els seus primers informes diuen coses que evidentment no agraden a cap govern del món i, en aquest cas, el Govern és òbviament el que respon al Grup de la majoria i a la seva gestió, i que el que hi ha és un intent d'ofegar, d'amagar, de retallar el que són dotacions pròpies de la Sindicatura, de cara que el seu treball no pugui ser tan eficaç, tan clarivident, tan transparent —en relació amb l'actuació del Govern— com hauria de ser, i que per a això el vam crear.

Per tant, a diferència d'altres institucions i organismes —com pot ser el Síndic de Greuges, segurament menys molest per al Consell Executiu—, naturalment calia retallar el personal de la Sindicatura de Comptes, perquè pogués fer la seva feina amb més dificultats i, evidentment, pogués donar menys expressions, menys opinions que poguessin ser crítiques o, si més no, de puntualitzacions a actuacions del Consell Executiu.

Per tant, com que no podem acceptar el trencament d'aquella tradició, com que em sembla que l'argument amb el que es fa això és un argument de reconeixement que el Govern central pot tenir raó i, per tant, ja, *avant match*, nosaltres el que fem és retallar aquestes competències. I, com que això té un sentit polític clar, d'evitar que la Sindicatura de Comptes pugui fiscalitzar, com més millor, l'actuació del Consell Executiu, naturalment desitgem retornar, no a les posicions dels grups de l'oposició, desitgem retornar la dotació pressupostària de la Sindicatura —i, com a conseqüència d'això, la seva plantilla orgànica— a allò que la mateixa Sindicatura de Comptes ens demana, que no hem demanat cap Grup de l'oposició : és la Sindicatura, un organisme de Catalunya, elegit per aquest Parlament i altament representatiu, amb unes funcions molt clares, els demana a vostès, ens demana a nosaltres, una determinada plantilla i unes determinades dotacions, i el Grup de la majoria li diu : «no, te les retallem perquè no volem ser fiscalitzats en la mesura que tu vols fiscalitzar».

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. En aquest cas no em toca defensar una posició governamental, sinó que defensaré la posició sobirana d'aquest Parlament sobre la plantilla orgànica de la Sindicatura de Comptes.

És a dir, aquí no estem tractant cap Projecte de Pressupost presentat pel Govern; el Govern s'ha limitat, com li correspon, a agafar un pressupost de plantilla que presentava la Sindicatura, abans que aquest Parlament es decidís sobre quina havia de ser la seva plantilla orgànica, i que el nostre Grup el que ha fet és ajustar-lo als seus exactes termes. Si nosaltres acceptéssim retornar el text inicial presentat per la Sindicatura, què se'n faria dels excedents? Aquesta seria la primera qüestió a plantejar-nos.

Per tant, en aquest cas concret, nosaltres el que hem fet és proposar una esmena que ajusti la plantilla, les despeses per personal, al que ha decidit aquest Parlament : no cap grup d'aquest Parlament, aquest Parlament; és diferent, és a dir, és l'anècdota, en aquest cas, quin és el Grup proponent. Totes les lleis, tots els reglaments, totes les normes d'aquest Parlament són del Parlament. Aquesta seria la primera consideració a fer sobre aquest tema.

D'altra banda, si aquest Parlament, que és el que té relació institucional amb la Sindicatura —no el Govern : és aquest Parlament—, no hagués intervingut en l'elaboració de les normes de la Sindicatura, ens trobaríem que, per exemple, com que els Síndics són persones professionals de la comptabilitat, professionals de l'auditoria, i no són ni juristes —en termes generals— ni són polítics, ens hauríem trobat amb algunes qüestions molt curioses dintre d'aquestes normes. Per exemple, que el pressupost de la Sindicatura s'hauria presentat fora dels terminis que preveu la Llei de Finances Públiques de la Generalitat. Per exemple, que els funcionaris provinents d'altres administracions s'haurien hagut de pagar de la seva butxaca la diferència entre les mutualitats de l'Administració pública —la qual cosa diu molt poc en defensa dels interessos d'aquests funcionaris— i així podríem anar... Per exemple, la Sindicatura havia proposat —suposo que amb tota innocència—, doncs, designar els funcionaris a dit; és a dir, no es deia quin sistema hi havia per designar els funcionaris. Aquest Parlament va decidir que es fes mitjançant concurs —i que ho proposés el Grup de Convergència i Unió és l'anècdota : ho repeteixo, és aquest Parlament el que ha decidit això.

Per tant, nosaltres ens mantenim amb la nostra esmena perquè s'ajusta a la voluntat d'aquest Parlament, i demano a tots els Grups de la Cambra que siguin conseqüents amb la seva voluntat política de respectar el que decideix aquest Parlament i que, si us plau, o retirin —a qui els correspon fer-ho— aquest vot particular, o bé que se sumin a la nostra votació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a sotmetre a votació —que suposo que pot ser conjunta, perquè es tracta de dos textos exactes— aquests vots particulars 437 i 438.

Els qui siguin favorables a aquests vots, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests vots particulars han estat refusats per 13 vots a favor, 57 en contra i 5 abstencions.

Acabat el debat, aquesta Presidència ha de recordar als il·lustres membres de la Cambra que cal passar, a continuació, a la votació de l'article 1 del Projecte de Llei, que havia quedat posposat, com sens dubte recordaran. Així mateix, ha de fer avinent que han estat degudament rectificats els errors en les quantitats dels apartats 2 i 3 de l'article 1 que havien estat publicades.

Acte seguit, aquesta Presidència ha de fer avinent també que, d'acord amb l'article 101.2 del Reglament, la Mesa del Parlament proposa la següent esmena tècnica a la Disposició Final Tercera, el text de la qual restaria redactat de la manera següent : «Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*».

Aquesta Presidència fa avinent que, si no se suscita cap objecció, es duria a terme l'esmentada votació, conjuntament amb la votació de l'Exposició de Motius del Projecte de Llei i el títol. (*Pausa.*) No hi ha cap dificultat? Doncs, anem a fer-ho així.

S'ha de votar l'article primer... Bé, es pot votar tot; jo he descrit això, aquest conjunt, però si hi ha alguna dificultat es pot votar separatament. (*Ll. Sr. Vives s'aixeca per parlar.*)

El Sr. VIVES : Sí, l'article primer separat, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Separat de què?

El Sr. VIVES : L'article primer.

El Sr. PRESIDENT : L'article primer, molt bé.

Els qui siguin favorables a l'article primer, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'article primer ha estat aprovat per 62 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Anem a votar, ara, l'Exposició de Motius, la modificació proposada en el text, al final de la Disposició Final Tercera, i el títol. Suposo que es pot fer conjuntament això, eh?

Els qui siguin favorables a aquest conjunt, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquest conjunt que hem descrit ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara aquesta Presidència ha de preguntar a cada grup parlamentari si vol donar explicació de vot. *(Pausa.)* No ho demanen. No hi ha explicació de vot, doncs.

Bé, aquesta Presidència ha de donar les gràcies als diputats pel seu treball i, després d'això, aixeca la sessió.

(Són les vuit en punt del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3